

Kính Chiếu Yêu Của Nàng Phi Ngọc Nghech

Contents

Kính Chiếu Yêu Của Nàng Phi Ngọc Nghech	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	50
8. Chương 8: Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70
11. Chương 11: Phiên Ngoại	80

Kính Chiếu Yêu Của Nàng Phi Ngọc Nghech

Giới thiệu

Kính thành có vị Thất vương gia,kiêu ngạo,ương ngạnh,lại âm hiểm. Nghe đồn hần phi thường đáng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-chieu-yeu-cua-nang-phi-ngoc-nghech>

1. Chương 1

Nhóm dân chúng Nam Nhạc, hàng năm đều vui sướng khi có người gặp họa, xem trọng mấy tràng náo nhiệt miễn phí.

Tỷ như tiểu thiếp thứ 18 mới nạp của nội các đại học sĩ cùng tam phu nhân tranh thủ tình cảm, cuối cùng làm cho phát sinh huyết án, oanh động kinh thành. (oanh động có thể hiểu như vang động,kinh động)

Lại tỷ như bộ binh thị lang âm thầm cấu kết ngoại sử, thông đồng với địch bán nước, bị tìm được chứng cứ, bị bắt tại trận, rơi vào kết cục tru di cửu tộc, khiến dân chúng khiếp sợ.

Mà chuyện đại sự phát sinh gần đây nhất, lại làm dân chúng chặc chặc lấy làm kỳ lạ, làm trà dư tửu hậu để nói chuyện phiếm.

Là chuyện đại sự gì?

Đương nhiên là “Lãnh diện tà quân” danh xưng Thất vương gia Cảnh Trình Ngự – lấy, vợ!

Mà người gả tiến Thất vương phủ làm Vương phi tân nương không ai khác, đúng là bộ binh thượng thư tam tiểu thư Quan Ninh Nhi.

Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, này vốn là việc thiên kinh địa nghĩa (chỉ cái lễ rất đúng, xưa nay, ở đâu cũng thế, đời nào cũng thế, không có gì phải nghi ngờ) dân chúng căn bản không cần như thế khiếp sợ.

Nhưng Thất vương gia này là loại người nào?

Hắn là sát tinh trong mắt Hoàng đế, tu la trong mắt đại thần, ác ma trong mắt dân chúng....Ai nha nha!

Nói năm nay 23 tuổi Cảnh Trình Ngự, quyền khuynh hướng dã, phú giáp một phương, mà trong vương phủ lớn như vậy đừng nói là thê, liền ngay cả tiểu thiếp cũng không nạp lấy một người vào cửa.

Này cũng không phải bởi vì Thất vương gia mặt xấu khó coi không có người muốn, tương phản, hắn chẳng những quyền cao chức trọng, diện mạo lại tuấn tú giống như Phan An tái thế, Tống Ngọc đầu thai. Đáng tiếc hắn luôn luôn tâm cao khí ngạo, tính tình kỳ quái, hoàng đế liền tiếp nói ra miệng vài lần việc hôn nhân cho hắn, đều bị hắn nhất nhất vô tình cự tuyệt.

Đương nhiên, này hết thấy cũng không đủ để làm người nghe kinh sợ, chân chính làm người ta kinh ngạc là, hắn cư nhiên trước mặt hoàng đế cùng với văn võ bá quan, hoành đao đoạt ái (cướp đoạt tình yêu), công khai đoạt người của An Lăng vương!

Mà cướp lấy vẫn là cái người mà người ngoài công nhận là vừa béo vừa gốc Quan gia tam tiểu thư – Quan Ninh Nhi!

Đây là có chuyện gì?

“Tiểu thư, vừa béo vừa gốc.....Là vừa béo vừa gốc nha! Bên ngoài những người đó dùng những từ khó nghe như vậy hình dung người, người một chút cũng không tức giận sao?”

Ngồi ở bên giường là một nữ tử trẻ tuổi, thân hoa lệ hỉ phục đỏ thẫm, trong tay cầm một cây quạt gỗ nhỏ đang phe phẩy gió trời.

Đối với tiếng hô bén nhọn của nha đầu nhà mình, nàng hoàn toàn lựa chọn không nhìn, ở một bên quạt mát đồng thời còn không quên đổ chén trà nóng tinh tế nhắm nháp.

“Uhm, bích la xuân tốt nhất, chỉ là có chút đặc, nếu lại thay 2 lần nước, hương vị liền càng thật ngọt.”

Nha đầu bị coi như không nhìn thấy hỏn hển chống thất lưng, “Tiểu thư, người rốt cuộc có hay không đang nghe em nói chuyện?”

Nàng he hé mí mắt, không nhanh không chậm nói : “Xuân Mai, không phải ta muốn nói em, cô nương lời nói thô bạo, nhưng là như vậy rất khó gả chồng.”

Xuân Mai tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, gấp đến độ xoay quanh ở trong phòng, “Tiểu thư nha, người rốt cuộc có biết hay không tình cảnh hiện tại của chính mình? Người hiện tại là Thất vương phi, Thất vương phi nha!”

“Thân phận này nghe thật tôn quý.” Nàng tiếp tục phẩm trà.

“Người biết ý nghĩa thân phận Thất vương phi này là gì sao?” Xuân Mai tiếp tục đảo quanh.

“Chẳng lẽ không đúng là nương tử của Thất vương gia sao?”

Xuân Mai ngẩn ra, ngây ngốc gật đầu, “Đúng, thật là nương tử của Thất vương gia...” Nói tới đây, nàng bỗng nhiên tức giận dậm chân, “Em không phải ý tứ này! Ý tứ của em là nói, người rốt cuộc có biết hay không cái Thất vương gia kia là cái dạng người gì?”

Quan Ninh Nhi bị nha đầu nhà mình xoay quanh xoay chuyển đến choáng váng, vốn định làm cho nàng dừng lại, lại sợ chính mình đề nghị sẽ đổi lấy rống giận của đối phương, đơn giản nhún nhún vai, tiếp tục phẩm trà.

Xuân Mai gặp chủ tử chớp mắt, còn không có để ý đến mình, dường như rũ mắt nhìn xuống, nhin không được tức giận đến lửa giận mọc lan tràn.

Nói đến bộ binh thượng thư Quan Thanh Vũ, ở trong quan trường tuyệt đối là cái lão hồ li âm hiểm tà ác, đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng với tứ gia trong phủ, cũng đều kế thừa đặc điểm nhà Quan gia, người người là nhân trung long phượng.

Cũng là cố tình tam tiểu thư Quan Ninh Nhi là một cái ngoại tộc, chẳng những dung mạo so ra kém đại tiểu thư chim sa cá lặn, đẹp tựa thần tiên, tài văn lược so với nhị tiểu thư bất quá cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, liền ngay cả dáng người – cũng bại bởi tứ thiếu gia dáng cao gầy, cốt cách tiên phong.

Nàng tròn tròn nộn nộn, ngây ngốc ngơ ngác, đại tiểu thư, nhị tiểu thư cùng với tứ thiếu gia bởi vậy thường xuyên mắng nàng vừa ngu vừa xuẩn, mà nàng chẳng những không tức giận, còn mỗi lần đều dùng khuôn mặt tươi cười đáp lại.

Khó trách trong kinh thành dân chúng đều đồn đãi, Quan gia tam tiểu thư sở dĩ đến hai mươi một tuổi còn không có gả ra ngoài, là vì không có người nguyện ý cưới đứa ngốc về nhà làm dâu.

Hiện tại, rốt cục có người khẳng định cưới tam tiểu thư vào cửa, thân là nha đầu bên người Quan Ninh Nhi, Xuân Mai lý ra nên cử 2 tay 2 chân tán thành, lại đốt pháo ăn mừng, nhưng là –

“Cái vị Thất vương gia kia nghe nói là cái người phi thường nguy hiểm, chẳng những thô bạo cuồng vọng, thủ đoạn ngoan độc, lại còn giết người không chớp mắt “diệt thể cuồng ma”.”

Xuân Mai khẩn trương bỏ nhào vào bên người Quan Ninh Nhi, dùng sức cầm lấy hỉ bào đỏ thắm của nàng, hoàn toàn đã quên hôm nay là ngày vui của tiểu thư nhà nàng, càng đã quên người bị nàng xưng là “Diệt thể cuồng ma”, chính là phu quân hiện tại của tiểu thư.

Từ sau khi Thất vương gia trước mặt văn võ bá quan mở miệng nói muốn lấy Quan Ninh Nhi làm vợ, hoàng đế liền rất nhanh hạ ngự chỉ, ban thưởng bọn họ tùy ý thành hôn.

Mà thân tín do An Lăng vương gia phái đến cầu thân, sau khi đem đồ tiến cống gì đó lưu lại, liền phần nộ mang theo mọi người trở lại nơi đất phong. (-mình nghĩ đất phong là nơi An Lăng vương được vua ban để ở!)

Quan Thanh Vũ mặc dù là vị quan tam phẩm, nhưng ở trước mặt Thất vương gia-dưới một người, trên vạn người, địa vị cũng giống như con kiến bình thường thấp.

Hắn tuy rằng không biết cái vị Thất vương gia luôn luôn mắt cao hơn đỉnh lại còn bạo ngược, vì sao phải lấy nữ nhi nhà mình làm vợ, nhưng nghĩ lại lại muốn, lão Tam niên (-chỉ tam tiểu thư) tuổi cũng không nhỏ, nếu không gả chồng, tương lai muốn làm không tốt sẽ là ở nhà cho hắn nuôi, như vậy kết quả cũng không phải là hắn muốn gặp.

Phải biết rằng, nữ nhi đều là bom nổ chậm, nếu không thể mang đến ích lợi, kia ở lại trong nhà chính là chướng mắt.

Hiện tại nếu Thất vương gia quyền thế ngập trời muốn tiếp nhận cái bom nổ chậm này, hắn mừng rỡ hai tay dâng, còn thuận tiện chọn mấy thùng sính lễ làm của hồi môn, sợ đối phương đổi ý đem tam nữ nhi trả về.

Bởi vậy, Xuân Mai cũng gặp tai bay vạ gió, làm nha đầu của hồi môn của tam tiểu thư, bị đóng gói đưa tới.

Không có biện pháp, ai làm cho tiểu thư nhà nàng rất ngốc rất ngốc, nàng sốt ruột vì muốn bảo toàn con đường sinh sống của chủ tử 2 người sau này, chỉ có thể hy sinh cái tôi, phát huy tinh thần bất quãi, đem hết

tâm lực sưu tập tư liệu về Cảnh Trình Ngự.

“Nghe nói vị Thất vương gia này là người phi thường khó lường, liền ngay cả đương kim hoàng thượng cũng sợ hấn ba phần...” mấy hát một khi đã mở, kẻ nghe trộm thị phi Xuân Mai liền không ngừng miệng được.

Một bên vừa uống trà vừa ăn này nọ Quan Ninh Nhi là cái người nghe ngoan ngoãn, nàng tựa như đang nghe bàn văn, từ Xuân Mai lải nhải nói nổi lên bát quái –

Cảnh Trình Ngự là con thứ bảy của tiên hoàng cùng hoàng hậu, là em cùng mẹ của hoàng đế đương triều, nghe nói hấn vừa sinh ra liền thân thể suy nhược, hay mắc nhiều bệnh, khi sáu tuổi, bị tiên hoàng phó thác cấp một vị tuyệt thế thần y mang ra hoàng cung, từ đó biến mất suốt mười năm.

Sau khi hồi cung, trở thành người được tiên hoàng cùng hoàng hậu sủng ái, thất hoàng tử, tuy rằng thân phận Vương gia tôn quý cực đỉnh, nhưng tính cách lại trở nên thấp phận cổ quái.

Hắn cùng với đại thần trong triều rất ít khi lui tới, liền ngay cả lâm triều cũng cực ít tham gia, rất nhiều thần tử trong triều không quen nhìn cách hành xử của hắn, dùng chút thủ đoạn đùa giỡn, ý đồ ở trước mặt hoàng đế đánh hấn một quyền, kết quả là những ai ở sau lưng hắn giờ trở thành thần tử cuối cùng đều từng người bị ném cái tư vị bị trả thù, có cách chức, có hạ ngục, còn có vài cái không hay ho, trực tiếp bị giết cửu tộc.

Từ nay về sau, trong triều đại thần đều nói cái vị này tính cách âm tình, Thất vương gia là không dễ chọc, cùng với hắn đối nghịch, không bằng tránh càng xa càng tốt.

Thời gian lâu sau, danh hào “Thất vương gia” này, liền thành cấm kỵ trong lòng mọi người.....

Xuân Mai mãi lải nhải lẩm bẩm kể rõ đủ loại chuyện đáng sợ về Thất vương gia, làm người thô bạo thế nào, lấy mạng thảo dân ra sao, còn có ngược đãi hạ nhân, trong phủ hạ nhân hơi làm sai chuyện sẽ bị loạn côn đánh chết, loại này chuyện đợi chút, Quan Ninh Nhi nghe được nhin không được mệt rồi ách xì 1 cái.

Hôm nay là ngày mừng rỡ của nàng, bái đường xong, hoàn lễ, lại bị hỉ bà đưa đến tân phòng, nàng đã phải ngồi suốt 2 cái canh giờ, thật sự là mệt mỏi.

Thấy tiểu thư nghe không được yên lòng, hoàn toàn không phát hiện tính nghiêm trọng của sự tình, Xuân Mai gấp đến độ gior thẳng chân.

“Em nói tiểu thư a, người đến tốt cùng có hay không ý thức gian nan khổ cực? Chẳng lẽ người một chút cũng không sợ hãi tương lai đối mặt với phu quân là cái người siêu cấp đáng sợ kia sao?”

Quan Ninh Nhi lại đánh 1 cái ngáp thật to, dụi dụi 2 mắt buồn ngủ.

“Xuân Mai, em nói nhiều như vậy, có phải hay không muốn đề nghị ta đào hôn?”

Xuân Mai nghe vậy hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn chính trương nháy mắt trắng bệch, “Tiểu thư người điên ư! Lời nói đào hôn này, nếu bị người ta nghe được, khẳng định sẽ bị loạn côn đánh chết.” Lấy thủ đoạn trả thù đáng sợ của Thất vương gia, muốn làm không tốt bị loạn còn đánh chết hay là hấn có vẻ nhân từ thực hiện đâu.

“Nếu em không có ý tứ muốn ta đào hôn, như vậy hiện tại ta thấy thực mệt, muốn ngủ.”

Thái độ không đến nơi đến chốn của nàng, xem ở trong mắt của Xuân Mai, thật sự là thực đáng đánh đòn.

Tuy rằng là bộ binh thượng thư tam tiểu thư, nhưng mà địa vị của Quan Ninh Nhi ở nhà thật sự không được tốt lắm.

Quan Thanh Vũ thê thiếp thành đàn, mẹ của Quan Ninh Nhi, là nữ tử rủi ro do hấn năm đó phụng mệnh đi công tác trên đường trở về gặp, bởi vì có vài phần dung mạo, hấn liền bá đạo đem đối phương vào phòng, làm tiểu thiếp thứ 15 của mình.

Tại đây cái thời đạo lý nam tôn nữ ti (trọng nam khinh nữ), thiếp thất địa vị phi thường kém, mẹ Quan Ninh Nhi ở trong phủ chịu sự xa lánh, không bao lâu sau khi sinh nữ nhi, liền bị Quan Thanh Vũ hoàn toàn vắng vẻ, bởi vì thân thể thủy chung không tốt, sống không được vài năm liền đi đời nhà ma.

Bởi vậy Quan Ninh Nhi tuy là Quan gia tam tiểu thư, mà bởi vì dáng người đầy đặn, tướng gò so với 2 cái tỷ tỷ xinh đẹp, tư sắc lại quá mức bình thường, cho nên ở Quan gia cũng không được sủng ái, Quan gia hạ nhân cũng căn bản không đem tam tiểu thư này như một người chủ thực sự.

Nàng mười tuổi liền không có mẹ, phụ thân mặc kệ, tỷ tỷ không thân, liền ngay cả đệ đệ cũng đem nàng trở thành bao cát đến khi dễ, phàm người bình thường đều sẽ vì thế mà nổi giận, mà Quan Ninh Nhi lại ngốc thái quá, người ta khi dễ nàng, nàng cười cười cũng không phản kháng. Người ta mắng nàng, nàng vẫn là cười, không có phát giận.

Cứ như vậy đến cuối cùng, những người khi dễ nàng đều cảm thấy không có ý nghĩa mà từ bỏ, bởi vì trên cột một cái đứa ngốc thật sự là phi thường không thú vị.

Dần dà, Quan Ninh Nhi liền trở thành người vô hình trong Quan gia, mỗi ngày ở trong viện tài tài hoa của chính mình, có đủ loại hoa cỏ, trải qua những ngày tháng thanh thoi cùng vô tranh.

Cũng khó trách Xuân Mai dám không lớn không nhỏ kêu gào nàng, người không biết chuyện, nói không chừng còn tưởng rằng Xuân Mai mới là tiểu thư, mà Quan Ninh Nhi bất quá là nha đầu béo hầu hạ tiểu thư.

Xem, Xuân Mai, một lòng vì chủ tử lo lắng, lải nhải nửa ngày, đổi lấy lại chỉ có chủ tử thờ ơ cộng thêm ngập liên tục.

Thẳng đến lúc tiếng ngáy nhột nhột vang lên ở tân phòng, Xuân Mai mới ý thức được chuyện thực sự phi thường đáng sợ, thì phải là –

Tân lang hiện tại người ở nơi nào?

Chú rể đến tột cùng là đang ở nơi nào?

Không có người tiếp khách uống rượu, không có ai bồi các đại thần hàn huyên, sau khi nghi thức tiệc cưới đơn giản kết thúc, hân hoan hưng tình giả ý đuổi khách nhân tiến đến chúc rượu, trở lại thư phòng trong phủ.

Giờ phút này, Cảnh Trình Ngự đã sớm thay hỉ phục chú rể, mặt không chút thay đổi ngồi trên ghế dựa lớn, cẩn thận xoa bóp kiểm âm yếm của chính mình.

Thanh kiếm này là phụ hoàng trước lúc lâm chung đưa cho hắn, tuyệt thế trân bảo, mũi kiếm sắc bén, chém sắt như chém bùn, vô giá, làm cho hắn yêu thích không buông tay.

“Vương gia, ngài lần này thực khoa trương đoạt người của An Lăng vương, song dịch ở chỗ sáng ta ở chỗ tối, sau này chỉ sợ sẽ có thay đổi, An Lăng vương bên kia cũng sẽ tăng mạnh đề phòng.... Ngài như vậy thực hiện có hay không có chút đánh rắn động cỏ?”

Nam tử đang nói chuyện tuổi chừng hơn hai mươi, tên là Tề Dương, là hộ vệ bên người Cảnh Trình Ngự, cũng là tử sĩ chi nhất tiên hoàng trước lúc lâm chung lưu lại chuyên môn bảo hộ Thất vương gia.

Khăn tay trắng nõn ti chế xuất từ xưởng dệt đứng đầu kinh thành, chuyên môn cung cấp đủ loại kiểu dáng vải dệt để cấp vào hoàng cung, mà loại khăn xa xỉ này, cũng được nhóm hậu cung phi tử thực yêu thích. Mà đến trong tay Cảnh Trình Ngự, nó lại thành khăn lau kiếm, mỗi ngày đều phải bị hắn lãng phí vài khối, dùng xong rồi, liền sai người lại đi vào cung hướng hoàng thượng mà đòi.

Không cho?

Thất vương gia trừng mắt, chính là hoàng đế cũng đau đầu.

“Tư Mã Chiêu chi tâm, người qua đường đều biết.”

Đợi sau một lúc lâu, Tề Dương rốt cục chờ chủ tử nói một câu.

“Lời tuy là nói như vậy, nhưng An Lăng vương làm người luôn luôn giáo hoạt, quý kế đa đoan, lần này sở dĩ muốn cùng bộ binh thượng thư thêm kim tiểu thư cầu thân, chỉ sợ là có liên quan đến cái tin đồn không lâu trước kia.”

Xem nam nhân trước mắt tiếp tục chà lau bảo kiếm âm yếm, không nghĩ đến mớ lời, bộ dáng chậm rãi, làm Tề Dương không khỏi hoài nghi chủ tử có hay không đang nghe hắn nói chuyện.

Vô luận người ngoài đối với Thất vương gia có bao nhiêu đánh giá không chịu nổi, ở trong cảm nhận của hắn, vương gia nhà mình đều là một cái phi thường xuất chúng nam nhân.

Cảnh Trình Ngự xuất thân hoàng tộc, bên người luôn có một bộ cao ngạo khiến người ta không dám xâm phạm. Ở mặt ngoài, hắn chủ quản hình bộ thiết diện vô tư, chấp pháp như núi. Bên trong, hắn nắm trong tay một lực lượng Nam Nhạc bí mật khổng lồ, rất nhiều chuyện hoàng đế không có phương tiện tự mình giải quyết, đều giao cho hắn âm thầm làm, thật đảo lộn Hoàng Long.

Từ điểm đó có thể suy ra một chuyện làm cho người ta thực bất đắc dĩ, chính là hoàng quyền đều không phải là toàn năng.

Nếu không có Thất vương gia âm thầm xếp đặt, bài trừ ý đồ riêng, giang sơn Nam Nhạc sẽ không giống hiện tại phòng thủ kiên cố như vậy.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao đương kim hoàng đế Cảnh Trình Hiên lại như thể dung túng thất đệ nhà mình.

Từ xưa người muốn làm hoàng đế chỗ nào cũng có, nhưng chân chính có thể ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế lại ít ỏi không có mấy người. Cảnh Trình Hiên là người phi thường thông minh, hắn thực tùy theo hoàn cảnh, mặt ngoài là dung túng thất đệ kiêu ngạo, kỳ thật là mượn hắn để kiềm chế đại thần trong triều.

Mà An Lăng vương tuy rằng thân là thần tử Nam nhạc, nhưng từ sau khi cha An Lăng vương qua đời, Vô Tử Ưng kế thừa vương vị liền có chút hiện trạng bất an.

Hoàng đế mỗi người đều muốn làm, huống hồ, Vô Tử Ưng trong tay còn nắm bốn mươi vạn binh mã, lại ở đất phong là một cái họ khác Vương gia cũng không thể thỏa mãn dã tâm của hắn.

Đừng nói là đương kim hoàng đế, liền ngay cả đại thần trong triều cũng lại có vài người hắn không kiêng kị?

Nhưng bốn mươi vạn binh mã nếu muốn tạo phản, cũng phi thường khó khăn, một khi không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục lương bại câu thương.

Bởi vậy không lâu trước đây, Cảnh Trình Ngự nhận được một đạo sổ cơ mật nhỏ, nhắc tới một việc tình báo trọng đại, đó là xuất hiện bảo tàng.

Vô Tử Ưng không biết theo thể nào biết được bộ binh thượng thư tam tiểu thư trong tay có cái bảo bối phi thường trọng yếu, chỉ cần có được nó, có thể tìm được một bảo tàng lớn, mà một khi bảo tàng bị hắn đoạt được, hắn liền có thể đại lượng chiêu binh mã mãi mãi, tiến quân triều đình.

Đương nhiên, loại cơ mật tình báo này Vô Tử Ưng sẽ không tuyên dương bốn phía, cho nên hắn mới linh cơ vừa động, phái thân tín thừa dịp tiến cống cống phẩm, thuận tiện hướng bộ binh thượng thư đưa ra chuyện kết thân.

Cũng không nghĩ đến nửa đường mọc ra một cái Trình Giảo Kim, việc hôn nhân này vừa mới đưa ra đến miệng, liền bị Thất vương gia-trong kinh thành không ai dám chọc-hoành đảo đoạt mất.

Đại thần triều đình, dân chúng kinh thành, thậm chí ngay cả đương triều hoàng đế cũng không biết Cảnh Ngự Trình vì sao cố ý muốn kết hôn Quan Ninh Nhi. Mọi người chỉ biết là Thất vương gia cùng An Lăng vương luôn luôn bất hòa, có lẽ chính là đơn thuần không nghĩ hắn sẽ làm quá lên như thế, mới có thể trước mặt hoàng đế ra mặt chặn đứng việc hôn nhân này.

Chỉ có Tề Dương hiểu được rành mạch, việc hôn sự này sau lưng là cái dạng gì hàm nghĩa....

Chậm rãi lau xong bảo kiếm, thật cẩn thận đem vỏ kiếm treo lên phía sau, Cảnh Trình Ngự lộ ra một nụ cười lạnh, "Cầu bị buộc cấp, nên khiêu tường." (đại loại là chó bị dồn vào thế cùng, sẽ leo tường! T_____T)

Tề Dương tâm cả kinh, theo vẻ mặt tươi cười của chủ tử, hắn phảng phất có thể đoán được kết cục thật đáng buồn của người nào đó. Thực may mắn chính mình là cấp dưới của Cảnh Trình Ngự, mà không phải kẻ thù của hắn.

Nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, hắn nơm nớp lo sợ, tiêu sái tới gần, "Vương gia, hiện tại canh giờ đã không còn sớm."

Nhiều mây,nam nhân tuần mỹ trên mặt lộ ra biểu tình nghi vấn.

Tề Dương than nhẹ một tiếng tiến thêm một bước nói : “Hôm nay là ngày vui của ngài,tân nương tử còn đang chờ tại tân phòng.”

“Nàng chờ của nàng,liên quan gì đến ta?”

Tề Dương không nói gì.Hắn rất muốn nói vị kia ở tân phòng tốt xấu gì cũng là Vương phi của ngài,chính là cái gọi là một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng,người cũng đã lấy về rồi,nếu không làm gì chẳng phải là lãng phí cảnh xuân? (;||)

Mà chủ tử kia ánh mắt lại hàm ý “Vương phi lại như thế nào, ta làm chi muốn xen vào sự sống chết của nàng”,làm cho hắn chỉ có thể đem những lời muốn nói nuốt trở lại trong bụng.

Chuyện nhà chủ tử,làm nô tài vẫn là tốt hơn hết ít nhúng tay vào.

Lúc nửa đêm,Quan Ninh Nhi mơ thấy một ác mộng thật đáng sợ.

Trong mộng,nàng cùng Xuân Mai liều mình trốn,chạy trốn tới nửa đường,bị quỷ da đội lột tu la ngăn lại,sau đó đại đao lóe sáng liên hạ xuống.....

Ngay tại lúc nàng cùng Xuân Mai sắp chết, “ ” một tiếng,nàng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy. Tỉnh mộng.

Sau khi tỉnh lại,nàng liền nhìn thấy cái gương lớn bằng lòng bàn tay,không biết từ khi nào,theo túi hương bên gối rơi ra ngoài.

Nàng mơ mơ màng màng đứng dậy,một tay nhặt lấy gương nhỏ.

Đây là gương một mặt làm bằng đồng rất khéo léo,mặt trái hoa văn rất kỳ quái,nhưng điều khắc thập phần tinh tế,chính giữa có một phần nho nhỏ nổi lên,bốn phía là những đóa hoa nhỏ nhắn xinh xắn sắp hàng chỉnh tề,hoa văn ở trung gian hình thành từng đoạn những đường cong phi thường sâu,nhìn kỹ, hoa văn đó cư nhiên là một cái trận đồ ngũ hành bát quái.

Đây là di vật mẹ lưu lại cho nàng,đừng nhìn gương nhỏ,tạo hình cũng không nhiều hoa lệ,nhưng truyền thuyết về nó một cái so với một cái còn kinh người.

Xuân Mai bưng bồn nước ấm từ ngoài phòng đi tới,vừa vào cửa,liền nhìn thấy tiểu thư nhà mình đối với gương nhỏ mà sững sờ.

“Tiểu thư,người lại cầm cái kính chiếu yêu kia đến ngăn người?”

Quan Ninh Nhi ngơ ngác ngẩng đầu,đáng thương hề hề nói : “Cái gì kính chiếu yêu! Đây chính là bảo bối mẹ ta lưu lại cho ta.”

Xuân Mai bĩu môi, “Là do phụ nhân lúc trước chính mình nói gương này có thể chiếu ra yêu quái.”

Quan Ninh Nhi cười hắc hắc,cũng không cùng nàng so đo,mềm giọng làm nũng, “Xuân Mai,ta mơ thấy ác mộng,này đều do em ngày hôm qua kể nhiều như vậy chuyện khủng bố cho ta nghe.”

“Xứng đáng, ai làm cho người đêm qua vô tâm vô phé như vậy ngủ.” Trùng nàng một chút,đem chậu nước đồng để lên ghế trên,thuận tiện nhanh liếc mắt một cái qua giường, “Đêm qua Vương gia cũng chưa trở về trong phòng sao?”

Hoàn toàn không có tự giác bị nha đầu chất vấn,Quan Ninh Nhi chậm chậm đem gương đồng tinh xảo một lần nữa thu vào túi hương,tùy ý gạt gạt đầu.

“Giống như chưa có tới qua đi,ta cũng không rõ ràng.Tối hôm qua ta ngủ cũng không tệ lắm...Nếu xem nhẹ buổi sáng mơ thấy ác mộng.”

Nàng lưu loát đứng dậy mặc xiêm y,gian quần áo phấn chơi,thợ khéo cũng không hoa mỹ,hình thức cũng phi thường bình thường.Tẩy đi lớp trang điểm trên mặt,hai má trắng nõn khôi phục vẻ mềm mại dĩ vãng,mái tóc đen dài,nhẹ nhàng được cố định bằng một cây ngân sai.Tuy rằng đáng người có chút đậm,cũng không mất đi đáng vẻ tròn tròn đáng yêu.

Ánh mắt rất sáng, hàm răng thực trắng, tính tình lại tốt, đây là ba đặc điểm lớn nhất của Quan Ninh Nhi, cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Xuan Mai nhiều năm như vậy trôi qua vẫn đối với nàng trung thành và tận tâm.

Quan Thanh Vũ đưa tới đồ cưới hơn phân nửa là vàng bạc châu báu, mà Quan Ninh Nhi chính mình mang theo của hồi môn chỉ có vài món quần áo trang sức, cùng với các loại mầm mống hoa cỏ do nàng tỉ mỉ thu gom được, đủ để khi gặp nàng cũng để lại ấn tượng không phải là cái Quan gia tiểu thư yêu thích hư vinh.

“Vương phủ so với quan phủ chúng ta lớn hơn không biết bao nhiêu lần, tin tưởng nhất định có rất nhiều nơi thích hợp bón phân trồng hoa, trong chốc lát dùng hết đồ ăn sáng, ta đem mang đến đây đều là các loại hoa thượng hạng, mùa thu năm sau, chúng ta là có thể phơi nắng trà hoa.” Quan Ninh Nhi nói.

Xuan Mai vô lực trừng nàng liếc mắt một cái, “Hiện tại người hẳn là quan tâm không phải mấy cái hạt giống này đi? Tiểu thư, người có hay không nghĩ tới ngày tháng sau này ở vương phủ nên như thế nào? Tối hôm qua Vương gia không có tới, người biết này là ý nghĩa gì sao? Chưa được sủng ái đã thất sủng, chúng ta chủ tớ hai người ngày về sau khả năng là thập phần gian nan.”

“Có lẽ Vương gia chàng bọn bề nhiều việc....” Quan Ninh Nhi nháy mắt mấy cái, không hiểu sao Xuan Mai xem như vậy lại không vui. Kỳ thật được sủng ái cùng thất sủng đối với nàng mà nói không phải rất quan trọng, lấy hay không lấy chồng cũng không có gì khác nhau, chẳng qua là thay đổi địa phương ngủ mà thôi.

Bộ dáng của chủ tử vẻ mặt không cần lại chọc náo Xuan Mai, bên ngoài mọi người đều nói tiểu thư ngốc, nàng thủy chung không thừa nhận, mà hiện tại, nàng cảm thấy tiểu thư có thể là thật sự choáng váng!

Ai, mệnh nàng vì sao lại khổ như vậy. Theo tới theo đi, cứ nhiên theo một cái tiểu thư đầu óc không minh mẫn? Xuan Mai phi thường vô lực, ừ ừ bưng bồn nước chủ tử đã dùng qua, phần nộ đi ra ngoài.

Quan Ninh Nhi tuyệt nhiên không để ý suy nghĩ của nha hoàn, dù sao Xuan Mai mỗi ngày đều là bởi vì một ít việc nhỏ mà hướng nàng bôn chôn, nhiều năm như vậy qua, nàng sớm đã muốn thành thói quen.

Dùng bữa sớm xong, nàng hỏi tổng quản trong phủ, hoa viên còn có chỗ nào trống, nàng nghĩ trồng vài thứ.

Vương phủ Nhạc tổng quản đối với vị tân tiền nhiệm Vương phi này coi như khách khí, tự mình mang nàng đi vào hoa viên, chỉ chỉ bờ hồ nước cách đó không xa, nói cho nàng nơi đó có thể tùy tiện dùng.

Cám ơn tổng quản, Quan Ninh Nhi lập tức tìm ra cái xẻng, lấy ra loại hoa, chọn được một khối đất phi nhiều liền vui tươi hơn hớn đi tới.

Thất vương phủ quả nhiên là địa phương tốt, chẳng những chiếm một vùng rộng, kiến trúc đồ sộ, liền ngay cả hoa viên cấu tạo và tính chất đất đai đều dị thường phi nhiều, xem ra mùa thu năm sau có thể có mùa thu hoạch lớn.

Mang theo cái cuốc, nàng tự mình bắt đầu đào đất.

“Người làm!” Một thanh âm lớn chợt vang lên.

Cầm cái cuốc, ánh mắt nàng quét một vòng bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng ở một cái cửa sổ.

Cửa sổ cách nàng cũng không xa, đại khái khoảng cách có vài chục bước, cửa sổ bị mở, lộ ra một gương mặt phi thường tuấn mỹ.

Cho dù không nhìn thấy toàn thân hẳn, nàng như cũ có thể lường trước người kia chắc chắn là một vị quý công tử, tuổi không lớn, mày kiếm mắt sáng, tựa như người trong tranh giống nhau đều có khuôn mặt đẹp.

Hắng hướng nàng ngoắc ngón tay.

Quan Ninh Nhi ngây ngốc chỉ chỉ cái mũi mình, thấy đối phương nhẹ nhàng gạt đầu, ý bảo nàng đi qua (thật khó đỡ! =.=), lau mồ hôi trên trán, nàng buông cái cuốc, vội vàng vàng vòng ra hoa viên chạy tới, đi đến hành lang mở cửa ra mới phát hiện đây là một gian đại thư phòng, gỗ tử đàn tạo ra giá sách lớn sắp các loại sách đầy đủ kiểu dáng.

Nam tử áo trắng tao nhã ngồi trước án thư, thấy nàng tiến vào, hẳn lười biếng xốc hiên mí mắt, chỉ chỉ giá sách, “Lau khô”.

Quan Ninh Nhi ngẩn ra, không khó nhận ra đối phương là người quen dùng mệnh lệnh, đây là thói quen ra lệnh cho người làm của chủ tử.

Lại cẩn thận nhìn đối phương, chỉ thấy quần áo hần đẹp dễ quý giá, khí chất cao ngạo, biểu tình lạnh như băng, cùng người ngoài đồn thổi Thất vương gia có lẽ có chút tương tự.

Chẳng lẽ.....Hần chính là Cảnh Trình Ngự? Phu quân của nàng?

Mà theo mệnh lệnh trên miệng hắn, cùng với thái độ xa cách, không khó nhìn ra hắn giống như cũng không có nhận ra nàng là Vương phi của hắn, không chỉ như thế, còn đem nàng trở thành hạ nhân trong phủ.

Thấy nàng không hề động tĩnh, hắn lạnh lùng hướng nàng liếc mắt một cái, “Lau!” Giọng nói trầm thấp không hề có cảm tình, phảng phất thực đem nàng trở thành hạ nhân.

Quan Ninh Nhi hơi hơi hoàn hồn, may mắn trong phòng có khăn lau cùng bồn nước. Nàng không nói thêm gì, vén ống tay áo, sợi tóc trên trán khẽ lay động, ra sức lau sạch giá sách trong phòng.

Cảnh Trình Ngự duỗi hai chân, lẳng lẳng nhìn quyển sách đang cầm trong tay.

Hắn là người tính sạch sẽ, thích thanh tĩnh, cho nên thư phòng thiết lập tại một góc sau hoa viên, không có sự phân phó của hắn, bọn hạ nhân là không thể tùy tiện ra vào nơi này.

Mà hắn vừa mới lúc lấy sách cư nhiên lơ đãng phát hiện trên giá sách có tro bụi, điều này làm hắn không thể chịu đựng được.

Vốn định kêu tổng quản phái người đến quét tước, đi đến bên cửa sổ vừa vặn nhìn thấy cách đó không xa chỗ hoa viên có cái hoa nô đang trồng hoa, liền đi gọi người, liền gọi nàng lại đây.

Quan Ninh Nhi làm việc thực chịu khó cũng thực lưu loát, này đều là do nàng ngày thường có thói quen chính mình làm việc.

Trong thư phòng chỉ có hiêm hoi mấy bồn hoa, bởi vì nhiều năm không thấy ánh mặt trời, mấy chỗ đều đã muốn héo rũ, nàng yêu hoa thành si, liền thừa dịp quét tước liền đem mấy bồn hoa chuyển ra bên ngoài phơi nắng.

Cảnh Trình Ngự xốc hiên mí mắt, nhìn thân ảnh nhỏ tròn vo kia việc trước việc sau, tiếng bước chân cũng rất nhẹ nhàng, phảng phất sợ quấy rầy sự thanh tĩnh của hắn.

Bồn hoa rất lớn, sức nặng không nhẹ, nàng đem hết sức lực bú sữa cuối cùng mới đem được năm bồn hoa lớn chuyển ra ngoài, quay đầu dùng ống tay áo lau mồ hôi, cũng không biết ống tay áo ô ứ, nhưng lại lau bẩn cả khuôn mặt nàng.

Thấy hắn nhìn mình không chuyển mắt, nàng nhe răng cười.

Hắn phát hiện, hàm răng nàng thực trắng, tươi cười rất đẹp.

“Thủy tinh chuông (tên 1 loài hoa mà đến giờ Sal vẫn bó tay không biết hoa gì! =() này tuy rằng sức sống tràn đầy, mà nếu quá lâu không thấy ánh mặt trời, lá cây vẫn là sẽ chậm rãi dần héo rũ, bởi vậy mỗi ngày tốt nhất phơi ít nắng khoảng nửa canh giờ, hấp thụ đủ dinh dưỡng mới có thể tươi tốt.” Sau khi nói xong một hơi, nàng tiếp tục quét tước.

Cảnh Trình Ngự nhìn vết bẩn trên mặt nàng, cảm thấy có chút buồn cười, cũng có chút buồn cười, trong lòng nổi lên một tia mềm mại.

Gục đầu xuống tiếp tục đọc sách, hắn mới phát hiện trong ấm trà nước trà đã hết.

“Hầu!”

Lại một cái mệnh lệnh vang lên, thân ảnh nhỏ bận rộn chợt dừng lại, ngoan ngoãn chạy tới chờ phân phó. (aizz....=.=)

Hắn cẩn thận nhìn lên, phát hiện gương mặt hoa nô này có điểm xa lạ, bất quá vương phủ nô tài không hơn một ngàn thì cũng có mấy trăm, thân là chủ tử, hắn chỉ nhớ rõ Nhạc tổng quản cùng với vài quản sự gia nô, nha đầu hộ viện khác, hắn ngay cả tên cũng kêu không được.

Hoa nô này mặt trắng lại tròn, thân hình đầy đà, so với mấy cô gái dáng người nhỏ nhắn khác lại hơn vài phần mượt mà đáng yêu, ngũ quan tuy rằng thường ngày không phải rất diễm lệ, nhưng cũng thực ngọt ngào, nhìn thoải mái, mà trên mặt kia có vết lém bần, nhưng lại làm cho hắn sinh ra một cổ dực vọng muốn giúp nàng lau đi.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn liền đánh mất ý niệm buồn cười này trong đầu.

Nhìn hắn không tiếng động chỉ chỉ ấm trà, nàng ngẫm hiểu, khởi nhiên cười, hai tay đang cầm ấm ngọc tinh xảo liền xoay người chạy.

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ghé vào lỗ tai hắn, hương trà nồng đậm tự nhiên bay tới.

“Vương gia, trà pha tốt lắm, thỉnh ngài chậm dùng.” Nàng xoay người tiếp tục làm việc, chỉ chốc lát sau thư phòng đã bị lau rực rỡ hẳn lên, vài cái bồn hoa lớn nãy được mang ra tắm nắng cũng bị nàng cố hết sức mang vào.

Khi Tề Dương bước nhanh đi vào thư phòng, liền nhìn thấy Vương gia đang tạo nhã ngồi ở trên ghế, không chút để ý xem sách, một bên một cái nha đầu đối tới đối lui không ngừng làm việc.

Đối với cảnh tượng như vậy hắn nguyên bản cũng không để ý, nhưng nha đầu này dáng người thật sự đầy đặn đáng yêu, đáng người tròn tròn béo vừa đủ, xem ra người thực mềm mại.

Lại cẩn thận nhìn lên, hắn bỗng nhiên cả kinh, “Vương phi, người đang làm gì vậy?”

“Ba!” Sách vở rơi xuống đất, Cảnh Trình Ngự nhíu mày, ngược mắt nhìn thân ảnh trắng nõn cách đó không xa, “Người kêu nàng là gì?”

Tề Dương khiếp sợ, “Vương gia, ngài sẽ không phải đến bây giờ còn không biết nàng chính là Vương phi đi?”

2. Chương 2

“Nói cách khác, người hôm qua rốt cục cùng Vương gia gặp mặt?”

Quan Ninh Nhi khoanh chân ngồi trên giường, nàng còn thật sự đem các loại giống hoa cỏ dùng bao nhỏ từng cái một giữ cẩn thận, đôi mặt ngạc nhiên chất vấn của Xuân Mai, nàng không chút để ý gạt đầu, “Đúng vậy.”

Trong đầu lơ đãng hiện lên dung mạo Cảnh Trình Ngự, chưa từng nghĩ tới Thất vương gia trong lời đồn thấp phần đáng sợ cư nhiên lại có bộ dạng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như vậy.

“Mà hắn chẳng những không nhận ra người là Vương phi của hắn, ngược lại còn đem người trở thành nha đầu sai vặt, sai người làm việc cả buổi?” Xuân Mai thanh âm lại đề ột chút.

Quan Ninh Nhi bị tiếng kêu sắc nhọn của nàng dọa tới mức hơi hơi run lên, “Hình như là như vậy…….”

Xuân Mai nghe vậy, gấp đến độ đi loanh quanh ở trong phòng, “Xong đời xong đời, giờ thì hoàn toàn xong đời!”

“Xuân Mai, cái gì xong đời?” Quan Ninh Nhi vẻ mặt nghi hoặc.

Xuân Mai bất đắc dĩ trừng chủ tử liếc mắt một cái, “Đừng quên thân phận hiện tại của người là Thất vương phi, mà người sau khi gả tiến vương phủ, Vương gia không những không nhận ra người, còn trực tiếp đem người trở thành nhà đầu sai vặt, kia về sau người ở vương phủ còn có địa vị sao?”

“Vương gia lúc ấy chính là không nhận ra ta là ai, về sau chàng biết, sẽ không lại tiếp tục sai ta làm việc.”

Nàng hồi tưởng sắc mặt Cảnh Trình Ngự lúc đó, kỳ thật còn thấy buồn cười, hắn xấu hổ, như thế gặp nạn, chính là không có nửa phần xin lỗi.

Hắn giống như đối với việc nàng không có lập tức làm rõ thân phận chính mình là một chuyện phi thường đáng giận, đầu tiên là hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó liền phi thường không khách khí đem nàng đuổi ra ngoài.

Nàng không có tranh cãi, cũng không có phản kháng, người ta muốn nàng cút đi, nàng tự nhiên ngoan ngoãn cút đi.

Cho tới bây giờ, nàng đều còn nhớ rõ biểu tình kinh ngạc trên mặt của vị nam tử tên Tề Dương kia.

Chính là nàng có thể bình tĩnh nhận vận mệnh an bài, Xuân Mai lại một bộ coi như trời sập.

“Tốt xấu gì người cũng là thượng thư đại nhân tam tiểu thư, hắn làm sao có thể đối với người như vậy? Tuy rằng ta đã sớm nghe nói vị Thất vương gia này không phải người tốt, nhưng cứ thế không coi thân phận của tiểu thư người ra gì, không khỏi cũng quá quá đáng đi.....”

Lời mới nói chưa kịp ngưng lại, chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm gia đình, “Thất vương gia đến!”

Xuân Mai chỉ cảm thấy đầu “ông” một tiếng (đại ý sấm đánh 1 tiếng trong đầu), tiếp theo trống rỗng, hai chân cũng sợ tới mức thẳng như nhũn ra.

Thất vương gia đến? Đây là ý gì?

Xuân Mai vội vàng quỳ hai đầu gối, Quan Ninh Nhi đang ở trên giường đùa nghịch hạt giống hoa cỏ, cũng chậm chậm đứng dậy nghênh đón.

Một trận tiếng bước chân từ xa đến gần, người tới như trước là màu trắng cẩm phục, phong thái tiêu sái, toàn thân tản ra lệ khí lạnh lẽo.

Đây là lần đầu tiên Xuân Mai nhìn thấy Cảnh Trình Ngự.

Từ trước, nàng chính là chỉ nghe người ta nói Thất vương gia như thế nào như thế nào, bởi vì đồn đãi phản đối nhiều, lâu ngày, nhân vật này ở trong đầu nàng liền cùng cấp với hung thần ác sát.

Mà hôm nay vừa thấy, nàng thật sự không thể tin được Thất vương gia nhưng lại hội tụ đầy đủ đến loại tình trạng này, chẳng những tuấn mỹ, lại mười phần mỹ lực, nếu không phải trên mặt không chút thay đổi, liền thật sự là một cái phong độ chỉ có ở quý công tử.

Nàng nơm nớp lo sợ quỳ xuống hành đại lễ, miệng hô Vương gia thiên tuế.

Cảnh Trình Ngự không để ý sự tồn tại của Xuân Mai, thẳng hướng Quan Ninh Nhi đi đến.

Hơi hơi cúi xuống, thi lễ, Quan Ninh Nhi nhẹ nhàng kêu “Vương gia”.

Cảnh Trình Ngự lạnh lùng liếc mắt quét nàng một cái, trực tiếp hỏi: “Trà ngày hôm qua, là người tự mình pha?”

Chủ tớ hai người ngẩn ra, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được vì sao Vương gia đột nhiên đại giá quang lâm, lại hỏi ra một câu không đầu không đuôi như vậy?

Kỳ thật, Cảnh Trình Ngự mặc dù là Vương gia, quyền thế ngập trời, nhưng là bên người không có cảm giác an toàn.

Lúc hắn ngủ cực chán ghét có tiếng động, chán ghét ánh sáng, chán ghét bên người có vật khác thường tồn tại, cho nên xung quanh tấm phòng của hắn luôn phi thường im lặng, hạ nhân không được tới gần, hộ vệ cũng sẽ thức thời ở thời điểm hắn nghỉ ngơi mà nói chuyện nhỏ lại, đi đứng cũng cẩn trọng hơn.

Nền trong phòng hắn, đến chạng vạng liền toàn bộ thổi tắt, ngay cả đèn lồng ngoài cửa cũng phải tắt.

Đã có tính như thế, hắn mỗi đêm vẫn sẽ bị một cái ác mộng làm bừng tỉnh, sau khi tỉnh dậy, tâm tình liền trở nên dị thường khó khăn, làm cho hắn mỗi ngày buổi sáng đều rời giường với tính khí mãnh liệt khó chịu.

Nha đầu Bích Tình phụ trách hầu hạ hắn, cơ hồ mỗi ngày đều như vậy tại đây hầu hạ hắn mặc quần áo rửa mặt chải đầu, một cái hầu hạ không tốt, thực dễ dàng liền đổi lấy một chút quả trách.

Bất quá buổi sáng hôm nay, Bích Tình phát hiện Vương gia cư nhiên không có mặt thối, tương phản, sắc mặt hần hồng nhuận, tâm tình còn thực tốt, liền ngay cả nàng không cẩn thận đưa sai ngọc bội cho hần cũng không bị quở trách.

Lại nói tiếp, Cảnh Trình Ngự giờ phút này tâm tình xác thực cũng không tệ lắm, bởi vì luôn luôn ngủ gập ác mộng như hần, tối qua thể nhưng ngủ hương vị lại thật ngọt ngào, một đêm không mộng mị, mở mắt ra khi sắc trời đã sáng tỏ. Tình huống như vậy muốn đã lâu chưa từng xuất hiện. Hần vốn tưởng rằng nguyên nhân ở thức ăn, có lẽ do đồ ăn đầu bếp Lí gia có an tâm dưỡng thần gì đó, bởi vậy lúc ăn sáng liền gọi riêng đại quản sự phòng bếp tới, hỏi ngày hôm qua đồ ăn cùng mọi khi có gì bất đồng.

Đại quản sự bị dọa nhảy dựng lên, nghĩ đến thức ăn ngày hôm qua không hợp khẩu vị của hần, nơm nớp lo sợ một hồi nói thức ăn cùng mọi khi không có gì khác biệt.

Cảnh Trình Ngự vừa nghe cũng là không khó xử hần, phát phát tay cho đại quản sự lui, ôm cầm tiếp tục suy nghĩ đến tột cùng là cái nguyên nhân gì. Không phải ăn, thì phải là uống.....trà của Quan Ninh Nhi?

Hần đột nhiên nghĩ vị Vương phi tân tiền nhiệm hai ngày, hôm qua không cẩn thận bị hần nhầm thành nha đầu sai vặt cả nửa ngày, còn sai nàng pha một bình trà, tuy rằng nàng pha không phải trà long tỉnh mà hần thích, nhưng mà hương vị trà này kỳ thật cũng không tệ lắm.

Chẳng lẽ giấc ngủ tốt đẹp của hần tối qua cùng bình trà kia là có liên quan? Bởi vậy, sau khi dùng đồ ăn sáng, hần liền đi vào nơi này, nghĩ mau hỏi cho rõ.

Sau một lúc lâu tim đập mạnh và loạn nhịp, Quan Ninh Nhi đột nhiên lĩnh ngộ, không nhanh không chậm đáp : “Nếu vương gia hỏi trà hoa bồ đề kia, thật là thần thiếp tự mình pha.”

Nàng mới vào vương phủ, đối với sở thích của hần cũng không quen thuộc, vốn định tìm người hỏi thăm một chút bình thường thích uống loại trà gì, mà lại sợ hần chờ lâu sẽ không kiên nhẫn, vừa vịn nhớ tới trong phòng mình có các loại trà hoa do nàng mang đến, liền lấy pha cho hần uống.

“Trà hoa bồ đề?” Cảnh Trình Ngự nhìn mi, đối với tên trà này có vẻ thực xa lạ.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc tự nhiên, cũng không bởi vì trượng phu trong lời đồn đáng sợ đứng trước mặt mà lộ vẻ e ngại.

“Người mang đến?”

“Vâng.”

“Dùng cái gì pha trà này?”

“Vương gia hai mắt có phù thùng, nhìn ra được bình thường giấc ngủ không tốt, hoa bồ đề hương vị phi thường thơm ngát, phơi nắng chế thành trà hoa, sau pha với nước dùng để uống, chẳng những có thể an thần dưỡng tâm còn có thể dễ ngủ.”

Sắc mặt trầm xuống, Cảnh Trình Ngự hừ lạnh ra tiếng, “Người thực tự cho là mình thông minh.”

Quan Ninh Nhi mỉm cười, “Không dám.”

Hần đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lúc lâu, ngay tại khi nàng âm thầm phỏng đoán chính mình có phải hay không làm cái gì đại nghịch bất đạo, hần mới mặt không chút thay đổi bỏ xuống một câu, “Hôm nay bắt đầu, mỗi ngày chạng vạng pha một bình trà cái gì bồ đề trà kia đưa đến trong phòng bốn vương.” Một hơi nói xong, không đợi nàng phúc đáp, hần liền phát góc áo xoay người đi ra ngoài.

“Vâng,” Nhẹ giọng đáp lại, Quan Ninh Nhi thủy chung khiêm tốn ánh mắt đuổi theo bóng dáng kia.

Tư thế oai hùng tỏa sáng, khí thế khiếp người, chẳng qua tư thái (tư thế + phong thái?!) đi đường có chút kỳ quái.....Là nàng nhìn lầm rồi sao? Chân phải của hần lúc đi có chút khập khiễng....

Xuân Mai bị dọa đến mất đi năng lực ngôn ngữ, hai chân đã sớm không có khí lực, thẳng đến khi Cảnh Trình Ngự rời đi, nàng mới run rẩy nhờ sự giúp đỡ của ghế dựa mà đứng lên.

“Tiểu thư, Thất vương gia đột nhiên đại giá quang lâm, là vì hạ lệnh cho người mỗi ngày pha trà cho hần uống?”

Quan Ninh Nhi nhún vai, “Hắn là đi.”

Xoay người, nàng tiếp tục âu yếm đùa nghịch mấy hạt giống hoa cỏ, bên môi nở nụ cười nhẹ. Nàng có dự cảm, cuộc sống tương lai của mình ở vương phủ khẳng định sẽ không nhàm chán.

Xuân Mai thật cẩn thận đánh giả vờ mặt làm người ta nghiến ngấm của chủ tử nhà mình, có khi nàng thật sự mơ hồ, tiểu thư nhà mình rốt cuộc là ngốc thật hay vẫn là giả ngốc?

Trong nháy mắt, Quan Ninh Nhi giả tiến Thất vương phủ đã được một thời gian.

Thân là đường đường Thất vương phi, Nhạc tổng quản từng triệu tập gia nô nhận người, giáp mặt hướng mọi người giới thiệu nàng, mà sự có mặt của nàng, cũng không được mọi người trong vương phủ nhiệt liệt hoan nghênh, bọn nha đầu ở ngoài mặt đối nàng lễ ngộ có thừa, sau lưng cũng là âm thầm trào phúng.

Dù sao lời đồn về bộ binh thượng thư gia tam tiểu thư đã sớm bị truyền ồn ào huyền ảo, béo một chút cũng không sao, nhưng bị dùng chữ si ngốc như vậy hình dung, đã có thể tổn hại hình tượng Vương phi cao quý.

Vài thứ, ngay cả thân là nha đầu của hồi môn Xuân Mai cũng vì bị người khác xem thường mà chịu khổ khi dễ.

Về sau Quan Ninh Nhi biết cũng không có tức giận, chính là cười cười đồ Xuân Mai vài câu cũng liền thôi. Nàng là người tính tình luôn luôn vô cùng tốt, đối đãi hạ nhân cũng sẽ không vênh mặt hất hàm sai khiến, một chút việc nhỏ tự nhiên sẽ không để bụng.

Có một lần, một nha đầu tên Liên Hoa cùng người trong phòng giặt quần áo ở sau lưng nàng giảng thị phi (e hèm, đại loại nói xấu sau lưng), nói cái gì Thất vương phi giả tiến vương phủ không thể đem niềm vui cho vương gia, bởi vì từ khi vào phủ đến nay, vương gia chưa bao giờ triệu nàng thị tẩm.....

Loại chuyện khuê phòng tư mật này, bọn nha đầu trong phủ mỗi lần nói đều hưng trí bừng bừng, làm không biết mệt, mà vừa vặn khi các nàng ở sau lưng giảng thị phi, cư nhiên đã bị Quan Ninh Nhi đi ngang qua bắt gặp.

Tuy rằng bọn nha đầu bình thường không đem vị Thất vương phi này để vào mắt, nhưng lại nói như thế nào người ta cũng là Thất vương gia dùng đại kiện tám người khiêng cưới hồi đảng hoàng tiến vương phủ làm chủ tử, giữa ban ngày ban mặt ở sau lưng chủ tử nói dài nói ngắn như thế, còn bị bắt gặp tại trận, kết cục chỉ sợ sẽ thập phần thê thảm.

Vốn tưởng rằng Quan Ninh Nhi sẽ giận dữ đuổi các nàng ra khỏi phủ, mà nàng hiện tại lại chính là cười ôn nhu, thần nhiên nói: “Vương gia không triệu ta thị tẩm, nói không chừng có vấn đề là hắn, việc vợ chồng gian giường một khi không hợp, nhưng là phải tìm nguyên nhân từ cả hai phía.” Chuồn chuồn lướt nước bỏ xuống mấy câu nói đó, nàng liền xoay người chạy lấy người. (ax ax...được!!!! (>3), nhưng hạ nhân trong phủ để lại đối vị Thất vương phi này vui lòng phục tùng.

Cái gọi là “chính sách dụ dỗ”, chỉ đại khái chính là loại tình hình này.

Mà Xuân Mai tuy rằng thấy chủ tử nhà mình rất yếu đuối, nhưng có khi lại không khỏi cho rằng tiểu thư kỳ thật là cái người phi thường thông minh.

Thời tiết gần đây thay đổi ác liệt, mưa gió liên miên, giống như mọi khi, sau giữa trưa (tức là chiều?!) Quan Ninh Nhi lại pha một bình trà hoa bồ đề đưa đến thư phòng Cảnh Trình Ngự. Nha đầu phụ trách quét tước trong thư phòng nói với nàng Vương gia đang ở phòng luyện công, vì thế nàng lại cầm ấm trà đi vào phòng luyện công, còn chưa có đẩy cửa mà vào, chợt nghe bên trong truyền đến từng trận tiếng kêu rên.

“Phanh!” một tiếng vang nặng nề, giống như có cái gì bị té rớt, tiếng kêu rên ngay sau đó lại vang lên.

Sau đó cửa bị đẩy ra, Tề Dương mặt xám mày tro chạy đến, hai người đối mặt.

“Vương phi, người vội tới đưa trà cho Vương gia?”

Gần đây Vương gia sửa thói quen ngày xưa uống trà long tỉnh, phân phó Vương phi mỗi ngày pha một bình trà hoa kỳ quái cho hắn uống, sau chính mình theo Nhạc tổng quản tìm hiểu mới biết được, nguyên lai sau khi Vương gia uống qua đặc chế trà hoa của Vương phi, cư nhiên từ đó về sau liền ngủ tốt, vừa nằm xuống đã ngủ thẳng đến hừng đông.

Xem ra, Vương phi mới cưới này trừ bỏ ở ngoài béo một chút, ngu một chút, cũng đều là không phải là không đúng tí nào. (ý là lời đồn không hẳn đúng!)

Trong phòng luyện công tiếng kêu rên vẫn trầm thiết như trước, Quan Ninh Nhi ngẩng cổ hướng vào tìm kiếm, “Vương gia đang luyện công?”

Tề Dương sắc mặt lại trầm xuống, “Vương gia tâm tình không tốt, Vương phi nếu không nghĩ muốn bị mắng, bình trà này vẫn là trễ một chút hãy đưa vào.”

Sau khi gả vào vương phủ, Quan Ninh Nhi tuy rằng nghe nói Cảnh Trình Ngự tính cách cổ quái, thiếu ngôn qua ngữ (ít nói?!), nhưng tâm tình không tốt thế này vẫn là lần đầu tiên gặp được.

“Có chuyện gì làm Vương gia phiền lòng sao?”

Tề Dương lắc đầu, chỉ chỉ không ngừng về phía hàng mưa bụi, “Mỗi khi mây giăng đầy trời, trời mưa, tình tình Vương gia nhất định sẽ có một chút không thoải mái.” Nói xong, hắn chỉ chỉ chân mình, “Vương gia nơi này có tật cũ, ngày thường không có gì trở ngại, mà chỉ có vào lúc trời như thế này, chân mới lại khó chịu, Vương phi người vẫn là tốt hơn nên cẩn thận.” Một hơi nói xong, hắn vội vàng xoay người chạy.

Quan Ninh Nhi đi vào phòng luyện công, quả nhiên nhìn thấy mười mấy tên hộ viện bồi luyện (là người giúp Vương gia tập võ!) đã bị đánh tới không thể động dậy, mà Cảnh Trình Ngự mặc trang phục luyện công màu trắng xa tanh, trên mặt đằng đằng sát khí, cái trán lấm tấm đầy mồ hôi.

Về phần chân của hắn, nhìn kỹ đi đường xác thực có chút khập khiễng, đây là nàng sau khi quan sát phát hiện ra, thời tiết sáng sủa thì hoàn hảo, một khi trời mưa, tình huống sẽ tăng thêm (tức là chân nhức hơn), bước đi một ột thấp phi thường rõ ràng.

“Phanh!” Một tên hộ viện bị hấn một cước đá bay, tuy rằng trên sàn có đệm mềm, nhưng khi người rơi xuống vẫn không khỏi phát ra tiếng vang thật lớn.

Cao ngạo đứng tại chỗ, Cảnh Trình Ngự ngoắc ngoắc ngón tay muốn hộ viện khác lại đây.

Mấy người tuy rằng vẻ mặt sợ hãi, nhưng cũng không dám phản kháng mệnh lệnh, dùn đẩy nhau phụ giúp người khác tiến lên.

Quan Ninh Nhi thấy thế vội vàng đi hướng tới, cất cao giọng nói: “Vương gia, luyện lâu như vậy, người muốn hay không uống chén trà giải khát?”

Mọi người thấy nàng xuất hiện đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ thật sự là sợ bị đánh, còn như vậy đánh tiếp, mạng nhỏ chỉ sợ còn một nửa.

Quan Ninh Nhi không chút hoang mang rót chén trà nóng, tự tay dâng, Cảnh Trình Ngự lại thẳng tắp đứng ở nơi đó, cũng không thân thủ tiếp, biểu tình âm ngoan đáng sợ, rất giống muốn giết người.

“Cút!” Hắn không lưu tình găm nhẹ ra tiếng.

Gia nhân hoảng sợ, trực giác đem ánh mắt chuyển qua trên mặt Vương phi.

Chỉ thấy nàng không giận không buồn bực, như trước tình tình tốt đang cầm trà, ôn nhu nói: “Vương gia công phu thật tốt, nhưng chút hộ viện này lại không chịu nổi bị người ép buộc, cho dù bây giờ người không thấy phiền lụy, cũng nên cho bọn họ lấy lại khẩu khí, nghỉ chân một chút đi?” Nói xong, không để ý tới sắc mặt khó coi của hắn, nàng xoay người đối bọn họ khoát tay, “Đều lui ra đi, đi ăn gì đó, uống miếng nước, chờ nghỉ ngơi đến khi khỏe lại đến nơi này bồi Vương gia so chiêu.”

Mọi người không ngốc, biết đây là Vương phi giúp bọn hấn tìm bậc thang xuống, mà bọn họ cũng thật sự sợ bị đánh, nghe nói như thế đều đứng dậy, như chạy nạn rời khỏi phòng luyện công.

“Người vượt qua.” Cảnh Trình Ngự thanh âm phi thường lạnh lùng.

“Vương gia, chân đau đánh người phát tiết cũng không thể làm cho tình huống chuyển biến tốt hơn, ngược lại chỉ biết càng ngày càng đau.”

Lời nói này của nàng chỉ ngay đến yếu điểm, tựa như mũi tên nhọn bắn thẳng vào ngực hấn.

Hắn một phen kéo cổ tay nàng, chén trà “Ba” một tiếng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang, mà hắn lại không chút nào để ý tới.

Hắn hung hăng trừng mắt nàng, “Người nói cái gì?” Chân bị thương của hắn luôn luôn là cấm kỵ của toàn bộ vương phủ, trong phủ không ai dám dẫm dẫm đương nhắc tới trước mặt hắn.

“Trời mưa dễ dàng làm cho tật cũ phát tác, Vương gia, người nếu không muốn chân bị đau, liền ngoan một chút đi theo thần thiếp.....” Quan Ninh Nhi xoay người bắt lấy cổ tay hắn, dắt hắn đi ra phòng luyện công.

Bích Tình đang canh giữ ngoài cửa phòng Cảnh Trình Ngự kinh giật (kinh ngạc+giật mình!) nhìn hai người ái muội đi tới, nhin không được há hốc miệng.

“Chuẩn bị nước ấm giúp Vương gia tắm rửa.” Quan Ninh Nhi đột nhiên đối nàng nói.

Tắm rửa? Bích Tình tự dưng hóa ngốc. Nàng rất muốn hỏi vì sao, nhưng Vương phi hạ lệnh nàng không dám không theo.

Hai người đứng ở trước cửa phòng, Cảnh Trình Ngự tức giận giật tay khỏi Quan Ninh Nhi. Nữ nhân này thật to gan!

Quan Ninh Nhi quay đầu liếc hắn một cái, không nhìn lửa giận của hắn, không nhanh không chậm lại kéo cổ tay hắn.

Hắn lại bỏ, nàng lại kéo, tựa như hai cái đứa nhỏ búống bình, ai cũng không chịu nhường ai. (Sal: ôi ta chết cười vs 2 con người này! =)))

Cuối cùng, Cảnh Trình Ngự bỏ tay đến mệt mỏi, buông tha không giãy dụa, (Sal: ồ, ra là vì mệt nên mới để yên cho chị nắm tay! =))), hắn muốn xem nữ nhân này đến tột cùng muốn làm cái quỷ gì.

Nội thất trong tẩm phòng có cái thùng gỗ lớn, đó là nơi hắn tắm rửa, Bích Tình là cái nha đầu tay chân gọn gàng, khi bọn họ đi vào trong phòng, thùng gỗ đã đầy nước ấm.

“Vương gia, chân đau biện pháp tốt nhất, chính là pha bồn nước ấm tắm, đánh người chỉ có thể phát tiết không vui trong lòng, đối thân thể khó chịu không có nửa điểm có ích.” Không nhìn biểu tình một bộ muốn giết người của hắn, Quan Ninh Nhi đóng cửa, giúp hắn thay quần áo.

Cảnh Trình Ngự đứng thẳng người, đầu gối cúi phải phát ra trận trận đau đớn, làm cho hắn cơ hồ khó có thể nhẫn nại, mỗi khi trời đầy mây hoặc trời mưa, hắn đều phải chịu đựng loại tra tấn này.

Nàng nói sai một sự kiện, thân thể thực đau hoàn toàn so ra kém hận trong lòng hắn, tàn tật này thỉnh thoảng nhắc nhở chính mình, muốn hắn nhớ kỹ cừu hận.

Quần áo của hắn toàn bộ cởi xuống, chỉ để lại trung y (đồ lót! :>) ở trên người, Quan Ninh Nhi tuy là nương tử hắn cưới hồi hoàng hôn, nhưng gả tiến vương phủ đã hơn một tháng, vợ chồng hai người lại thủy chung chưa viên phòng.

Mỗi người đều nói Quan gia tam tiểu thư là cái ngọc tử (đứa trẻ ngọc ngà), nhưng ngọc không ngọc, chỉ có chính nàng biết.

Thất vương gia tiếng tăm lẫy lừng khắp Nam Nhạc, lại trước mặt văn võ bá quan cướp nàng khỏi tay An Lăng vương, việc hôn nhân này cũng không làm cho nàng vọng tưởng nghĩ hắn là thực muốn nàng.

Nhập phủ một tháng, hắn chưa từng chủ động đến xem nàng, này chính là thuyết minh trong mắt hắn không có sự tồn tại của nương tử là nàng.

Nếu nói nàng một chút cũng không khổ sở, đó là giả, nhưng nàng biết khổ sở cũng vô dụng, cho nên lựa chọn yên lặng chấp nhận.

Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng xẹt qua trước ngực hắn, dây lưng trung y thực tưng (bó tay k biết nghĩa là gì?!), ngón tay nàng dừng lại một lát, chậm rãi buông.

“Vương gia, thừa dịp nước còn nóng người mau ngâm một lát đi. Nếu người còn nghĩ muốn tức giận tiếp tục đánh người, chờ ngâm rồi tắm xong, người muốn đánh thể nào đều được. Thần thiếp ở ngay bên ngoài, Vương

gia nếu có gì cần phân phó thì kêu một tiếng là được.“Nói xong,nàng xoay người muốn đi,lại bị một cổ lực cường đại xoay trở về.

“Người đã như vậy thích xen vào việc của người khác,việc tắm này,bốn vương làm sao có thể tắm một mình?”

Một tay ôm lấy nàng ném vào thùng nước ấm,không chờ nàng thét chói tai,hắn đã nhanh chóng vắt trung y xuống,nhảy vào thùng.May mắn thùng gỗ đủ lớn,đủ để chứa hai người.

Đối với Cảnh Trình Ngự mà nói,đem nàng quăng vào thùng gỗ ấm ướt,chính là trả thù nhanh nhất dành cho nàng.

Quần áo trên người Quan Ninh Nhi sau khi bị thấm nước,bên ngoài thể hiện hết không bỏ sót những đường cong hững hờ,ý bảo dính sát thân hình,nàng xem vậy kỳ thật không hề béo.

Bọt nước bắn ra tung tóe làm ướt tóc nàng,hai gò má,trên mặt nàng lộ ra vết đỏ ửng không bình thường,môi nhỏ hơi chu,hai tròng mắt mở to.

Rốt cục biết sợ hãi rồi sao? Không biết vì sao,đáy lòng hắn dâng lên một cổ xúc động không hiểu nổi,một phen ôm bả vai nàng,nâng gáy nàng,đối với cánh môi run run kia mà hôn mạnh.

Hắn chính là nghĩ muốn dọa nàng,mà thân mình nàng mềm mại tựa như một khối bánh bao mềm,ôm vào trong ngực cảm giác thực kỳ diệu,hơn nữa khi hai luồng mềm mại trước ngực cách nhau vài dẹt mỏng manh của nàng ma sát trong ngực trần trụi của hắn,hắn khó kìm lòng nổi sinh ra dục vọng.

Cảnh Trình Ngự không phải thánh nhân,hắn cũng chưa bao giờ tự áp lực chính mình,hơn nữa ngâm dưới nước ấm,bệnh trạng đau đớn của tật ở chân đã chậm rãi biến mất,nụ hôn man dại kia dần dần phóng hoãn,nhẹ nhàng rút đi quần áo của nàng,trước mắt rõ ràng xuất hiện một mảnh phong cảnh đẹp.

Hai má Quan Ninh Nhi đỏ lên,vội vàng né tránh,hắn lại một tay lấy nàng lao trở về,oán hận trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, “Không triệu người thị tắm,không phải bốn vương có vấn đề,chính là bốn vương khinh thường,về phần hợp hay không hợp,còn phải thử qua mới biết được,”

Nàng trợn tròn hai mắt,không dám tin gương cái miệng nhỏ nhắn.Nàng cùng bọn nha đầu nói qua nói lại,hắn làm sao có thể biết?

Hắn lạnh lùng cười,giống như hiểu được nghi vấn của nàng, “Vương phủ này to như vậy,ở trước mắt bốn vương không có gì bí mật.”

Đêm đó,Vương phi bị triệu thị tắm,hai người một đêm triền miên.....

Vào đêm sau,bên ngoài mưa một trận lớn,đánh vào cửa sổ trên mái nhà phát ra tiếng vang tí tách.

Vốn đã ngủ say Cảnh Trình Ngự đột nhiên cảm thấy bên người có vật khác thường tồn tại,dơ chân đá một cái,bị hắn ép buộc một đến cực điểm Quan Ninh Nhi liền như vậy bị đá xuống giường. (Trời!! =..=).

Hắn nhắc mí mắt,không kiên nhẫn ra mệnh lệnh : “Về phòng người đi!” Xoay người lại tiếp tục ngủ.

Quan Ninh Nhi chỉ phải bất đắc dĩ lấy xiêm y mặc vào,ở ngoài trời mưa to chật vật quay trở về phòng. (ta đập tên Vương bát đản mấy trăm cái! Đập đập đập!!! ~”~).

Hôm sau,toàn bộ vương phủ liền lưu truyền tin đồn Vương phi đáng thương bị Vương gia một cước đá xuống giường.

Ai bảo đêm đó mưa to,một màn Vương phi chỉ mặc áo khoác đội mưa to chạy về phòng,vừa vặn bị hộ vệ tuần tra nhìn thấy,tin tức bởi vậy để lộ.

Sáng tinh mơ,Tề Dương,phụng mệnh Vương gia đi điều tra tình hình Vương phi ở Quan gia,trở lại vương phủ,hướng chủ tử kể lại báo cáo.

Cảnh Trình Ngự thế mới biết Quan Ninh Nhi ở Quan gia cũng không được sung ái,còn thường xuyên bị hai tỷ tỷ cùng đệ đệ duy nhất khi dễ,may mắn nàng tính tình ôn hòa,an an phận phận tránh ở sân nhà mình không tranh không nháo,mới có thể bình an vượt qua mấy năm nay.

Về phần cái kia bị An Lăng vương cho rằng là bảo tàng gì đó, là một cái gương đồng mà mẹ nàng trước khi mất để lại, truyền thuyết gương đồng kia có được năng lực kỳ dị kính chiếu yêu, nhưng mà chân tướng như thế nào, không có ai biết rõ.

Từ đầu tới đuôi, Cảnh Trình Ngự thực sự chỉ nghe, chưa nói một câu.

Cuối cùng, Tề Dương nhìn nhìn sắc trời bên ngoài đã muốn trong, ngượng ngùng nói: “Lại nói tiếp, hôm qua ban đêm mưa thật sự là thật lớn a.”

Ngụ ý chính là, sau khi Vương phi bị ngã đá một cước xuống giường, mạo hiểm mưa to trở về phòng, tốt xấu người ta cũng là một cô nương, Vương gia làm như vậy, cũng quá tàn nhẫn.

Cảnh Trình Ngự hiếm khi lộ vẻ mặt xấu hổ.

Hắn có thói quen ngủ một mình, hơn hai mươi năm qua không có kinh nghiệm cùng người đồng giường cộng tấm, tới hôm qua hắn mơ hồ ngủ, cảm thấy bên người có nhiệt độ không rõ ràng, hắn một cước đá tới, rõ ràng chướng ngại, sau nhớ lại, mới cảm thấy hành vi của mình có chút quá đáng.

Nhưng này thì thế nào? Không quen chính là không quen, tuy rằng hắn không bài xích ôm nàng, cũng rất bài xích có người xâm nhập lãnh địa của mình.

Trong đầu đột nhiên hiện lên dung mạo Quan Ninh Nhi—tròn tròn nộn nộn, trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười.

Cảnh Trình Ngự nhớ tới nàng bị hắn coi làm nha đầu sai vặt mà không hề có một câu oán hận, vì giấc ngủ của hắn mà để tâm pha chế trà hoa, không để ý lời nói lạnh nhạt của hắn lôi kéo hắn đi pha nước ấm tắm, thân mình kiều nhuỷ nhuyễn chuyển hậu hạ ở dưới thân hắn.....

Lơ đãng, nữ nhân bị hắn lợi dụng cười về, vị trí (của nàng) ở trong lòng hắn lặng lẽ sinh ra biến hóa kì diệu.

—000—

3. Chương 3

Hắt hơi mạnh một cái, nước mũi không ngừng chảy, thân thể luôn khỏe mạnh Quan Ninh Nhi rốt cục cũng được ném tư vị sinh bệnh.

Đầu óc nàng choáng váng, mặt đỏ hồng, Xuân Mai còn tại bên giường nàng không ngừng cảm thán nàng mệnh xấu vận khí xui xẻo, thực vất vả cùng Vương gia viên phòng, lại lúc nửa đêm bị người ta một cước đá trở về....

Quan Ninh Nhi rất muốn ra lệnh cho Xuân Mai câm miệng, để cho nàng nghỉ ngơi thoải mái một chút, mà nàng đang muốn mở miệng, nha đầu trong phủ liền bấm báo bên ngoài có một vị đạo sĩ đến làm loạn.

Bởi vì buổi trưa Vương gia đã ra ngoài, nàng thân là Vương phủ nữ chủ nhân, đành phải bụng làm dạ chịu ra mặt giải quyết.

Kéo thân mình nặng nề cùng đầu óc choáng váng đi ra khỏi cửa phòng, còn chưa đi tới cửa liền nhìn thấy một lão đạo sĩ nghênh ngang tiêu sái tiến vương phủ, lão nhân gia dưới cằm là chòm râu bạc tuyết trắng, mặc đạo bào (đạo bào là áo của đạo sĩ?!) cũ nát, tay cầm phát trần, trên lưng còn mang một cái gói to.

Lão đạo sĩ đi vào đại sảnh tìm một cái ghế gỗ dựa lớn, liền bắt đầu giơ chân bắt chéo chân ngồi xuống.

Hai bên nô bộc cùng hộ viện vây một vòng quanh lão, không phải bọn họ không đuổi người, sự thật là lão đạo sĩ này công phu vô cùng tốt, đem bọn họ đánh cho kêu cha gọi mẹ, chật vật không chịu nổi.

“Lão đạo sĩ ta đến tận đây hóa duyên, mấy đứa nhóc các ngươi tốt nhất đối với ta quy củ, nếu vô lễ với ta, cẩn thận phước của các ngươi.” Tuổi tác lão không nhỏ, mà tiếng nói lại như chuông lớn* khí thế khiếp người.

Quan Ninh Nhi nhu không thông khí cái mũi (mình k biết để sao cho xuôi, để là hít 1 hơi thì nhẹ quá, mà thở hồng hộc thì... =..=) chạy vào đại sảnh, tinh tế đánh giá lão đạo sĩ, chỉ thấy lão hạc phát đồng nhan, thân hình gầy yếu, khá lắm là lão nhân gia đạo cốt tiên phong.

“Dục, nơi này khi nào có một đứa nhóc mập?”

Đứa nhóc mập?

Mọi người nghe vậy,nháy mắt trầm mặc không nói gì.

Quan Ninh Nhi dáng người xác thực có chút đầy đặn mượt mà,nhưng nàng tốt xấu cũng là một cô nương,nói như thế nào đều cùng “đứa nhóc mập” này ba chữ không phải đi quá xa đi.

Xuân Mai thay chủ tử ẩm ức,tiến lên từng bước nói : “Lão đầu nhi,ngươi đừng vội nói vậy,đây chính là Thất vương phi của vương phủ chúng ta.”

Vốn tưởng rằng lão đạo sĩ nghe được danh hiệu Vương phi sẽ lộ ra ý khiếp sợ,không nghĩ tới hần lại đưa mắt khắp nơi,tay mân mê chòm râu,từ trên xuống dưới bắt đầu đánh giá Quan Ninh Nhi,không thấy một tia kính trọng.

“Nga? Nói như vậy,ngươi chính là cái kia vừa béo vừa ngốc còn không có mắt nhìn Quan gia tam tiểu thư?”

Nhóm nô bộc Vương phủ vừa nghe lời ấy đều có chút tức giận,lúc trước bọn họ quả thật không coi trọng vị vương phi này,nhưng sau khi nàng vào vương phủ chẳng những lễ ngộ với hạ nhân,lại còn hết lần này đến lần khác giải cứu bọn họ trong nước sôi lửa bỏng,mọi người thập phần chịu phục.

Mượn chuyện ngày hôm qua mà nói,nếu không phải Vương phi hợp thời xuất hiện giải vây,vài vị hộ viện bị gọi vào phòng luyện công,chỉ sợ hôm nay cả nhóm toàn thân đau đến không xuống giường được.

Lòng người đều là thịt mềm,Wương phi này tuy rằng nhìn qua ngây ngây ngốc ngốc,một chút tính tình cũng không có,nhưng đối với hạ nhân bọn họ tốt không phản đối,lão đạo sĩ này nói chuyện khó nghe như thế,bọn họ có thể không tức giận sao?

Xuân Mai cũng tức chết đi được,chủ tử bị nói vừa béo vừa ngốc đã muốn làm cho nàng không thể chịu được,lão già này còn bỏ thêm một cái “không có mắt nhìn”.

Chỉ có Quan Ninh Nhi như trước tình tình tốt tươi cười đầy mặt,ôn nhu hỏi : “Lão tiên sinh hôm nay đến quý phủ,là muốn hóa duyên sao?”

Hần không khách khí gạt đầu, “Lão đầu nhi ta hành tẩu giang hồ,chi phí,ăn mặc không thể thiếu bạc,gần đây đỉnh đầu có chút đau,vừa vặn đi qua nơi đây,gặp vương phủ thập phần khí phái,tráng lệ,liền nghĩ vào cửa xin chút lộ phí,nha đầu,lão nhân ta cũng không có lòng tham,chuẩn bị ba nghìn năm trăm mười vạn lượng (convert là ba năm mười vạn lượng) ngân phiếu cho ta là được.”

Mọi người nghe xong công phu sư tử ngoạn của lão đầu hít một ngụm khí lạnh,này làm sao là đạo sĩ hóa duyên,rõ ràng là ác đồ cướp bóc! Nếu không phải từng chịu qua thân thủ của lão,hộ viện hai bên đã sớm xông lên cho lão một trận. (ôi ta chém! Mọi người đừng ném đá ta,vì k hiểu cái đoạn gốc nên ta mới phải chém! T____T)

Quan Ninh Nhi cũng sửng sốt,có chút khó xử nói : “Lão tiên sinh là nói giỡn với ta sao?”

Hừ lạnh một tiếng,lão đạo sĩ trừng mắt, “Cái gì nói giỡn? Ta là nói sự thật.”

“Nhưng là ...Ba nghìn năm trăm mười vạn lượng là một số tiền lớn,trong một khoảng thời gian ngắn,ta khả năng không kiếm được nhiều như vậy đưa cho ngài.”

“Kiếm không được cũng không quan hệ.” Chỉ chỉ chân của mình,hần hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, “Ngươi lại đây,kiên trì yên lặng xoa bóp chân cho lão nhân ta,đến khi lòng ta tâm tình hảo,ba nghìn năm trăm mười vạn lượng kia liền miễn.”

“Uy,lão nhân ngươi rất quá đáng,đây chính là Vương phi của nhà ta nha.....” Xuân Mai tức đến không chịu được,muốn cùng lão lý luận,lại bị chủ tử kéo trở về.

Quan Ninh Nhi tính tình tốt tiêu sái tiến lên,cười sáng sủa,cúi người xuống,liền bắt đầu bóp chân cho lão đạo sĩ.

Lão nhân kia giống như hành động của nàng cũng không ngoài ý muốn,vỗ về râu,nhắm mắt lại hưởng thụ hầu hạ của nàng.

Nô bộc một bên đều có chút nhìn không được,nhưng thấy Vương phi thực buồn đáng người cẩn thận hầu hạ lão,hạ nhân bọn họ còn có thể nói cái gì? Bất quá trải qua một chuyện này,cũng đủ để chứng minh Quan gia tam tiểu thư quả nhiên là đứa ngốc tử dần dợn. Ai!

“Nha đầu,lão nhân ta khát nước,phụng trà.” (dâng trà)

Quan Ninh Nhi ngoan ngoãn đứng dậy,ngã chén trà nóng hai tay dâng.

Lão đạo sĩ không khách khí tiếp nhận,tinh tế nhắm nháp,vừa lòng gật đầu, “Được,trà này uống ngon, pha bên trong là cái gì?”

“Là cánh hoa nhài,có thể nâng cao tinh thần thanh tỉnh đầu óc.”

Phụng trà xong rồi,nàng lại chạy đến phía sau lão giúp lão bóp bả vai,lão đạo sĩ thoải mái nhắm mắt lại.

Cảnh Trình Ngự một hồi trở về phủ,chính là lúc nhìn thấy một màn này.

Mọi người thấy Vương gia đã trở lại,đều tiến lên hành lễ.

Lão đạo sĩ mở hé mắt ra,giật ống tay áo Quan Ninh Nhi hỏi : “Người nọ là ai a?”

Nàng trộm nhìn Cảnh Trình Ngự liếc mắt một cái,hai má mắt tự nhiên lộ ra vết đỏ ửng, “Chàng chính là Thất vương gia,phu quân của ta.”

“Nga,nguyên lai hẳn chính là đại danh鼎鼎,giết người không chớp mắt Cảnh Trình Ngự a.”

Mọi người nghe vậy,lại đồng thời hít một hơi.

Lão đạo sĩ này đắc tội Vương phi không quan trọng,mà nếu đắc tội Vương gia,mạng nhỏ kia đã có thể thật không giữ được.

Chỉ thấy Cảnh Trình Ngự hí hửng đi đến trước mặt lão,hung hăng trừng mắt nhìn lão liếc mắt một cái, “Sư phụ,ngài xuống núi như nào cũng không phải người báo cho ta biết?”

Nếu không phải hạ nhân mật báo,nói cho hắn biết trong phủ có một vị khách không mời mà đến đang làm khó dễ Vương phi,hắn cũng sẽ không lo lắng vội vàng chạy về phủ (Sal: che miệng cười gian),không nghĩ tới vừa nhìn thấy,đối phương lại là sư phụ của mình!

Cho tới bây giờ,hắn đều không rõ chính mình để ý rốt cuộc là an nguy của Quan Ninh Nhi,hay vẫn là cái gọi là khách không mời mà đến uy hiếp vương phủ kia.

Một câu “Sư phụ” của Vương gia khiến mọi người quá sợ hãi.

Sư phụ của Thất vương gia – tiếng tăm lừng lẫy trong chốn võ lâm Mạc Thượng Ly? Kia nhưng là cái đại nhân vật khó lường a.

Nghe nói,ngay cả đương kim hoàng đế thấy người này đều phải lễ ngộ ba phần,bởi vì lão chẳng những võ nghệ cao cường,y thuật rất cao,ở trong chốn võ lâm thái sơn bắc đẩu cũng so ra giữ vị trí nhỏ nhoi.

Vuốt vuốt chòm râu,Mạc Thượng Ly tức giận trừng mắt nhìn đồ đệ liếc mắt một cái,lắc lắc ống tay áo,“Ta đã dịch dung thành như vậy,người cư nhiên còn nhận ra được?”

Cảnh Trình Ngự không để ý tới sư phụ,ánh mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm Quan Ninh Nhi,hai gò má nàng đỏ lửa,mắt đồng có tia vấn đục,là điềm báo bệnh nặng,chẳng lẽ bởi vì tối qua.....

Quan Ninh Nhi hắt xì một cái,đối Mạc Thượng Ly cười,“Người quả nhiên cùng Vương gia quan hệ không phải là ít.”

Mạc Thượng Ly trừng mắt,nhúm mày hỏi:“Người như thế nào đoán được?”

Nàng chỉ chỉ chân lão,“Nếu người thật sự là một lão đạo sĩ nghèo túng,trên chân làm sao có thể đi giày thêu đoạn mắt?” Huống hồ đây là Thất vương phủ,dám can đảm tùy tiện xông loạn (xông vào làm loạn?!) còn có thể kiêu ngạo như thế,khẳng định là có gì đó.

“Chơi không vui, chơi không vui!” Mạc Thượng Ly chỉ chỉ đồ đệ, “Nó là cái nhân tinh (tinh là tiêu biểu, tinh túy, v.v... nói chung là chỉ người thông minh, giỏi giang, tinh anh...), cưới đứa con dâu vẫn là nhân tinh, mọi người đều nói người vừa ngốc lại vừa dễ lừa, xem ra nghe đồn là không thể tin.”

Thì ra là thế! Mọi người hiện tại cuối cùng cũng hiểu được Vương phi vì sao chịu để lão đạo sĩ gây khó dễ.

Mạc Thượng Ly oán giận một trận, sau đó một phen kéo chòm râu giả trên cằm, nhìn kỹ, người này hóa ra một chút cũng không già, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, có dáng người thon dài gầy yếu, cũng coi như một vị mỹ nam tử không dễ gặp.

Lão vây quanh Quan Ninh Nhi vòng vo hai vòng, nhận thức đồng thời gật đầu, “Được, là cái cô nương có phúc khí, chỉ tiếc mệnh không tốt, gả cho đồ đệ không biết cười của ta. Ta còn chưa bước vào vương phủ, chợt nghe đến đồ đệ hư đốn ngược thế, nhìn bộ dạng này của người, bệnh cũng không nhẹ a.”

Quan Ninh Nhi cúi đầu đỏ mặt, liếc mắt nhìn lên Cảnh Trình Ngự một cái.

Hắn dám có chút xấu hổ nhìn về phía nàng, thấy sắc mặt nàng không tốt, lại sau một lúc lâu bị sự phụ nhà mình ép buộc, tuy rằng tim đập có điểm áy náy, mà hắn là người ưa giữ mặt mũi, dù thấy thật có lỗi nhưng như thế nào cũng không nói nên lời.

Hắn quay đầu trừng mắt Xuân Mai đứng ở một bên, “Thất thần làm gì? Đưa Vương phi trở về phòng, bệnh không khỏi thì không được xuống giường.”

Về mặt hắn hung ác ra lệnh, Xuân Mai sợ tới mức rùng mình một cái, khúm núm gật đầu vâng, giúp đỡ chủ tử hướng trong phòng đi đến.

Ai, nàng thật vô dụng, chỉ dám kiêu ngạo ở trước mặt tiểu thư, đến khi gặp được Vương gia mặt lạnh này, chỉ có thể bị dọa đến phá bụng phân.

Sau khi chủ tử rời đi, Mạc Thượng Ly đối với đồ đệ tử cười hắc hắc, “Ánh mắt người không sai, đó là cô nương có ý tứ, trên cột được còn đùa rất vui.”

Sắc mặt Cảnh Trình Ngự trầm xuống, không biết là bởi vì lo lắng bệnh tình của nàng, hay vẫn là bởi vì trái tim lạnh như băng kia của chính mình, nhưng lại vì nàng mà sinh ra biến hóa không thể khống chế.

May mắn Quan Ninh Nhi thân mình vốn luôn luôn rắn chắc, hơn nữa sự phụ Cảnh Trình Ngự là Mạc Thượng Ly lại là thần y nổi danh, sau khi bị buộc uống mấy chén thuốc, phòng bếp lại lấy các loại dược thiện bổ sung vào, không quá hai ngày, bệnh phong hàn của nàng liền hoàn toàn khỏi.

Mạc Thượng Ly liền như vậy hào phóng ở một phương lớn tại vương phủ, hắn bề ngoài xem ra ba, bốn mươi tuổi, nhưng hỏi cẩn thận, mới biết thực tế tuổi cư nhiên đã sáu mươi tám! Xem lão có thuật chú nan, thực tại làm ột đám nha đầu trong vương phủ hâm mộ không thôi.

Lão thực thích Quan Ninh Nhi đồ đệ con dâu này, từ sau khi bệnh nàng khỏi, mỗi ngày đều phải đem nàng gọi tới bên người nói chuyện phiếm.

Cảnh Trình Ngự tuy rằng còn luôn tránh hé ra mặt thôi, nhưng đối Quan Ninh Nhi tựa hồ đã không hề giống như trước nhìn như không nhìn.

Mấy ngày trước đây, hai thầy trò bọn họ ở trong thư phòng uống trà đánh cờ, nàng phe phẩy cây tử quạt nhỏ (quạt nhỏ màu tím) ở một bên xem náo nhiệt, trước mắt Mạc Thượng Ly tiến công sẽ làm Cảnh Trình Ngự bại trận, nàng ho nhẹ một tiếng, lấy cây tử quạt nhỏ che miệng, ở bên tai phụ quân lẩm bẩm một câu.

Sau, thế cờ lập tức nghịch chuyển lớn, quân cờ của Mạc Thượng Ly bị đồ đệ giết lại thấy thành không thể giữ.

Lão nhân thua cờ, tức giận đến trừng mắt, lại thấy không thể để đồ đệ đắc ý, trong cơn tức giận liền hất tung hũy ván cờ, đem một bộ quân cờ bạch ngọc mà Cảnh Trình Ngự khó khăn lắm mới mua được làm mất vài viên.

Cảnh Trình Ngự tình tính cũng không tốt, bộ cờ yêu thích đã bị đánh mất, tức chết đi được, liền ngay lập tức hạ lệnh bắt đầu bếp ba ngày không cho phép cấp thịt cho lão nhân ăn.

Mạc Thượng Ly tuy là sư phụ của Vương gia, nhưng ở trong vương phủ, Vương gia vẫn là lớn nhất, nha đầu đầu bếp này được sai lệnh này, tuy rằng đồng tình, nhưng cũng không ai dám cãi lời mệnh lệnh chủ tử.

Mạc Thượng Ly tức giận đến không chịu được, ở trong phòng chửi ầm lên, thuận tiện đem Cảnh Trình Ngự đồ đệ không biết cười này tổ tông ba đời cũng lôi ra mắng.

Vì trấn an cảm xúc lão nhân gia, Quan Ninh Nhi đành phải vụng trộm xuống bếp, dọn một nồi thịt nắm thật lớn lên lút đưa vào phòng lão.

Mạc Thượng Ly tâm tình cực kém trường mắt nhìn nàng một trận, mới ở lúc nàng tìm mọi cách khuyên bảo, giả vờ giả vịt nói lời cùng tiểu bối so đo, sau đó vui tươi hơn hử ăn.

Vừa ăn, hân còn một bên mắng đồ đệ, cuối cùng nhìn nàng chằm chằm nói: “Nhìn không ra người kì nghệ (kỹ năng chơi cờ) cư nhiên cao như vậy, rõ ràng kết cục đã bày ra trước mặt, vừa bị người nói hai ba câu liền nghịch chuyển, làm lão nhân ta thua mất hết mặt mũi.”

Quan Ninh Nhi giả ngu cười, khoát tay áo, “Con làm sao biết chơi cờ a? Lúc ấy chẳng qua thuận miệng nói, không nghĩ tới lại hại lão thua cờ, nha đầu tự biết nghiệp chướng nặng nề, cho nên vội vàng tới cửa bồi đền tội.” (vì lúc này đã rõ là sư phụ của CTN nên mình đổi cách xưng hô cho nó thân sở mật! :>)

Mạc Thượng Ly chậm rãi uống chén rượu nhỏ, hừ một tiếng, ánh mắt lơ đãng nhìn đến cái túi hương lộ ra bên hông nàng, “Cái kia là do người tự mình偷?”

“Người nói cái này a?” Cầm túi hương lên, nàng lắc lắc đầu, “Đây là mẹ con偷, con mà偷 thì không được như vậy đâu.”

“Đưa cho ta coi xem.”

Nàng vội vàng đem túi hương cởi xuống, đẩy tới.

Mạc Thượng Ly đưa tay tiếp nhận, tinh tế đánh giá hoa văn trên túi hương, “Hoa mạn tịch? Có phải là Tộc hoa tộc Thập Lạc”. Lão dùng một tay ước chừng sức nặng, một cái gương đồng nhỏ tinh xảo liền theo đó rơi ra.

Quan Ninh Nhi thấy vậy thì tiến lên, tò mò hỏi: “Người biết tộc Thập Lạc?”

Cười cười, lão cầm lấy gương đồng ở trong tay thưởng thức, “Lão đầu nhi ta ăn muối so với nha đầu người ăn cơm còn nhiều hơn, làm sao có thể không biết?” Nói xong, hoa văn cùng đồ án trên mặt gương đồng khiến lão chú ý, mắt lão nhíu lại.

“Mẹ con kể đây là do tổ tiên truyền lại, rất linh nghiệm, có thể thu phục Tuyệt yêu.”

Mạc Thượng Ly vừa nghe, có hưng trí, “Thu phục Tuyệt yêu?”

“Đúng vậy, theo như lời tộc Thập Lạc, ở phía nam, nhiều năm ẩm áp ứ đọng, mà từ sau khi người trong tộc tìm được gương đồng này, thời tiết liền xuất hiện dị thường, đầu tiên là cả hàng tuyết lớn, tiếp theo liền có người ở trong tuyết nhìn thấy Tuyệt yêu thường xuyên lui tới.” Quan Ninh Nhi kể lại rất sống động, “Cho nên sau mới có người nói đây là bảo kính chiếu yêu, có thể làm Tuyệt yêu hiện hình, thật sự thần kỳ.”

“Mẹ người là người của tộc Thập Lạc?”

Nàng gật đầu, “Vâng. Bất quá từ sau khi gả cho cha con liền cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, thẳng đến khi nàng qua đời, mới đem gương này giao cho con, muốn con giữ gìn cẩn thận.”

Mạc Thượng Ly nghiên cứu nửa ngày, ánh mắt sâu thẳm, há mồm muốn nói, mà đến bên miệng lại nuốt xuống.

Đem gương đồng thả lại trong túi hương trả lại cho nàng, lão thần nhiên ném một câu, “Vật nhỏ này là bảo bối, giữ gìn cẩn thận, đừng đánh mất.”

Thấy lão nhân gia muốn nói lại thôi, biết có chuyện gì đó lão không muốn nói, Quan Ninh Nhi liền cũng không truy vấn.

Mạc Thượng Ly vừa lại đem một miếng thịt ném vào miệng, chợt nghe cửa truyền đến tiếng bước chân, có đứa hạ nhân cung kính hô to “Vương gia”.

Lão hoảng sợ,vội vàng đem thịt nướng xuống bụng,còn thuận tay lấy một tấm vải sạch đem che lên nồi thịt trên bàn.

Quan Ninh Nhi bị bộ dáng khẫn trương của lão làm cho thực muốn cười,mà nàng còn chưa cười ra tiếng,Cảnh Trình Ngự đã bước tiến vào.

Thời tiết hôm nay sáng sủa,chỗ đau ở đùi phải của hắn cũng không có vấn đề gì,nhưng quan sát cẩn thận,tư thái đi đường của hắn cùng người bình thường vẫn là có chút bất đồng.

Gã tiến Vương phủ cũng được một thời gian,nàng sớm thăm dò hắn chỉ là nói năng chua ngoa tâm mềm như đầu hủ,vốn là con hổ giấy,tuy rằng không biết vì sao bên ngoài đồn đại nói hắn âm ngoan đến cực điểm,tàn bạo vô tình,nhưng ở chung lâu,hắn trừ bỏ mặt lạnh,ở ngoài mạnh miệng,thật đúng là không tìm được ra cái tật xấu gì.

Đương nhiên,nàng cũng rất muốn biết chân của hắn vì sao mà bị thương,nhưng trong phủ từ trên xuống dưới bao gồm Tề Dương cùng Nhạc tổng quản,chỉ cần nàng bắt đầu nhắc tới đề tài này liền sắc mặt đại biến,nói vậy trong đó tất có ẩn tình.

Tuy miệng nàng không nói gì,nhưng mắt nhìn thấy,ghi tạc trong lòng,nghĩ một ngày kia chính mình nhất định phải cởi bỏ bế tắc kia trong lòng hắn.

Cảnh Trình Ngự hiển nhiên không ngạc nhiên khi thấy Quan Ninh Nhi,từ lúc trước khi hắn lại đây,cũng đã có người hướng hắn báo cáo qua.

Đôi mắt hắn nhìn đến trên bàn có vài thứ bị vải bố che mất,cũng không nói gì,chính là đi qua một phen xóc nó lên,nồi thịt nằm bị ăn đến chỉ còn một nửa hiện ra rõ ràng trước mắt.

Mạc Thương Ly méo máo,hừ một tiếng.

Quan Ninh Nhi lè lè lưỡi,không nói một câu.

“Không coi mệnh lệnh của bốn vương ra gì,lá gan rất lớn nha.”

“Hừ! Đồ đệ không biết cười!” Mạc Thương Ly lẩm bẩm, trên đời này còn có người nào làm sư phụ uất ức như lão sao?

Quan Ninh Nhi đứng lên lấy lòng,lôi kéo ống tay áo Cảnh Trình Ngự,“Người không cần trách cứ sư phụ,là thần thiếp tự chủ trương,làm trái lệnh cố ý đôn thịt cho sư phụ ăn,nếu người muốn phạt liền phạt thần thiếp là được rồi.”

Hắn thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái,thấy tay nhỏ bé mềm mại của nàng kéo tay áo hắn,thanh âm mang theo vài phần ngây thơ,hai cánh môi nhợt nhạt đỏ ửng,nhất thời lại nhìn đến ngây người.

Tuy rằng thiên kim danh viện trong kinh thành,các mỹ nhân nhiều không kể xiết,nhưng chưa bao giờ có người nào giống nàng như vậy,làm cho hắn nhìn qua liền đầy lòng cảm thấy thoải mái.

Tuy rằng mỗi người đều nói nàng ngốc,kỳ thật hắn biến,nàng chính là tình tình tốt.....

Mạc Thương Ly đứng ở một bên xem,cảm thấy thú vị,đồ đệ này của lão từ nhỏ liền kiêu ngạo tự phụ,kiêu ngạo bá đạo,nay toát ra vẻ mặt ôn hòa như vậy,thật sự đáng giá công hắn mãi nghiền ngẫm.

Nghe thấy một tiếng ho nhẹ,Cảnh Trình Ngự nháy mắt hoàn hồn,lúc này mới phát giác chính mình cứ nhiên đối với nữ nhân nhìn đến ngây ngốc.

Bên tai không khỏi có điểm nóng lên,hắn hơi hơi tức giận,hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái (ca không sợ lác mắt hả ca?! =..=),“Người cả gan làm loạn,làm trái lệnh bốn vương,xác thực nên phạt.” Trăm ngàn loại hình phạt nổi lên trong óc,cuối cùng hắn chỉ hướng cửa,“Đi pha hồ trà lại đây cho ta.”

Quan Ninh Nhi bị bộ dáng giả bộ hung ác của hắn làm cho thật muốn cười,lại sợ chính mình cười thành tiếng sẽ đem phu quân chọc náo,chỉ có thể ghen cười,ngoan ngoãn gật đầu,“Thần thiếp đi.”

Đến khi thân ảnh vượt mà biến mất ngoài cửa,Mạc Thương Ly mới đi lại gần,một tay lấy cánh tay khoác lên vai đồ đệ,“Đồ đệ,vi sư ta phát hiện ngươi gần đây đột nhiên trở nên đáng yêu so với trước kia.”

Cảnh Trình Ngự biến sắc, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc sư phụ một cái, biểu tình thập phần không cho là đúng.

Mạc Thượng Ly cũng không tức giận, ngón tay còn thật sự quên không nắm lại, chậm rãi lộ ra tươi cười, “Khó trách ta xem nha đầu kia thuận mắt như vậy, hóa ra nàng là một viên phúc tinh bị người nhìn trúng mục tiêu. Đồ đệ a, hảo hảo đối đãi nha đầu kia, sau khi người lấy nàng vào cửa, mệnh số đã bắt đầu chậm rãi cải biến.”

“Đừng đem bộ mặt khóe giang hồ bịp người kia dùng ở trên người ta, mệnh ta do ta làm chủ, không liên quan đến trời, ta mới không tin.” Nói xong, hất nhấc cánh tay, giơ lên là túi hương vốn theo bên người Quan Ninh Nhi bị hất thuận tay lấy được lúc tiếp cận nàng khi này.

“Lấy nàng làm vợ, trừ bỏ bên ngoài không nghĩ làm cho An Lăng vương cùng người nọ, quan trọng nhất, vẫn là vì cái này.”

Truyền thuyết, công chúa tộc Tháp Lạc năm đó mất tích, trên người nàng mang theo một cái kính chiếu yêu, nó chẳng những có thể làm yêu quái hiện hình, còn cùng một cái thiên đại bảo tàng có liên quan.

An Lăng vương nhiều lần kiểm tra, thật vất vả biết được năm đó vị công chúa tộc Tháp Lạc bị Nam Nhạc bộ binh thượng thư thú vào cửa, mà nếu không có chuyện gì tác động, Quan Ninh Nhi chính là đời sau của nàng.

Sau khi An Lăng vương biết được tin tức này, tâm sinh ra một kế, phái người vào kinh cầu thân, tưởng tiên hạ thủ vi cường (kẻ ra tay trước sẽ chiếm được ưu thế), lấy được có kính chiếu yêu Quan Ninh Nhi làm vợ mượn cơ hội đoạt được bảo vật, hất tự cho là thần không biết quỷ không hay, lại xem nhẹ Cảnh Trình Ngự sớm đã nắm giữ được tin tức ấy (convert là “đồng dạng tin tức” ý chỉ Trình Ngự cũng nhận đc tin về kính chiếu yêu của Ninh Nhi)

Mà đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu Cảnh Trình Ngự lúc trước sở dĩ trước mặt cả triều văn võ bá quan, nói muốn kết hôn với Quan Ninh Nhi.

“Đồ đệ, qua nhiều tuổi như vậy, người tựa hồ như cũ ham thích cùng cái An Lăng vương kia đấu pháp a?”

Hắn sắc mặt lạnh lùng, gắt gao cầm túi hương trong tay, “Biết ta vì sao chậm chạp không chịu cho người trị liệu chân tàn phế này không?”

Mạc Thượng Ly nhíu mày không lên tiếng.

“Có chút hận, cần dùng thống khổ để khắc ghi.”

“Người rất cố chấp.”

Hắn lạnh lùng cười, “Cố chấp không có gì không tốt, hấn nợ ta, ta phải đòi lại.”

“Nha đầu kia đâu? Người lại đem nàng đặt chỗ nào?” Mạc Thượng Ly nhanh xem xét đồ đệ. “Nếu báo thù của người là dựa trên phá hủy hạnh phúc của người khác mà thành, cho dù báo được thù này, người có năng lực có bao nhiêu vui vẻ.”

Cảnh Trình Ngự nghe vậy, khuôn mặt cứng đờ.

Không để ý tới sắc mặt cứng đờ của hắn, Mạc Thượng Ly lấy chỗ thịt còn lại trên bàn nói: “Đồ đệ, trải qua nhiều chuyện như vậy, người cũng nên học được trưởng thành.” Nói xong, mang theo bầu rượu, cầm thịt, xoay người chạy lấy người.

Cảnh Trình Ngự bị sư phụ nói rõ ngũ vị tạp trần trong lòng, rõ ràng Quan Ninh Nhi chẳng qua là cái công cụ nhỏ nhỏ trong quá trình báo thù của mình, mà hiện tại, hắn cũng không có thể không nhìn sự tồn tại của nàng.

Tinh tế thưởng thức nét đặc thù trên gương đồng, hắn nhớ tới nàng nói đây là di vật duy nhất của mẹ nàng lưu lại cho nàng.

Nàng coi vật này như bảo bối, mang theo bên mình, một chút cũng không biết nó lại dẫn tới một âm mưa, làm cho nàng vì hắn trở thành công cụ ích lợi.

Chân tướng xấu xí như vậy, không biết là gương đồng này bị ai, hay vẫn là bị ai của nàng.

Đêm xuống, một bóng đen vụng trộm lẻ vào phòng Quan Ninh Nhi, Cảnh Trình Ngự nhẹ nhàng cước bộ đi tới trước giường nàng, dựa vào ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, nhìn kỹ nàng đã sớm ngủ say.

Dáng ngủ đơn thuần như một đứa nhỏ, hô hấp nhẹ nhàng vững vàng, nhìn nàng thật vô tội lại ôn nhu.

Nữ nhân này là Vương phi của hần.

Sư phụ nói, nhân sinh của hần vì nàng xuất hiện mà thay đổi.

Sư phụ còn nói, muốn hần hảo hảo quý trọng nàng, bởi vì nàng là phúc tinh có thể xoay chuyển vận mệnh hần.

Hần không tin, bởi vì lớn đến như vậy, chưa từng có một người có thể hoàn toàn đi vào tim hần.

Hần lười yêu, khinh thường yêu, người như vậy làm sao có thể có được hạnh phúc?

Nhưng là..... Dung nhan trước mắt này làm hần vương bận để ý, không muốn nàng thương tâm, không mong nàng khổ sở, bởi vậy liền ngay cả hần trăm phương ngàn kế dự đoán được gương đồng, hần cũng không nhẫn tâm đoạt đi.

Ngón tay thon dài trên không trung miêu tả hình dáng mượt mà của nàng, hồi lâu sau, hần mới giật mình thấy chính mình thất thố.

Hần nhanh chóng đem túi hương lấy lúc ban ngày nhẹ nhàng nhét vào gối để đầu của nàng, không ngừng được lại liếc mắt nhìn nàng một cái, mới xoay người không tiếng động rời đi.

Quên đi, cho dù gương đồng này thực có dấu thiên đại bảo tàng, chỉ cần người nọ không có tìm đến, thứ này liền ở lại bên người nàng, để cho chính nàng bảo quản là được.

Khi bóng dáng Cảnh Trình Ngự biến mất trong bóng tối, nằm trên giường Quan Ninh Nhi chậm rãi mở hai mắt, nghiêng người nhìn phía cửa phòng khẽ bị che, thân thủ lấy ra thứ chỉ bị tắc ở túi hương dưới gối đầu của nàng.

Gương đồng hoàn hảo vô khuyết bị đặt ở bên trong, mặt trên giống như còn lưu lại hơi thở cùng nhiệt độ cơ thể của hần.

Nàng vuốt ve qua lại nó nửa ngày, bên môi hiện lên ý cười ấm áp.

Phu quân, kỳ thật người đối với ta..... Đã muốn bắt đầu rung động phải không!

Mấy ngày gần đây trời trong xanh, ánh nắng mặt trời sáng lạn.

Quan Ninh Nhi phân phó Bích Tình nha đầu hầu hạ Vương gia, đem đệm chăn trong phòng Cảnh Trình Ngự mang ra phơi nắng.

Không chỉ có thế, nàng còn phân phó phòng bếp sau này dùng một phần nhỏ hạt tiêu, tỏi làm gia vị kích thích, toàn bộ vương phủ bắt tri bắt giác bị nàng cho dùng đủ loại các thức hoa tươi.

Vốn là sau hoa viên trồng trái, sau khi Quan Ninh Nhi dốc lòng sửa sang lại, nay đã sắc màu rực rỡ, xuân ý dạt dào.

Bọn nha đầu trong phủ, cũng bị cảnh đẹp như vậy hấp dẫn, mỗi khi rảnh liền chạy đến sau hoa viên cùng Vương phi cùng nhau trồng hoa tưới nước.

Bởi vì Vương gia từ sau khi uống đặc chế bồ đề từ trà hoa của Vương phi, giấc ngủ đến thật ngon, tính tình cũng như vậy cải thiện, số lần hạ nhân trong phủ ăn mắng chịu phạt giảm bớt, thời gian rảnh rỗi của hạ nhân cũng nhiều.

Mà Quan Ninh Nhi lại là người phi thường không có dáng nữ chủ nhân, không chỉ đối đãi hạ nhân hiền lành, xử lý sự tình cũng có điều không lộn xộn, toàn bộ người trong vương phủ ai cũng đem nàng trở thành Bô Tát sống mà đối đãi.

Mới đầu,mọi người cũng không biết vì sao Vương phi muốn bọn họ phơi nắng chân,quản sự phòng bếp cũng không hiểu được vì sao Vương phi đột nhiên hạ lệnh,không cho phép bọn họ làm đồ ăn cay,mãi đến mỗi ngày mưa to,mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra tất ở chân của Vương gia,vừa đến lúc mây giăng đầy trời,gặp lúc trời mưa sẽ đau trở lại,đồ ăn cay sẽ làm tăng thêm tất cũ của hần,còn có thể làm cơn tức của hần tăng lên,dễ dàng tức giận.

Về phần chân,đắp ở trên người cực không thoải mái,cũng có khả năng làm Vương gia ngủ không tốt.

Mà sau khi trải qua một phen phơi dưới ánh nắng mặt trời,chân mềm mại xõa tung,đắp ở trên người lại ấm áp,có tác dụng rất lớn trợ giúp giấc ngủ của Vương gia.

Cảnh Trình Ngự ngày thường cực thích ăn cay,hiện tại bị kiêng ăn,lại không nói thêm cái gì,cứ mỗi khi mùa mưa đến,tất cũ trên đùi hần vẫn thường bị đau,nhưng đã không nghiêm trọng như ngày xưa đến mức khiến hần giận dữ.

Chỉ cần nhìn hộ viện theo bồi hần luyện công trong phủ gần đây trên người không có tăng thêm vết thương mới là có thể biết được,Vương gia mỗi khi ngày mưa đến đều phát tác,lần này rốt cực không có tìm bọn họ phiền toái.

Đối với đủ loại thay đổi,Cảnh Trình Ngự tuy rằng ngoài miệng không nói,đáy lòng lại nhịn không được có chút cao hứng,tuy rằng sự phụ lại xuất quỷ nhập thần rời khỏi vương phủ,nhưng hần đã dưỡng thành thói quen cùng Quan Ninh Nhi cùng nhau ăn cơm ba bữa.

Hôm nay thời tiết như trước không tốt,sáng sớm trời liền lất phất mưa phùn,thằng đến chạng vạng vẫn chưa ngừng lại.

Từ lần trước sau khi bị Quan Ninh Nhi buộc tại loại thời tiết này pha nước ấm tắm,Cảnh Trình Ngự cũng phát hiện nước ấm xác thực có thể giảm bớt đau đớn trên đùi cùng tâm tình ác liệt của hần.

Bất quá,hần một người ngâm mình ở trong nước,trong dầu lại hiện lên hình ảnh kiều diễm,hồi tưởng lại chính mình cùng nàng tình cảnh giao hoan lần trước,thân thể liền không tự chủ được xuất hiện phản ứng.

Hần ảo não phát hiện,từ sau khi nàng gả tiến vương phủ,đã nghiêm trọng nhiều loạn nỗi lòng bình tĩnh ngày xưa của hần.

“Bích Tình.” Hần đột nhiên hướng bên ngoài tắm phòng kêu:“Đi đem Quan.....Vương phi báo bốn vương gọi tới.”

“Vâng.” Bích Tình lên tiếng liền rời đi.

Chỉ chốc lát sau,tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài cửa truyền đến,một đạo tiếng nói mềm mại cũng phiêu nhiên vang lên.“Vương gia?”

“Tiến vào!”

Thấy nàng đi vào trong phòng,giày có điểm ẩm ướt,trên tóc còn nhỏ giọt vụn vụn châu (hạt mưa),hai gò má ửng đỏ,bạc hần mấy phần,vô tình trên chốc nỗi lòng đại loạn của hần,phút chốc có chỗ tưởng đem nàng gục ở giường,hung hăng xúc động chà đạp.

Hần nuốt nuốt nước miếng,vì ý tưởng đã man mà cảm thấy khiếp sợ.

Ảnh hưởng của nàng với hần,đã muốn lớn đến loại tình trạng này rồi sao?

Lòng có không cam lòng,hơi hơi tức giận,hai mắt hần không khỏi tròng lớn vài phần,“Người có hay không biết chính mình làm sai cái gì?”

Quan Ninh Nhi đứng tại chỗ ngây ngốc lắc đầu,nàng vừa mới đang ở sau hoa viên bón cây,chỉ thấy Bích Tình vội vàng chạy tới nói Vương gia tìm nàng.

Lại nói tiếp,Cảnh Trình Ngự gần đây tuy rằng vẫn là lạnh lùng không ưa nói chuyện,cùng giống như trước đăm đăm,nhưng hai người đã từ tình huống nước giếng không phạm nước sông tiến bộ đến mỗi ngày cùng ăn cơm,hơn nữa,thời điểm hần ngẫu nhiên tâm tình tốt còn có thể đưa đĩa rau cho nàng ăn.

Mà lúc này đôi mắt hần thỉnh thoảng xảy ra chỉ trích, nàng có chút không biết làm sao.

Hần ngoắc ngón tay, nàng ngoan ngoãn đi qua, đến gần liền phát hiện hần ngực trần trụi đang ngồi ở thùng nước rộng thùng thình, để mặc tóc nổi tại trên mặt nước, hai má trắng nõn vì ngâm trong nước, nổi lên sáng rọi mê người.

Nam nhân này..... Nếu tính tình tốt một chút, tươi cười lại nhiều một chút, khẳng định là một cái nam nhân hoàn mỹ.

Đang lúc Quan Ninh Nhi oán thầm, chỉ thấy hần mở tròng hai mắt, “Người có hay không biết chính mình là cái thân phận gì?”

“Ách.....” Thân phận của nàng là gì? Lời này hỏi có chút không đầu không đuôi nha.

“Người nếu đã gả làm vợ ta, nên tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, chẳng lẽ thị tẩm loại sự tình này còn phải để bốn vương dạy người sao?” Cảnh Trình Ngự vừa dứt lời, Quan Ninh Nhi bên tai liền đỏ lên.

4. Chương 4

Thị tẩm?

Nàng cũng không phải ăn gan hùm tim báo, Vương gia không gọi đến, nàng nào dám tùy tiện đến quấy rầy?

“Còn thất thân làm gì? Dem xiêm y thoát (cởi) ra, ngoan ngoãn xuống dưới bồi bốn vương tắm rửa, sau đó đi trên giường nằm hảo hảo hạ bốn vương.”

Cảnh Trình Ngự cảm thấy chính mình khẳng định là bị bệnh, lại còn một phen nói ra những lời gây thơ như vậy..... Hần chỉ là có chút tưởng niệm hương vị của nàng, muốn cùng nàng ôn tồn, mà hần con người này không biết nói cái gì lời ngon tiếng ngọt, cho dù trong lòng thực chứa một người, cũng tuyệt đối không thể nói được những lời lẽ dễ nghe, kiên nhẫn dỗ dành an ủi.

Phương thức biểu đạt trắng trợn của hần làm Quan Ninh Nhi đỏ mặt, đứng cũng không được, đi cũng không xong.

Cảnh Trình Ngự cũng xấu hổ không thôi, hần đường đường là một vị Vương gia, lại có thể nói ra những lời ngu xuẩn như vậy! (gật gật đầu)

Quan Ninh Nhi cắn môi, đỏ mặt, bộ dáng then thùng thập phần hấp dẫn người, hần rút cuộc nhìn không được, “Xoát!” một tiếng từ trong nước đứng lên, một tay bắt lấy nàng kéo lại gần, thân mình nhất loan, đồng thời dùng một chút lực, liền ngồi chỗ cũ đem nàng ôm vào trong thùng nước.

Trong thùng nước hai người ngực dán ngực, bốn mắt giao nhau, một người hô hấp dồn dập, một người đầy mặt ửng hồng.

Cảnh Trình Ngự chỉ cảm thấy bụng một trận khô nóng, cúi đầu hôn lên phần môi kiêu diễm ướt át của Quan Ninh Nhi.

Động tình khó nhịn, hần một phen tê tái xiêm y ẩm ướt trên người nàng, hai người một đường hôn, từ trong nước hôn đến trong phòng, lại theo từ trong phòng hôn đến trên giường.

Ngoài cửa Bích Tình nghe được thanh âm trong phòng truyền ra, đỏ mặt, nhanh chóng đóng cửa phòng rồi đi.

Một lần triển miên lần trước, Cảnh Trình Ngự phi thường thô bạo, nhưng lúc này đây, hần lại tràn ngập nhu tình, thẳng đến khi nữ nhân trần trụi trong lòng thân thể mềm mại hiện ra trước mặt hần, hần mềm nhẹ cẩn thận chăm chú nhìn, mơn trớn toàn thân nàng, mới phát hiện lại có một khối vết sẹo chói mắt nằm nghiêng ở chỗ cánh tay trái nàng.

Vết sẹo kia vừa dài lại vừa thô, tựa như một con sâu lông lớn, dị thường nằm trên cánh tay trắng nõn.

“Đây là như thế nào bị thương?” Ngón tay nhẹ nhàng hơi hơi xẹt qua trên vết sẹo của nàng, không khó tưởng tượng nàng lúc trước bị thương có bao nhiêu nghiêm trọng.

Quan Ninh Nhi đỏ mặt, nhẹ nhàng thở dốc nói: “Đều đã là chuyện xảy ra từ rất lâu trước kia rồi.”

Hắn biểu tình ngưng trọng, phi thường cố chấp, “Bổn vương phải biết.”

“Uhm..... Là đệ đệ của thần thiếp nghịch ngợm, không cẩn thận làm bị thương.”

Cuộc sống trước kia của nàng ở Quan gia cũng không tốt đẹp lắm, từ sau khi mẹ qua đời, chẳng những phụ thân không đau tỷ tỷ không thương, liền ngay cả tử di nương sinh đệ đệ cũng thường xuyên khi dễ nàng.

Vết sẹo này là do năm năm trước đệ đệ vì muốn cướp giường đồng mà mẹ lưu lại cho nàng kia, nàng kiên quyết phản kháng mà đổi lấy.

Nàng cái gì đều có thể không cần, chỉ duy nhất di vật mẹ để lại, nàng không thể để cho người ta cướp đi.

Ánh mắt Cảnh Trình Ngự trở nên sâu thẳm, tựa hồ có chút đau lòng khe vuốt vết sẹo khó coi kia của nàng, lầm bầm nói: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, bổn vương sẽ giúp ngươi lấy lại công đạo.”

Dứt lời, không cho nàng thời gian thở dốc, hắn lập tức khẩn cấp cúi xuống hôn nàng.....

Lại là một đêm rơi xuống vũ trụ, trong vương phủ ánh đuốc theo đêm khuya được thắp lên, từng cái từng cái bị dập tắt. (?) — ta cũng không hiểu nha! =..=)

Cảnh Trình Ngự sau khi dục vọng trong cơ thể được thỏa mãn, liền ôm Quan Ninh Nhi nặng nề ngủ.

Trong bóng tối, Quan Ninh Nhi lẳng lặng đánh giá nét mặt vô tội khi ngủ của hắn, con người này lúc tỉnh táo, thường cố ý biểu hiện ra hung tàn đáng sợ, một mặt tùy hứng điêu ngoa, chỉ có khi ngủ say mới có thể giống như đứa nhỏ, toát ra biểu tình làm người ta đau lòng.

“Kỳ thật ta vẫn rất muốn nói với chàng, có thể gả cho chàng, kiếp này ta không còn tiếc gì nữa.” Mềm nhẹ nói xong câu đó, nàng cẩn thận đem cánh tay đang khoác trước ngực mình đặt sang một bên, lặng lẽ đứng dậy mặc xiêm y, bước đi nhẹ nhàng, không tiếng động rời đi.

Sáng sớm hôm sau, theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại Cảnh Trình Ngự theo bản năng, tìm kiếm thân mình mềm mại kia, kết quả lại mò không thấy gì, làm ý thức hắn nháy mắt thanh tỉnh.

Người đâu?

Hắn nhìn quanh trong phòng một vòng, phát hiện Quan Ninh Nhi không ở đây, theo bên người xem độ ẩm thấy giường lạnh như băng, nàng tựa hồ như đã đi thật lâu rồi.

Tình hình này làm cho hắn siêu cấp khó chịu, cư nhiên dám không có sự đồng ý của hắn liền một người chạy xuống giường, nữ nhân này lá gan thật sự là càng lúc càng lớn.

Mặt nghiêm lạnh mặc quần áo rửa mặt chải đầu, hắn theo lời kể của Bích Tình biết được, Quan Ninh Nhi tối hôm qua nửa đêm trở về phòng chính mình.

Khi đồ ăn sáng đưa tới, hắn cuối cùng cũng gặp cái nữ nhân đêm qua vụng trộm đào tẩu, vừa thấy mặt liền hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Tối hôm qua ngươi đi như thế nào?”

Hạ nhân trong vương phủ lộ tai thực linh mãnh, vừa nghe nói như thế, một đám trên mặt biểu tình đều thập phần cổ quái. (che miệng cười gian)

Quan Ninh Nhi chính là đang giơ chiếc đĩa hướng đĩa rau, bị hắn không đầu không đuôi hỏi, choáng váng, “Vương gia không phải không quen bên giường có người sao? Thần thiếp cũng không nghĩ lại làm cho Vương gia đá xuống giường.”

Vài đứa nha đầu hầu hạ nghe xong không khỏi đỏ mặt, còn có đứa vụng trộm che ống tay áo cười khê.

Cảnh Trình Ngự khuôn mặt tuần tú tối đen, tức giận cũng không được, mắng cũng không xong.

Nữ nhân này thật đúng là thù dai, đều nói lần trước đá nàng là xuất phát từ bản năng, cũng không phải cố ý, nàng cư nhiên nhớ đến bây giờ.

Mà nàng nói được cũng đúng vậy, hắn xác thực có thói quen không để người khác xâm nhập lãnh địa của mình.

Nhưng là,sáng sớm rời giường hậu thân lại không có một bóng người,cái loại cảm giác mất mát này,cũng đồng dạng làm cho lòng hần không thoải mái.

Hần đang định nói cái gì đó,Nhạc tổng quản trong phủ liền vội vã chạy tới,nhỏ giọng nói:“Vương gia,Hoàng Thượng phái người truyền đến lời nhắn,sau khi lâm triều,yêu cầu ngài tiến cung.”

Đương kim thiên tử Cảnh Trình Hiên,năm nay hai mươi bảy,tại vị được tám năm,lấy đức phục thiên hạ,cũng đem giang sơn Nam Nhạc thống trị phồn vinh hưng thịnh,ngay ngắn có tự.

Một vị hoàng đế tài đức sáng suốt như vậy trị vì,làm văn võ bá quan trong triều trong lòng bội phục,mà duy nhất làm cho bọn họ cảm thấy đáng tiếc,chính là Hoàng Thượng đối với Thất vương gia dung túng mọi bề.

Thất vương gia luôn luôn làm theo ý mình,không coi quy phạm trong triều,hoàng gia tổ chế để vào mắt,tuy rằng người ngoài đối hần đồn đại làm việc ác độc,thủ đoạn tàn nhẫn có chút khuyếch đại,nhưng hần nói gió là gió,nói mưa là mưa,tính cách bá đạo cũng làm cho các đại thần thập phần không thuận mắt.

Mà mỗi khi có người hướng Hoàng Thượng oán giận,Cảnh Trình Hiên đều nói:“Miễn quỳ cùng với kim bài bất tử,đó là phụ hoàng năm đó tự mình ban cho thất đệ,con cháu Nam Nhạc ta luôn luôn lấy hiếu là trọng,nếu thực có ý thu hồi mệnh lệnh đã ban ra,phụ hoàng trên trời có linh thiêng chắc chắn trách cứ trăm bất hiếu.”

Một lần lại một lần giải vây,một lần lại một lần biện giải,cuối cùng,đại thần trong triều đưa ra một cái kết luận -- Thất vương gia sở dĩ điều ngoa tùy hứng như thế,tuyệt đối là do hoàng đế chính mình sùng.

Tại ngự thư phòng trong cung,là nơi Cảnh Trình Hiên phê duyệt tấu chương cùng một mình tiếp kiến đại thần trọng yếu,giờ phút này,hần đuổi nô tài hầu hạ hai bên ra ngoài,một vị quân vương duy ngã độc tôn bá thế,tựa như trong bản luận của dân chúng bình thường,cùng thất đệ nhà mình ngồi cùng nhau phẩm trà nói chuyện phiếm.

“Võ Tử Ứng tại đây nói muốn đưa một nữ nhân đến kết thân,thất đệ,theo như người chứng kiến,An Lăng vương này đến tột cùng là có cái chủ ý gì?”

Chậm rãi uống trà long tỉnh tốt nhất mà hoàng huynh sai người pha cho hần,Cảnh Trình Ngự nhíu nhíu mày,hương vị trà tuy rằng không sai,nhưng so với bồ đề trà hoa Ninh Nhi nhà hần pha,vẫn là kém một chút.

Hần không phát hiện chính mình khi nghĩ đến Quan Ninh Nhi,đã muốn thực tự nhiên đem nàng trở thành người của hần.

Đối mặt câu hỏi của hoàng đế,hần lười biếng xốc hiên mí mắt,hừ thanh nói:“Người này luôn luôn rất đa tâm,lúc này đưa nữ nhân kia lại đây,nếu nói không có âm mưu,ai tin?”

Cảnh Trình Hiên sờ sờ cằm,lâm vào trầm tư,ở thời điểm hần chưa kể vị,từng nghe phụ hoàng nói qua đủ loại sự tích An Lăng vương võ gia.

Phụ thân Võ Tử Ứng giỏi võ,từng là hổ tướng phi thường lừng danh của Nam Nhạc,cũng là năm đó được thể nhân ca tụng “Bình mã chiến thần” Phong Vô Ưu kì hạ thống soái đắc lực.

Hần dũng mãnh thiện chiến,chiến công hiển hách,từng vì Nam Nhạc lập rất nhiều công lao to lớn.Mà từ vài năm sau khi Phong Vô Ưu cùng thể lực tương đương Bắc Kì lập hạ hiệp ước đình chiến,võ hùng phi không có đất dựng võ (convert là vô trận mà đánh=không trận để đánh),tiên hoàng bởi vậy che cho hần,để hần đến An Lăng bắt đầu làm cái tiêu điều tự tại tại An Lăng vương.

Mà đứa con duy nhất của hần Võ Tử Ứng,từ sau khi phụ thân qua đời,liền kế thừa tước vị An Lăng vương ở An Lăng làm nổi lên hoàng đế. (ý như tự coi mình như hoàng đế tại An Lăng)

Giang sơn mỗi người đều muốn tranh,ngôi vị hoàng đế mỗi người đều muốn thương,Võ Tử Ứng là cái người đã tâm đầy mình,làm sao có thể cam tâm tình nguyện ở một cái nho nhỏ đất phong làm Vương gia?

Hơn nữa hần cùng với thất đệ trong lúc đó luôn luôn bất hòa,thất đệ sở dĩ chân bị tàn tật,cùng hần cũng có quan hệ rất lớn.

Hơn nữa ba năm trước đây bộ hộ thượng thư bị thất độ tìm được chứng cứ phạm tội tham ô mà xét nhà, là cậu ruột em mẹ hắn, triều đình giết cậu hắn chính là không cho võ gia mặt mũi, Võ Tử Ưng thủy chung giữ khẩu khí này, đại khái sẽ chờ một ngày kia sát tiến triều đình, vì cậu báo thù rửa hận.

Hắn ngầm chiêu binh mãi mã, ý đồ khởi binh mưu phản, Cảnh Trình Hiên sớm đã nghe thấy, bắt quá nay Nam Nhạc cùng Bắc Kỳ đình chiến nhiều năm lại bắt đầu tái phân tranh, quan hệ khẩn trương, các nước khác cũng đối lãnh thổ Nam Nhạc âm thầm mơ ước, bởi vậy tại triều đình đại bộ phận có thể điều động binh mã, đều đã muốn phái đến biên quan đóng chốt.

Võ Tử Ưng trong tay nắm có bốn mươi vạn binh quyền, một khi chọc giận hắn, nội chiến bùng nổ cũng không phải không có khả năng, chính là Võ Tử Ưng không phải đứa ngốc, hắn hiện tại cánh chim chưa lao, bốn mươi vạn binh lực còn không đủ để cùng triều đình đối kháng, nếu phía sau khởi binh tạo phản, cũng không nắm chắc phần thắng.

Lần này hắn đột nhiên phái người đến kinh thành truyền tin, lý lẽ rành mạch cho thấy hắn có một nghĩa muội, xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành, hy vọng đem nàng đưa tới kinh thành cùng hoàng tộc kết duyên, mà đại biểu chính là lấy Hoàng Thượng làm trung tâm.

Cảnh Trình Hiên đương nhiên sẽ không nghĩ đến người ta đột nhiên đưa tới mỹ nữ như hoa, là cho chính mình bổ thêm vào hậu cung dùng dần, chính cái gọi là phòng người không thể không phòng tâm, cho nên hắn mới phái người đem thất độ yêu mến một mình tiến cung, thuận tiện nói chuyện bước đi này của Võ Tử Ưng sau lưng đến tột cùng dấu cái mục đích gì.

Cảnh Trình Ngự thủy chung không hé răng, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng đột nhiên sâu thẳm vài phần, vẫn chưa đáp lại câu hỏi của hoàng thượng.

Cảnh Trình Hiên cũng không để ý, mà ôn hòa mỉm cười, “Đúng rồi, trầm nghe nói vị Quan gia tam tiểu thư kia chẳng những dáng người mập mạp còn là cái ngốc tử, gả cho người làm phi thật ủy khuất thất độ, nếu thất độ nguyện ý, trầm có thể hạ chỉ tại kinh thành cho người tìm vài cái danh viện thiên kim, phong làm sủng phi, nạp làm thị thiếp.”

“Lời này ai nói?” Cảnh Trình Ngự mặt lập tức lạnh xuống vài phần.

“Mọi người đều nói vậy.” Hoàng đế thực vô tội.

“Hoàng thượng khi nào thì cũng bắt đầu học tam cô lục bà, thích buôn chuyện thị phi?”

Hắn phi thường mất hứng có người vũ nhục Vương phi nhà mình, cho dù là hoàng đế cũng không được. Không chờ hoàng đế hoàn hồn, tính tình thiếu gia của hắn lại tới nữa, không khách khí buông chén trà, bỏ lại một câu “Ta còn có việc.” Đứng lên liền xoay người chạy lấy người.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất, Cảnh Trình Hiên vuốt cằm vừa bực mình vừa buồn cười.

Xem ra, từ sau khi thất độ cưới quan gia tam tiểu thư, giống như trở nên có chút không giống ngày xưa.

Chạng vạng, việc lớn nhỏ trong vương phủ đã làm xong, Quan Ninh Nhi làm mấy món điểm tâm nhỏ mà Cảnh Trình Ngự thích ăn, đưa đến trong phòng hắn.

Từ sau khi bị cấm ăn cay, hắn mặc dù có chút không vui, nhưng cư nhiên cũng không phản đối, nằm ngoài ý liệu (dự đoán) của mọi người.

Vương phủ từ cao đến thấp cũng không dám tin, càng hiểu được địa vị của Vương phi ở trong lòng Vương gia, một ngày so với một ngày lại nặng hơn.

Vương gia chẳng những thực nghe lời ăn kiêng, mỗi ngày còn có thể ngoan ngoãn ăn chút đồ điểm tâm có ích cho giấc ngủ, hắn cũng nghỉ ngơi đủ, tâm tình tự nhiên tốt, tâm tình một khi tốt, mặt người cũng tự ít đi.

Nói đến nói đi, vương phủ gần đây có thể một mảnh hòa thuận vui vẻ, đều là công lao Vương phi a.

“Hôm nay Hoàng Thượng truyền Vương gia tiến cung, nói chuyện gì làm Vương gia không vui sao?”

Một bên đọc sách, vừa ăn điểm tâm Cảnh Trình Ngự chậm rãi ngẩng đầu, “Tại sao lại hỏi vậy?”

Quan Ninh Nhi đứng ở một bên ôn nhu rót chén trà đưa cho hấn, “Sau khi Vương gia hồi phủ, sắc mặt thủy chung không tốt, nhưng ở vương phủ lớn này không ai dám chọc Vương gia không vui, càng nghĩ, dám can đảm làm cho người không thoải mái, trừ bỏ đương kim hoàng đế, thần thiếp thật muốn không tìm thấy người thứ hai.”

Cảnh Trình Ngự thực không biết là chính mình tâm tình lại không tốt như vậy, hấn quen lạnh lùng, quen ít nói, hôm nay sau khi hồi phủ sở dĩ thủy chung mặt băng bó, cũng là bởi vì đại địch (địch lớn, ý chỉ việc VTU gả nghĩa muội cho hoàng đế) gần, hấn suy nghĩ đối sách.

Bất quá Quan Ninh Nhi cẩn thận chú ý lại làm tâm hấn hơi hơi rung động, loại cảm giác được người quan tâm này thật đúng là không sai.

Hấn không khỏi bắt đầu nổi lên ý định trêu chọc lòng nàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt mềm mại mượt mà của nàng, còn thật sự giả bộ nói: “Hoàng Thượng nói, Vương phi mà bốn vương lấy về nhà chẳng những là cái vừa mập mập lại còn là đứa ngốc, lấy một Vương phi như vậy về nhà thật sự làm xấu mặt hoàng gia, hấn đề nghị bốn vương nạp nhiều cái sườn phi xinh đẹp như hoa, tương lai mới làm cho bốn vương nở mày nở mặt.”

Vốn tưởng rằng Quan Ninh Nhi sẽ vì thế mà thương tâm khổ sở, không ngờ nàng lại tươi cười sáng lạng, không vội nói: “Kia Vương gia trong lòng đã có người muốn chọn làm sườn phi sao?”

Cảnh Trình Ngự thấy nàng thật cứ nhiên bình tĩnh nhận chuyện này, không biết vì sao, đáy lòng có chút tư vị không phải. Tốt xấu hấn cũng là phu quân của nàng, hiện tại hấn trước mặt nàng nói muốn nạp người khác làm phi, chẳng lẽ nàng liền tuyệt không ghen?

Hấn oán hận nhéo (cấu, véo) thất lưng non mềm của nàng một cái.

Quan Ninh Nhi bị đau phát ra một tiếng hô nhỏ, cổ hai gò má nhăn mặt nhăn mày nói: “Vương gia, người làm chi nhéo thần thiếp?”

“Nàng (đổi cách xưng hô cho nó thân mật nha! :>) trên người nhiều thịt lại mềm như vậy, nắm bắt chơi rất vui.” Nói xong hấn lại muốn động thủ.

Nàng vội vàng né thật xa, ủy khuất xoa bên hông bị nhéo, “Tuy rằng thịt trên người thần thiếp xác thực so với người khác nhiều hơn một chút, mà như vậy cũng không phải để cho vương gia nắm bắt đùa a.”

“Ai cho nàng mập mập nhéo tốt như vậy, lại đây, lại cho bốn vương nhéo vài cái.” (ôi ta chết vì cười! =)))

Nàng đầu điều thành trống bỏi (ta bó tay!!! =.=), thở phì phì đỏ hai gò má, trốn ở một bên, “Vương gia, trò chơi này tuyệt không vui, chàng cảm thấy tốt, mà người đau là thần thiếp.”

“Đau vài cái thì như thế nào, chẳng lẽ nàng không nên làm cho bốn vương vui vẻ sao?”

“Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng.....” Hấn tà khí hừ một cái, động thủ một cái, đem nàng từ chỗ thoát thật xa tiến trong lòng, “Nàng là nương tử bốn vương cưới hồi đàng hoàng.”

Quan Ninh Nhi đặt mông ngồi trên đùi hấn, hai má phỉm hồng, chỉ dám dùng khước mắt ngấm hấn, “Vương gia không phải muốn lấy cô nương xinh đẹp như hoa làm sườn phi sao? Vậy chàng mau chút lấy các nàng về, tốt nhất tìm người trẻ tuổi, thân mình càng mềm, nhéo lại càng vui.”

Cảnh Trình Ngự nghe xong đỡ khóc đỡ cười, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực: “Bốn vương muốn lấy sườn phi, nàng một chút cũng không ghen?”

Nàng cầm lấy bàn tay to của hấn nhéo nhéo, cười khổ nói: “Ghen là tội quan trọng nhất trong bảy tội * huống hồ..... Thần thiếp biết Vương gia lúc trước lấy thần thiếp, cũng không phải xuất phát từ yêu thích thần thiếp.”

Cảnh Trình Ngự ngẩn ra, không nghĩ tới nàng sẽ như vậy nói trắng ra chuyện này.

Hôn sự của bọn họ, xác thực không có tồn tại nhân tố cảm tình, mà hai người từ lúc thành thân tới nay, giống nhau đều kiêng kỵ đề tài này, ai cũng không chủ động đề xuất qua.

Nay nghe nàng nói như vậy, hấn thực có chút kinh ngạc, nhưng không cách nào xác thực cho rõ trong lòng đó là cái tư vị gì, chỉ cảm thấy không thoải mái.

“Vậy nàng biết, bốn vương lúc trước vì sao lấy nàng?”

Quan Ninh Nhi từ trong lòng hẩn ngẩng mặt, đưa tay lấy ra túi hương luôn mang bên mình, “Là vì cái này đi?”

Người khác đều nói nàng ngốc, kỳ thật nàng chính là giả ngu, bởi vì nàng nghĩ muốn hảo hảo sống sót.

Nàng ở Quan gia cũng không được coi trọng, nếu Cảnh Trình Ngự lúc trước không có cùng An Lăng vương cướp cô dâu, đem nàng lấy vào cửa, nàng giờ phút này, đã sớm bị cha gả cho An Lăng vương.

Hơn hai mươi năm không ai hỏi thăm nàng, vì sao lại trở thành đối tượng An Lăng vương cùng Thất vương gia tranh đoạt? Đây tự nhiên cùng bản thân nàng không quan hệ, nàng càng nghĩ, cảm thấy nguyên nhân thực khả năng là tại gương đồng mẹ để lại cho nàng. Ngày ấy khi Cảnh Trình Ngự lấy nó trên người nàng, phán đoán của nàng rốt cục được xác minh.

Hẩn lại sống sót, “Nàng đều đã biết?”

Nàng gật đầu, gắt gao cầm túi hương chứa gương đồng, “Đêm đó, Vương gia đem gương vào trong phòng thần thiếp, thần thiếp cũng đã biết.”

“Nàng không nghĩ hỏi vì sao ư?”

“Hỏi, Vương gia sẽ nói cho thần thiếp biết sao?”

Hẩn trầm mặc nửa ngày, “Từng có lời đồn gương đồng này có giấu bảo tàng kinh người.”

“Bảo tàng?” Nàng sống sót một hồi lâu, đối với tin tức ngoài ý muốn này trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hóa. “Thần thiếp chỉ nghe mẹ nói qua gương đồng này có thể thu phục Tuyết yêu, về phần chuyện bảo tàng, thần thiếp cho tới bây giờ đều không có nghe nói qua a.”

Hẩn không cho là đúng hừ cười một tiếng, “Nàng quá ngây thơ rồi, trên đời này nào có cái gì Tuyết yêu?”

“Mà tộc Thập Lạc bốn mùa như mùa xuân, cho tới bây giờ cũng chưa từng có tuyết vào mùa hè, từ sau khi người trong tộc tìm được gương này, cư nhiên có vài trận đại tuyết...”

“Kia chính là do thời tiết biến hóa không bình thường mà thôi, nếu gương này thật có thể thấy yêu quái Tuyết, nàng hiện tại thử chiếu một cái cho ta nhìn cái coi.”

Quan Ninh Nhi lập tức trầm mặc không nói gì, nàng giữ gương này mười một năm, thật đúng là chưa từng thấy qua thu phục tuyết yêu.

Nói không chừng, mấy trăm đại tuyết đổ xuống năm đó, thật sự chính là bởi vì thời tiết dị thường, cùng gương này không hề quan hệ, chẳng qua bị người khiên cưỡng phụ (ý nói cố tình nói ghép sự dị thường của thời tiết với chuyện thần kỳ), tạo nên truyền thuyết này, gương này cũng mới bị truyền thành kính chiếu yêu.

“Nhưng là chuyện bảo tàng, mẹ thần thiếp thật sự cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua.”

“Mẹ nàng không đề cập tới, cũng không có nghĩa là không có. Đối với nàng mà nói, rất nhiều chuyện không biết so với biết sẽ thoải mái hơn.”

“Như vậy chàng thì sao? Chàng tin gương này thực cùng bảo tàng có liên quan sao?”

“Tin hay không thì như thế nào? Hiện tại nàng là nương tử của ta, có nàng, chẳng khác nào có gương đồng này, nếu gương này thực sự có bảo tàng, người khác cũng đừng mơ tưởng lấy được.”

Hẩn đã sớm phách người tra ra bối cảnh tộc Thập Lạc, Thập Lạc vương năm đó sau khi tế nhân duyên nhận được gương đồng này, trong tộc xảy ra chuyện khác thường xuất hiện nhiều trận đại tuyết, liền có người đi ra bịa đặt nói đây là một quả bảo kính chiếu yêu, thực sự có thể thu phục Tuyết yêu.

Lời đồn truyền lâu, liền hình thành truyền thuyết, người tộc Thập Lạc tin là thật, coi gương như thần vật, hàng năm cung phụng tế bái, Thập Lạc vương cũng hướng người trong tộc tuyên bố những người có dã tâm muốn chiếm gương, đều đã bị lên trời trừng phạt.

Cho nên, một đoạn thời gian rất dài sau này, tộc Thập Lạc đều an an phận phận đem gương đồng coi là thần linh bình thường kính ngưỡng.

Có một số người cố tình, thích ở những ngày bình ổn mà sinh sự, bịa đặt nói chỉ cần có thể có được gương đồng này, thu phục Tuyết yêu, là có thể quyền khuynh thiên hạ, làm cho những người luôn luôn an ổn thủ phận trong tộc Thập Lạc cũng vì lời đồn mà loạn thành một đoàn.

Kỳ thật Thập Lạc vương có tư tâm, chuyện Tuyết yêu xác thực không tồn tại, nhưng gương đồng này, cũng không phải một quả gương bình thường, truyền thuyết về gương có giấu thiên đại bảo tàng, chẳng những có rất nhiều vàng bạc châu báu, cũng có rất nhiều thần vật hiếm thấy, Thập Lạc vương sợ có người đến đoạt bảo kính, tiện lợi dụng dị thường của thời tiết che giấu chân tướng, giả tạo lời đồn về Tuyết yêu, mục đích chính là không nghĩ làm cho thế nhân vì tranh đoạt bảo tàng mà tàn sát nhau.

Đáng tiếc vẫn có người có tâm địa nằm trạch quỹ đạo lại có ý nghĩ kỳ lạ, tự cho là thu phục Tuyết Yêu có thể nhất thống thiên hạ, bởi vậy nổi lên ngạt niệm, vì đoạt được bảo kính, không tiếc gây chiến, hại nguyên bản bình thần tộc Thập Lạc không thể an ninh, chiến sự mấy năm liên tục, Thập Lạc vương trong một trận quét dẹp phản loạn mà bị trọng thương. Trước khi lâm trung, đem gương truyền cho nữ nhi duy nhất, nhưng công chúa tộc Thập Lạc sau chiến dịch kia (mấy trận chiến) lại biến mất không dấu vết, theo công chúa mai danh ẩn tích, gương đồng cũng từ đó biến mất không rõ ở đâu.

Đồng thời khi đó Vô Tử Ứng đã tâm bưng bưng đang âm thầm chiêu hiền nạp sĩ, trong lúc vô ý theo lời kể của một thân tín cũ của Thập Lạc vương biết được công chúa Thập Lạc tộc năm đó mất tích đi về hướng nào, cũng gián tiếp xác nhận gương kia trước mắt được truyền cho hậu thế, chưa bị hủy đi, nhiều lần điều tra, hẳn đem mục tiêu tập trung ở trên người tam tiểu thư của Quan Thanh Vũ Quan Ninh Nhi.

Chẳng qua lần trước hẳn phái người tiến kinh thành cầu thân, không nghĩ tới lại bị phá rối, nói vậy hẳn ở An Lăng nhất định là tức đến hộc máu đi!

Chỉ cần tưởng tượng đến cái mặt hẳn lúc ấy, Cảnh Trình Ngự liền cảm thấy thống khoái. (anh thật BT! =..=)

“Nếu có một ngày, thần thiếp cùng gương đồng có giấu bảo tàng này đồng thời xảy ra chuyện, Vương gia sẽ cứu ai?” Quan Ninh Nhi đột nhiên mở miệng.

Bị hỏi như vậy, hẳn sửng sốt một chút, thấy nàng có vẻ chờ mong, không khỏi mở miệng nghĩ một đằng nói một nẻo, “Gương tự nhiên so với mạng của nàng quan trọng hơn.” (ta đập đập đập!!! Nói thật rất muốn quăng cho ca 1 câu “NGU!” =..=)

Vừa dứt lời, hẳn rõ ràng nhìn thấy trên mặt nàng chợt lóe nét cô đơn, nhưng rất nhanh nàng liền thay biểu tình mỉm cười, tiêu tan nói: “Đúng vậy, bởi vì tài tử, điều vì thực vong, (là gì??? T_____T), Vương gia lựa chọn không sai.” Nói xong, liền muốn giẫy khỏi cái ôm của hẳn, “Trời không còn sớm, thần thiếp trở về phòng nghỉ ngơi.”

Cảnh Trình Ngự không chịu buông tay, ôm chặt nàng, “Đêm nay không cho phép đi.”

Nàng sâu kín liếc hẳn một cái, “Chàng lại không thích thần thiếp, làm chi lưu thần thiếp lại thị tẩm?”

Hắn cố chấp trả lời: “Thị không thị tẩm, cùng bốn vương thích hay không thích nàng không có quan hệ.” (grr.....)

Quan Ninh Nhi tuy rằng biết rõ hẳn khẩu thị tâm phi (ý nói miệng thì điều ngoa nhưng tâm không thật nghĩ như thế), mà nghe xong trong lòng vẫn là cảm thấy có chút ảm đạm. “Đương nhiên là có quan hệ, yêu thích lẫn nhau, mới..... mới có cảm giác.....”

Cảnh Trình Ngự tà cười nói: “Bốn vương sẽ gây cho nàng cảm giác.” (Hự!!! BT aaaaa)

“Vương gia, thần thiếp, thần thiếp không phải ý tứ này.....”

Đêm đó, Vương gia quần quít lấy Vương phi đòi hỏi vô độ, suốt một đêm, Quan Ninh Nhi cũng không có cơ hội từ phòng Cảnh Trình Ngự chuồn êm ra ngoài.

5. Chương 5

Thất vương gia Cảnh Trình Ngự mặc dù nhậm chức ở hình bộ, nhưng chỉ là trên danh nghĩa, rất ít khi ra mặt can thiệp giải quyết các vụ án lớn nhỏ, nhưng cấp dưới nếu xử lý không tốt, một khi đến tai hắn, kết cục sẽ phi thường thâm trầm.

Bởi vậy qua nhiều năm như vậy, hắn ở ngoài tuy rằng làm cái Vương gia nhân tản, không hỏi thế sự, nhưng chuyện ở hình bộ thuộc chức năng của hắn cũng chưa bao giờ có chuyện gì lộ ra ngoài.

Về phần việc ngầm, ví như mua bán tin tức, cùng người trong giang hồ cấu kết để mở rộng thế lực triều đình, hắn làm việc cũng là có tình có lý.

Bởi vì có hắn âm thầm sửa trị (chỉnh sửa + trừng trị), nhóm thần tử thích giở trò trong triều đình mới có thể thường xuyên ở tình huống bất tri bất giác bị người bán đứng, hoặc đột nhiên bị tìm ra chứng cứ tội tham ô, bị trừng trị.

Nhưng Thất vương gia tiếng tăm lừng lẫy, gần đây tâm tình cũng rất trầm trọng, vì chuyện An Lăng vương phá chủ chiến nghĩa muội hắn đi sứ kinh thành cùng hoàng tộc kết thân, triều đình cao thấp cũng lâm vào khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Tất cả mọi người đều biết An Lăng vương là người không thể chọc vào, mọi người chẳng những kiêng kị bốn mươi vạn binh mã trong tay hắn, mà năng lực điều binh khiển tướng của hắn lại càng không thể coi thường.

Từ năm đó sau khi người được tôn sùng là chiến thần đại nguyên soái Phong Vô Ưu qua đời, võ tướng có năng lực của Nam Nhạc đều bị phái đến biên giới đóng quân, duy nhất ở lại hoàng thành hộ quốc đại tướng quân, trong tay chỉ có hai mươi vạn binh mã để điều động, cùng binh mã của An Lăng vương chênh lệch quá nhiều. Nếu hắn lúc này có tâm mưu phản, kia quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà lúc này nếu triệu hội binh mã tại biên giới, biên phòng một khi có nhược điểm, các nước khác lại có khả năng sẽ thừa dịp đánh tới, đến lúc đó, Nam Nhạc liền thật sự lâm vào tình cảnh loạn trong giặc ngoài.

Biện pháp duy nhất hiện tại, chính là lập tức chiêu binh mã mãi mãi, mở rộng thực lực quân phòng của triều đình, nhưng một khi triều đình ban bố hạ lệnh chiêu binh, bên kia Võ Tử Ưng tất sẽ nghe được động tĩnh, vạn nhất hắn nghĩ tiên hạ thủ vi cường (kẻ ra tay trước sẽ chiếm được ưu thế), khởi binh làm phản, kia kết quả sẽ rất nguy khốn. Bởi vậy lập tức triệu đình chỉ có thể yên lặng xem xét, án binh bất động trước đến khi nghĩ được biện pháp khác hay hơn.

Quan Ninh Nhi đi vào thư phòng Cảnh Trình Ngự, nhìn thấy hắn nhíu mày, vẻ mặt bộ dáng không vui, nghĩ thời tiết dạo này không tốt, làm cho tật ở chân của hắn tái phạm, liền tiến lên hỏi: “Chân Vương gia có phải hay không lại khó chịu?”

Hắn hoàn hồn, thấy lo lắng trên mặt nàng, trong lòng âm áp, phiền chán động lại trong lòng nhất thời trở thành hư không. Hắn theo lời của nàng nâng nâng đùi phải lên, còn thật sự gật đầu, “Là có chút không thoải mái.” (hí hí hí....)

“Gần đây cũng không biết như thế nào, trời luôn mưa, lại cứ tiếp tục như vậy, hoa màu năm nay sẽ mất mùa.”

Nàng một bên oán giận, một bên xem xét chân hắn, đưa đùi phải của hắn lên ôm trước mặt, “Thần thiếp giúp chàng xoa bóp, xem có thể hay không thoải mái một chút.”

Cảnh Trình Ngự không nghĩ tới nàng cư nhiên như vậy thật sự lo lắng, hắn trong lúc nhất thời cứng người, có chút không biết làm sao.

Quan Ninh Nhi cũng không có nghĩ ngợi nhiều, nam nhân này tính tình không tốt, nhất định tâm tư không thoải mái, toàn bộ vương phủ cũng sẽ bị vạ lây! Vì suy nghĩ cho an toàn trong vương phủ, lựa thời đem Vương gia nhà nàng trấn an là cách tốt nhất.

Gả vào vương phủ một thời gian, nàng đối với phu quan mạnh miệng mềm lòng, tính sĩ diện (convert là sĩ diện đến chết a) của hắn sớm đã biết qua, khi bị đau, hắn sẽ không nhờ ai giúp đỡ, cũng sẽ không mở miệng kêu than đau đớn, nàng đành phải chủ động một chút, tùy lúc quan sát tâm tư nhu cầu của hắn.

Cảnh Trình Ngự thực hưởng thụ ân cần hầu hạ của nàng,tay nàng linh hoạt mềm mại,xoa bóp ở trên đùi hấn dùng lực vừa đủ.Không biết vì sao,cùng nàng ở một chỗ thực làm hấn cảm thấy thoải mái,luống cuống,bất an hoặc cảm xúc hăm hực đều có thể tan biến hết.

Có lẽ sư phụ nói đúng,sự xuất hiện của nàng,có lẽ thực có thể xoay chuyển vận mệnh của hấn.

Chính là hiện tại hấn thù lớn chưa trả,quốc gia lại gặp nguy cơ,lòng hấn không thể bình định,lời hứa hẹn hấn không cấp cho nàng được.

“Vương gia,thần thiếp nghe sư phụ nói,kỳ thật tật ở chân của chàng là có thể chữa khỏi.”

“Thế thì sao?” Hấn lạnh lùng nói.

“Thần thiếp chỉ là cảm thấy,mỗi khi trời trở trời mưa gió chàng đều phải chịu loại thống khổ này,vì sao không cho sư phụ giúp chàng chữa khỏi?”

“Chỉ có đau đớn,mới có thể làm cho ta vĩnh viễn nhớ kỹ cừu hận.” Hấn trầm mặc,oán hận nói,Quan Ninh Nhi bị bộ dáng hung tợn của hấn làm cho hoảng sợ.

Tuy rằng Tề Dương cùng Nhạc tổng quản chưa từng nghị luận qua chuyện này,nhưng nàng trong lúc vô tình nghe được bọn họ nói,lúc trước người hại Cảnh Trình Ngự biến thành tàn tật,chính là người không lâu trước kia tại triều đường nói muốn kết hôn với nàng An Lăng vương.

Việc nàng cùng An Lăng vương cùng xuất hiện cũng không có gì,nhưng có khi ngẫm lại chính mình bị Cảnh Trình Ngự cướp đoạt bằng phương thức thú (cưới) tiến vương phủ,trở thành “chiến lợi phẩm” của hấn,loại cảm giác này kỳ thật rất khổ sở.

Nhưng mà tốt hay không tốt,nàng vẫn là có chút may mắn,người lấy mình là hấn,không phải cái người đã tâm bưng bưng An Lăng vương kia.

Quan Ninh Nhi một bên giúp hấn xoa bóp chân,một bên nhắc đi nhắc lại,“Vương gia,đừng trách thần thiếp lắm miệng,chàng làm như vậy,rõ ràng chính là lấy sai lầm của người khác trừng phạt chính mình,sao phải khổ vậy chứ.”

Tâm Cảnh Trình Ngự khẽ nhảy lên một cái,giống như bị những lời nói ấy làm lòng xúc động,kỳ thật hấn làm sao không biết đạo lý này,chỉ là có chút chuyện hấn không thể buông.

Thấy hấn không hề mở miệng nói chuyện,nàng nghĩ đến tâm tình hấn không tốt,sợ chính mình lắm chuyện sẽ chọc hấn phiền chán,liền mím môi,nghĩ nên như thế nào dỗ hấn vui vẻ.

“Vương gia,không bằng thần thiếp kể chuyện cười cho chàng nghe nhé.”Không nghĩ làm cho không khí tiếp tục trầm trọng thêm,nàng cao giọng mở miệng,“Ngày xưa a,có một người nghèo trong lúc vô tình cứu một vị thần tiên,thần tiên muốn báo đáp hấn,liền đem hấn đến bờ biển,cho hấn vài cái gói to,muốn hấn mang ít đá trở về.”

Thấy hấn bị lời kể của mình hấp dẫn,nàng vui vẻ tiếp tục kể:“Người nghèo kia thật buồn bực,không hiểu thần tiên vì sao muốn hấn nhặt tảng đá,mà ý tứ của thần tiên hấn lại không muốn làm trái,liền tính nhặt tượng trưng non nửa túi đá cho xong việc.”

“Hấn một bên nhặt,một bên dưới đáy lòng nghĩ,tảng đá nặng như vậy,nhặt nhiều hơn,về nhà lưng khẳng định là mệt chết,cho nên hấn đem mấy cái gói to khác đều ném,chỉ để lại một cái nhỏ nhất,nhặt đến non nửa gói,liền bái biệt thần tiên đi về nhà.Sau khi về nhà,người nghèo mở cái gói to ra,đã xảy ra một sự kiện làm hấn vừa vui mừng lại vừa hối hận.”Nói tới đây,nàng nghịch ngợm hướng hấn chớp mi mở to mắt,“Vương gia,chàng đoán xem,đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Trình Ngự nghe đến nhập thần,chân cũng được xoa bóp đến thật thoải mái,nghe nàng đột nhiên hỏi như vậy,thật sự không nghĩ động não,liền ngồi chờ đợi nàng.

Thấy hấn không nghĩ giải đáp,nàng cũng không thừa nước đục thả câu,cười đáp:“Gói đựng tảng đá kia,sau khi về nhà đều biến thành vàng.Người nghèo cao hứng là chính mình về sau rất cực không cần tiếp tục cuộc sống khổ cùng nữa,mà lại hối hận lúc trước vì sao không đem mấy cái gói to mỗi cái đều nhặt thật nhiều tảng đá to về nhà.”

Nàng cười tươi sáng nói:“Lúc trước nghe mẹ kể chuyện này,thần thiếp còn tưởng tượng,nếu là thần thiếp,không quan tâm đá tảng là vàng,chỉ cần là thần tiên cho,thần thiếp cho dù là một chết,cũng sẽ đem mấy cái gói to đó nhặt đầy.Đến lúc đó nếu mấy cái gói to đựng đá tảng đều biến thành vàng,ta đây sẽ có nhiều tiền a!”

Cảnh Trình Ngự bị tâm hồn tham tiền của nàng làm nở nụ cười,suy nghĩ cẩn thận,thật là có vài phần đạo lý.

“Cho nên,đừng nhìn mặt ngoài có chút này nọ không đáng giá tiền,liền coi thành rác giống nhau quăng lung tung a,có thể nói không chừng rác đó,ở thời điểm quan trọng sẽ đều biến thành hoàng kim bạc trắng nha.”

Rác biến hoàng kim.....

Rác biến hoàng kim?

Thật sự là một chữ làm người trong mộng bưng bình.

Hắn linh cơ vừa động,giống như cảnh tỉnh,bỗng nhiên đứng lên,một phen bắt lấy hai vai nàng,“Bổn vương nghĩ tới một cái chủ ý phi thường tuyệt diệu,Ninh Nhi,lần này thật sự là cảm ơn nàng.”Nói xong,hắn lập tức liền xông ra ngoài,làm Quan Ninh Nhi dở ra thực không hiểu ra sao,không rõ có chuyện gì.

Vương gia hắn rốt cuộc muốn làm cái gì? Nàng có giúp hắn cái gì sao?

Từ sau ngày Cảnh Trình Ngự nghe một câu của Quan Ninh Nhi,cao hứng phần chần nói hắn nghĩ đến một cái chủ ý tuyệt diệu,gần nhất mấy ngày này,hắn cơ hồ đều ra ngoài từ sớm đến muộn mới về,cả ngày không thấy bóng người.

Mà mất tích được một thời gian Mạc Thượng Ly,ngày hôm qua rốt cục về tới vương phủ,cười hì hì từ tây sương đến trong phòng.

Vừa vào phòng,lão còn đặc biệt chỉ đích danh muốn đồ đệ con dâu làm vài món nhắm rượu đưa đến trong phòng cho lão,Quan Ninh Nhi tự nhiên không dám chậm trễ,tự mình xuống bếp,làm hơn mười món đồ ăn muốn làm lão tử gia vui lòng.

Mạc Thượng Ly là người tính tình kỳ quái,lão kết giao bằng hữu phải xem duyên phận,nếu lão thấy chương mắt,vô luận đối phương như thế nào khiêm tốn lấy lòng đều không chiếm được của lão nửa điểm ưu ái,nhưng cá nhân nào phù hợp với khẩu vị của lão,lão liền như thế nào cũng thấy thích.

Quan Ninh Nhi vừa khéo chính là hợp khẩu vị của lão,này cùng nàng có phải hay không đồ đệ con dâu tuyệt đối không quan hệ,lão vẫn sẽ thích nàng,thuần túy chính là xem nàng thuận mắt.

“Đi nhiều ngày như vậy,ăn ở nhiều như vậy địa phương,vẫn là nắm nhồi thịt của Ninh Nhi làm hợp khẩu vị lão nhân ta nhất.”Lão bị trù nghệ của Quan Ninh Nhi mua chuộc,vừa ăn uống uống,còn không quên khoa trương khen ngợi nàng hai câu.

Tri kỷ Quan Ninh Nhi rót một ly lê hoa sâm (ta nghĩ là tên rượu!:)D) tốt nhất đưa qua cho lão,ôn nhu cười nói:“Tay nghề của con sao có thể so sánh với đầu bếp trong phủ,bất quá nếu sự phụ thích,về sau mỗi ngày con đều làm cho ngài ăn.”

“Ai! Quả nhiên vẫn là cái đứa trẻ nhu thuận đáng yêu,thực làm người ta vui vẻ,đâu như cái đồ đệ mặt thối kia của ta,lúc hắn sáu tuổi theo ta lên núi,hắn cũng không nói qua một câu lấy lòng lão nhân ta.”

“Nhưng là con nghe Nhạc tổng quản nói,bộ dáng trước đây của Vương gia mới thực đáng yêu.”

“Bộ dáng đáng yêu có ích lợi gì? Tiểu tử kia ý vào cha hắn là hoàng đế,trước kia mới thực kiêu ngạo nha....” Bắt đầu quở trách đồ đệ nhà mình,Mạc Thượng Ly nhất thời tinh thần tỉnh táo,cơ hồ đem những chuyện phát sinh trước đây của đồ đệ,mỗi sự kiện đều lần lượt kể ra.

Làm Quan Ninh Nhi biết được khi Cảnh Trình Ngự bảy,tám tuổi,cơ hồ bởi vì đồng môn sư huynh đoạt thứ gì đó hắn cực yêu thích mà tức giận đến khóc lớn,rốt cục nhìn không được mà ha ha cười lớn.Bởi vì,nàng thật sự không có biện pháp đem “Quý thích khóc” danh hiệu như vậy đặt trên người hắn.

“Bất quá từ sau khi chân hấn tàn,tính tình liền một ngày không bằng một ngày.Người cũng thấy đấy,đồ đệ không biết cười kia của ta có khi kiêu ngạo ngay cả ta sư phụ này cũng không để vào mắt.”

Quan Ninh Nhi ngừng tiếng cười,gắp một miếng đồ ăn đưa tới cho lão.“Sư phụ,người có thể nói cho con biết,chân Vương gia rốt cuộc là như thế nào mà bị thương không?”

Mạc Thượng Ly gờ chén rượu uống một ngụm nhỏ,ánh mắt liếc nhìn nàng,một bộ muốn nói lại thôi,“Người quan tâm tiểu tử kia như vậy,có phải hay không đã muốn thích hấn rồi?”

Nàng bị trêu chọc đỏ hai gò má,có chút ngượng ngùng,làm bộ dùng bữa,dường như không có việc gì nói:“Con chỉ là tò mò,tùy tiện hỏi thôi.”

Bị nói trúng tim đen thật sự là xấu hổ,sư phụ lại là một cái lão nhân mồm miệng lợi hại,nàng đành phải giả ngu phủ nhận.

Nàng nghĩ,nàng hấn là thích hấn đi,tuy nói nàng bị trở thành công cụ lợi dụng khi tiến vương phủ,nhưng từ khi ở chung tới nay,nàng phát hiện Cảnh Trình Ngự kỳ thực thỉnh thoảng cũng toát ra mặt ôn nhu.

Không lâu trước đây,nàng cùng Xuân Mai nói chính mình nghĩ muốn ăn uống điều độ giảm béo,bởi vì cảm thấy cô nương đáng điệu uyển chuyển luôn có vẻ hấp dẫn người,nàng cũng không muốn làm vương gia mất mặt,cho nên muốn thay đổi chính mình.

Nguyên bản nàng cũng không để ý dáng người đầy đặn của mình,nhưng từ sau ngày Cảnh Trình Ngự chính mồm nói với nàng,hoàng đế tính giúp hấn lựa chọn mỹ nhân,lấy vài cái sườn phi thiếp thất vào cửa,nàng vẫn là nhịn không được bắt đầu ăn dấm chua.

Kỳ thật,nàng biết chính mình cũng không xấu,trái lại,nàng di truyền dung nhan ngoại tộc của mẫu thân,ngủ quan sắc sảo,hình dáng rõ ràng,chính là cảm bởi vì đầy đặn mà có vẻ tròn tròn,đáng người cũng so với những nữ tử bình thường đầy đặn hơn một chút,bởi vậy từ “mỹ nhân” vẫn là thủy chung cùng với nàng vô duyên (k có duyên với từ mỹ nhân).Nếu nàng gầy đi một chút,có khi thật có thể biến thành một cái tuyệt sắc mỹ nhân.

Mang theo tâm tư như vậy,nàng quyết định giảm béo,không nghĩ tới bởi vì ăn uống không điều độ,không quá ba ngày,nàng liền đau văng mắt hoa,tứ chi vô lực,hoàn hảo có chết hay không bị Cảnh Trình Ngự phát hiện,kết quả hấn sau khi cảm kích,chẳng những giận dữ,đem nàng hung hăng mắng một trận,còn phân phó phòng bếp một ngày chuẩn bị năm bữa ăn giúp nàng bồi bổ,cũng luôn miệng nói,nàng nếu không đem chỗ thịt béo bồi bổ trở lại,hấn liền lập tức một phong hưu thư (giấy ly hôn! ;)),đem nàng trục xuất khỏi vương phủ.

Nàng bị bỏ đến sắp thành heo rồi,đành phải chạy đến trong phòng hấn nói lời mềm mại nhẹ nhàng,bao nhiêu lời hay đều mang ra nói,không ngừng cầu tình,hấn mới bằng lòng rút về mệnh lệnh bắt nàng đại bổ,bỏ qua cho nàng.

Từ chuyện này có thể nhìn ra được,hấn là nam nhân cá biệt,mặc dù ở trước mặt nàng mắng mỏ,thực ra lại chỉ biết dùng phương thức sức mạnh cứng rắn để biểu hiện quan tâm.

Lần đó,Quan Ninh Nhi bị hấn mắng cầu huyết lâm đầu (máu chó ướt đầu?! =..= đại ý là anh í mắng rất dã man! =)) ,nhưng trong lòng kỳ thật phi thường vui vẻ - -

Trên đời này ngoại trừ mẹ nàng,Cảnh Trình Ngự là người thứ hai thật tình đối tốt với nàng.

Nữ nhân rất kỳ quái,một khi yêu chết ai,liền hết thấy suy nghĩ lý giải về người nọ,hoàn toàn đi vào thế giới của đối phương,bởi vậy đối với tất cả trên đời hấn cùng những ân oán,nàng liền không thể không quan tâm.

“Năm đó sự kiện kia,nói đi nói lại cũng không có phức tạp gì,là mắt nhìn của đồ đệ ta thật hết hy vọng đi,mới có thể trúng quỷ kế người gian.” Mạc Thượng Ly xem Quan Ninh Nhi bị hấn trêu chọc đến hai gò má đều đỏ bừng,c le không thôi,liền không hề làm khó dễ,từ từ nói ra chuyện cũ trước kia.

Cảnh Trình Ngự sáu tuổi liền bị đưa lên núi,theo Mạc Thượng Ly ẩn cư suốt mười năm,rời xa lục đục trong hoàng cung, hấn âm mưu quỷ kế,trừ bỏ bên ngoài kiêu ngạo tự phụ,cao ngạo tùy hứng một chút,tính tính kỳ thật thật phần đơn thuần.

Khi hần mười sáu tuổi,tiên hoàng nhân lúc long thể không tốt,đem ngôi vị hoàng đế truyền cho con trưởng Cảnh Trình Hiên,còn ban bố thánh chỉ,lệnh Cảnh Trình Ngự ở ngoài cung hồi kinh nhậm chức.

Thất vương gia tuổi trẻ sức sống dồi dào trở lại hoàng cung không bao lâu,liền ở một bữa yến tiệc của hoàng gia,cùng khí diễm kiều ngạo An Lăng vương kết thù.

Khi đó Võ Tử Ưng vừa mới kế thừa vương vị của phụ vương,thực sự đắc ý,cũng không biết ai đề nghị bọn họ luận võ,bọn họ đương nhiên chấp tay cung kính đi ra,khoa tay múa chân mấy chiêu.

Cảnh Trình ngự một tay hảo kiếm đùa giỡn,đem Võ Tử Ưng tự phụ đánh cho hoa rơi nước chảy,hắn ở trước mặt bao người thắng kiếm,chẳng những không khiếm tốn,còn cười lạnh nói một câu,“Mọi người đều khen An Lăng vương giỏi,bất quá công phu hóa ra cũng chỉ có thế.”

Võ Tử Ưng đương nhiên bị mất mặt mũi,thật tức giận,hai người cuối cùng chia tay trong không khí không vui.

Nói thật,Cảnh Trình Ngự cũng không có ý tứ gì khác,hắn con người này từ nhỏ không lớn lên trong hoàng cung,tự nhiên không học được mấy chuyện khen tặng nịnh hót,lấy lòng.Cho dù phụ hoàng cũng hoàng huynh như thế nào kiêng kỵ quyền thế An Lăng vương,ở trong mắt hắn,thắng chính là thắng,thua chính là thua,hắn chính là trần thuật sự thật,không có nửa điểm ý tứ xem thường người ta.

Mà Võ Tử Ưng cũng không nghĩ như vậy,hắn thấy chính là,bị Cảnh Trình Ngự trước mặt mọi người khiêu khích,mất đi mặt mũi lại trở thành trò cười trong mắt người khác.

Bất quá hoàng gia mở yến tiệc luận võ,chính là đoạn mở đầu,chuyện tình kế tiếp,liền hoàn toàn làm cho hai người kết thâm cừu đại hận.

Không lâu sau khi hồi cung,Cảnh Trình Ngự liền phụng hoàng mệnh điều tra một đám quan viên lén buôn bán muối tư nhân,một tổ chức buôn bán lớn nhất trong đó liền cùng Võ Tử Ưng có liên quan.

Triều đình tuy rằng đã sớm biết Võ Tử Ưng tham gia buôn bán muối tư nhân,nhưng cố kỵ thân phận của hắn,cũng vẫn là mở một con mắt nhắm một con mắt tha cho hắn.Chỉ có Cảnh Trình Ngự không nghĩ như vậy,hắn cho rằng đúng chính là đúng,sai chính là sai,liền ra tay đem tổ chức buôn bán kia tiêu diệt,Võ Tử Ưng dù không bị hắn tìm được chứng cứ để bắt,vẫn là chịu tổn thất rất nhiều tiền bạc.

Không lâu sau,triều đình lại tra ra vụ án một vị quan lớn tham ô,mà quan lớn này lại là cậu của Võ Tử Ưng,cùng lúc trời đất xếp đặt (convert là cố tình phụ trách...,mình viết rõ ra để không ai hiểu lầm là anh Ngự cố ý gây thù với ALV) người phụ trách chém người,trùng hợp chính là Cảnh Trình Ngự.

Liên tiếp giăng co,làm Võ Tử Ưng đối Cảnh Trình Ngự hận càng thêm sâu.Hai năm trước An Lăng phát sinh lũ lụt,Cảnh Trình Ngự bị phái đi xem xét tình hình,liền như vậy cùng Võ Tử Ưng chống lại nhau.

Ở mặt ngoài,Võ Tử Ưng đối với vị Thất vương gia này lễ ngộ có thừa,chiêu đãi chu toàn,nhưng thực tế,hắn cũng không có tâm tốt bụng như vậy.Vào một đêm,có một đám sát thủ thâm nhập vào An Lăng vương phủ,trên danh nghĩa ám sát An Lăng vương,lại bỏ qua hương về phía Thất vương gia mà đến,nhân cơ hội đối hắn hạ sát thủ.

Lấy công phu của Cảnh Trình Ngự,thừa sức đối phó với vài cái sát thủ kia,nhưng hần vạn vạn lần không ngờ Võ Tử Ưng lại cư nhiên âm thầm hạ độc trên đồ ăn của hắn,hại hắn vô công bị đình chỉ không dùng được,chỉ có thể hoảng sợ chạy trốn,trên đường vô ý bị tên bắn thương,lại bị sát thủ đá xuống vách núi,bởi vậy ngã gãy đùi phải.

Sau,Võ Tử Ưng biết được Cảnh Trình Ngự cư nhiên không chết,may mắn thoát nạn,liền chủ động hướng hoàng thượng dâng tội thư,nói chính mình thân là An Lăng vương,lại không giữ được trị an,làm hại Thất vương gia bởi vậy bản thân bị trọng thương,hắn cam tâm tình nguyện chịu phạt,nhận Hoàng Thượng giáng tội trừng trị.

Nhưng mà một khi Hoàng Thượng thật sự hạ chỉ giáng tội,hoàng thất cùng An Lăng vương tất sẽ phát sinh một hồi huyết chiến,chắc chắn phải bỏ qua,cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Cảnh Trình Ngự phải ngậm một cái bồ hòn thật to,biết rõ Võ Tử Ưng cố ý mưu hại mình,lại thúc thủ vô sách (ko có cách nào),không thể vì chính mình báo thù này.

Hoàng đế Cảnh Trình Hiên bởi vì kiêng kỵ binh quyền của An Lăng vương, lựa chọn phương án an toàn, cũng bởi vì không có biện pháp trừng trị đắc tội An Lăng vương, vì thế mà đối thất đệ lòng mang áy náy, lại nhiều lần mặc hấn tùy hứng làm bậy.

Hai năm tiếp theo, Cảnh Trình Ngự cùng Võ Tử Ứng nhìn như chung sống hòa bình, sau lưng lại càng đấu người chết ta sống, chúng thần ngoài miệng không nói, lại trong lòng biết rõ ràng.

Mấy tháng trước, Cảnh Trình Ngự giữa ban ngày ở đại điện đòi lấy Quan Ninh Nhi, càng xác minh ý nghĩ của các đại thần, chẳng qua bọn họ còn cho rằng Thất vương gia này chẳng qua là cùng An Lăng vương giận đối vạ đầu pháp.

Quan Ninh Nhi sau khi nghe Mạc Thượng Ly thuật lại chuyện xưa vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, trong vương phủ liền có một vị khách nhân mà nàng không tài nào tưởng tượng được.

“Cha? Người vì sao lại đến đây?”

Đến vương phủ bái phỏng, không phải ai khác, đúng là phụ thân của Quan Ninh Nhi Quan Thanh Vũ. Từ sau khi nàng gả vào Thất vương phủ, đây vẫn là lần đầu tiên nàng cùng cha gặp mặt.

Quan Ninh Nhi không tiếp thu được (ý là k ngấm đc vào đầu!) lý do cha nàng lần này đăng môn, là vì nhớ nữ nhi nên đặc biệt tới thăm, bởi vì trước khi nàng xuất giá, nàng ở Quan gia đã sớm giống như người vô hình, bị bỏ qua so với nô bộc còn không hơn, ngày thường muốn gặp mặt cha nàng, so với dân chúng trong kinh thành muốn gặp hoàng đế còn khó hơn.

Hơn nữa, cha nàng là người, trong mắt trừ bỏ đệ đệ Quan Tử Phi, căn bản không đem một cái nữ nhi để vào mắt.

Từ vài năm trước, hai tỷ tỷ của nàng liền bị gả ra tỉnh ngoài, nhìn theo hướng các nàng (ý là dựa trên kinh nghiệm từ chuyện các chị), dù sao không phải là cùng một mẹ sinh, thân tình tỷ muội tự nhiên bị cắt đứt, bởi vậy nàng cũng vô pháp không biết cha có hay không có thói quen thăm nữ nhi xuất giá. Nhưng có thể xác định là, hấn tám phần là “có việc cần mà đến.”

Quan Thanh Vũ đi vào vương phủ, thân mặc cẩm bào, tuy đã hơn năm mươi nhưng vì bảo dưỡng thích đáng nên gương mặt vừa trẻ vừa trắng nõn. Cũng khó trách hai vị tỷ tỷ của nàng đều dung mạo như tiên, chỉ tiếc đến phiên nàng, cũng không biết là cái tình huống gì, chẳng những không có di truyền mỹ mạo của mẹ, liền ngay cả ưu điểm của cha cũng không dính được nửa phần.

“Đây là ta cố ý sai người lấy sừng hươu cho người bồi bổ, ngày thường sai phòng bếp trộn một ít vào đồ ăn cho người dưỡng thân bổ khí. Còn có vàng bạc châu sai (sai=trâm cài tóc) này, cũng đều là hàng thượng đẳng trong cửa hàng Trần đại phúc ở kinh thành. Về phần tơ lụa vải dệt kia, là cho người giữ làm xiêm y.” Quan Thanh Vũ chỉ chỉ trên bàn đang để mấy cái hộp lớn hộp nhỏ lễ vật, cười đến vẻ mặt tự phụ.

Trước mặt tam nữ nhi, hấn luôn luôn thích làm dáng, đã vượt ra ngoài tư thái giả bộ đến mức khoe ra chính mình quyền uy cùng tài phú.

Quan Ninh Nhi hơi hơi khiếp sợ, không hiểu cha nàng đột nhiên mang nhiều lễ vật như vậy tới cửa đến tốt cùng có mục đích gì.

Đi theo phía sau nàng, Xuân Mai vụng trộm kéo kéo ống tay áo nàng, lấy ánh mắt ý như đang hỏi: Lão gia đối với người nhiều như vậy năm chẳng quan tâm, liền ngay cả đêm trước khi gả người cũng không cùng người nói được nửa câu, hiện tại lại gặp riêng cùng tặng lễ, đến tốt cùng có âm mưu gì?

Quan Ninh Nhi nhún vai trả lời, Xuân Mai liếc mắt một cái, cũng hiểu được nàng đang mặc danh kỳ diệu (không hiểu chuyện gì đang xảy ra)

Nàng nào biết nói đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ cha nàng đột nhiên phát hiện nhiều năm qua đối với nàng chẳng quan tâm, thấy thẹn trong lòng, cho nên sau khi nàng gả làm vợ người khác, liền nghĩ muốn liên lạc một chút xây dựng cảm tình cha và con gái?

Trong lòng nàng không ngừng đoán, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, “Cha thật sự là đa lễ, nữ nhi ở vương phủ ăn mặc chi phí luôn luôn không thiếu, người lần sau nếu lại đến, không cần lại lãng phí bạc mua mấy thứ này.”

Quan Thanh Vũ vuốt vuốt chòm râu, khê gật đầu, lộ ra biểu tình người cha tốt, quan tâm hỏi: “Sau khi người gả cho Thất vương gia, Thất vương gia đối với người như thế nào?”

Quan Ninh Nhi không hiểu phụ thân vì sao hỏi vậy, nội tâm phỏng đoán mục đích của hắn, dù sao Cảnh Trình Ngự là đệ đệ của đương kim hoàng đế, trong tay lại nắm quyền cao, nếu cha nàng muốn lợi dụng thân phận cha vợ đến yêu cầu con rể làm việc, nàng ở bên trong có thể phi thường làm người không tốt.

Nàng nhu thuận trả lời: “Vương gia tính tình có chút lạnh, ngày thường cực kỳ bận rộn, nhưng đối xử với nữ nhi coi như có lễ.”

Ngự ý, chính là nàng cùng Vương gia là tương kính như tân (theo gút gồ ca, cái này ý nói vợ chồng kính nhau như khách! ^^), bình thường, bởi vì người ta mỗi ngày việc công sự, nữ nhi người muốn gặp hắn một mặt cũng phi thường khó khăn.

“Được rồi, nếu gả làm vợ người ta, từ nay về sau liền phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, hảo hảo kính trọng phu quân của người.”

“Nữ nhi biết, đa tạ phụ thân dạy bảo.”

Nàng từ nhỏ cùng phụ thân gặp mặt, nói chuyện số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, không có cảm tình gì, hôm nay lại đối thoại không dài không ngắn như vậy, vẫn là lần đầu tiên kể từ khi Quan Ninh Nhi từ chào đời tới nay. Nhưng nàng không tiếp thu được vì sao cha lại nhân bản đến đăng môn cùng nàng nói việc nhà, chuyện không có lợi ích gì, cha là sẽ luôn luôn không làm nha.

Quả nhiên, giả vờ giả vịt hàn huyên vài câu, Quan Thanh Vũ chuyện vừa chuyển, liền ngay lập tức đổi chủ đề, “Đệ đệ người Tử Phi, trước đó vài ngày bởi vì làm một ít việc sai, hiện tại bị bắt vào hình bộ. Vì phụ đi hình bộ hỏi qua, quan coi sóc ở hình bộ nói, muốn thả người, chỉ cần Thất vương gia nói một câu. Cho nên vị phụ hôm nay tới cửa tìm người, chính là hy vọng người có thể ở trước mặt Thất vương gia giúp đệ đệ người xin một cái nhân tình. Vương gia chương quản hình bộ nhiều năm, tuy rằng rất ít lộ diện, nhưng bảo tha một người cũng không tính việc khó.”

Quan Ninh Nhi vừa nghe lời này, liền thấy một cái đầu hai cái đại. (có lẽ là tương đương cái đầu to ra, ý như hiểu rõ vấn đề ấy!)

Xuân Mai cũng vụng trộm liếc cái xem thường, trong lòng thầm mắng vị tứ thiếu gia nhà Quan gia kia.

Quan Tử Phi không ít hơn Quan Ninh Nhi mấy tuổi, lại phi thường ngây thơ, từ nhỏ đến lớn chọc hết tai họa này đến tai họa khác, này đều cùng cha hắn đối hắn quá độ sủng nịch có liên quan. Ý vào phụ thân là quan to tam phẩm trong triều, hắn ở bên ngoài điều võ dương oai, quen thói ăn chơi trác táng.

“Đệ đệ lần này lại chọc cái tai họa gì, như thế nào kinh động đến hình bộ?”

Quan Thanh Vũ nghĩ đến đứa con bảo bối cũng thật đau đầu, “Hắn ở tửu lâu cùng vài cái bằng hữu uống mấy chén hơn thua, say đến hồ đồ, không cẩn thận đùa giỡn một súng thiếp của Vĩnh Bình hầu. Tuy rằng vì phụ cùng Vĩnh Bình hầu cùng làm quan, mà bởi vì lập trường chính trị bất đồng, ngày thường cũng ít khi xuất hiện cùng nhau, thật sự không thể dựa vào quan hệ giải quyết chuyện này.”

“Nói Vĩnh Bình hầu này, là hắn cố ý không buông tha người, vì phụ đã phái người đi quý phủ hắn xin lỗi nhận sai, nhưng đối phương chẳng những không biết phân biệt, còn thái độ kiên định nói nhất định phải hung hăng trừng trị Tử Phi.”

“Nói như vậy, là đệ đệ sai trước, người ta mới cố chấp không tha?”

Quan Thanh Vũ hạ mi, mắt húng nói: “Không phải chỉ là một cái súng thiếp của Hầu gia thôi sao? Tử Phi tốt xấu gì cũng là Thượng thư gia công tử, chẳng lẽ so ra còn kém một nữ nhân của Vĩnh Bình hầu gia hắn?”

Quan Ninh Nhi nhẹ nhàng thở dài. Cha nàng chính là như vậy, vô luận chính con mình làm cái chuyện xấu gì, trong mắt hắn đều chính là bé nhỏ không đáng kể.

“Cha, người có hay không nghĩ tới, đệ đệ sơ dĩ một lần lại một lần gây tai họa, có lẽ cùng người sủng nịch quá đáng cùng dung túng hắn có quan hệ.”

Quan Thanh Vũ nghe xong lập tức lộ ra biểu tình không hồn giận, “Hắn là hương khói duy nhất của Quan gia, vì phụ tự nhiên biết nên quản giáo như thế nào. Tóm lại lúc này, người tốt nhất ở bên gối Thất vương gia nói nhiều lời dễ nghe, đệ đệ người được nuông chiều từ bé, ở lâu trong đại lao hình bộ, loại địa phương này, nếu không cẩn thận sẽ có chuyện, người có thể tự tha thứ ỉn sao?”

Xuân Mai vừa nghe lời này, đáy lòng một phen bốc hỏa, tứ thiếu gia chính mình chọc phiền toái đến phải vào tù, liên quan gì đến tỷ tỷ?

Lão gia cho dù bất công, như bây giờ nói cũng quá quá đáng đi!

Không chờ Quan Ninh Nhi tỏ thái độ, một đạo âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ ngoài cửa truyền đến.

“Nàng nói tốt, cũng phải đợi bốn vương nghe lọt tai mới được đi.”

Cảnh Trình Ngự xuất hiện, chẳng những dọa Quan Ninh Nhi, cũng đem kiều ngạo đến không ai bì nổi Quan Thanh Vũ làm hoảng sợ, hần hôm nay chọn ngày đi cửa sau đăng môn báỉ phỏng, cũng là trước đó hỏi thăm rõ, xác nhận Vương gia thường ngày lúc này là không ở quý phủ.

Hần tuy là nhạc phụ của Thất vương gia, mà đối mặt với con rể ác danh này, trong lòng hần cũng sợ hãi không ít thì nhiều.

Cảnh Trình Ngự mặc một bộ y phục hàng ngày thêu công tinh xảo, áo trắng hơn tuyết, ngũ quan tuấn mỹ, tuy rằng đôi mắt có chút thiếu hụt, nhưng chưa ảnh hưởng hần khí thể sáng giọng ngạo nghễ.

“Thất vương gia.” Quan Thanh Vũ vội vàng đứng dậy, hướng đối phương chấp tay hành lễ. Bào đệ này của Hoàng Thượng là Vương gia nổi danh điều ngoa trong triều, không thể trêu chọc.

Cảnh Trình Ngự hừ một tiếng, sắc mặt xem không được tốt. Bọn họ cha và con gái hai người đối thoại bị hần nghe xong cái mười thành mười, Quan Ninh Nhi trong mắt bắt đầu dĩ, cũng bị hần nhìn đến nhất thanh nhị sở. (ý nói bị Ngự ca bắt gặp trong tình cảnh bắt đầu dĩ này làm Nhi tỷ cảm thấy khổ sở, chua xót)

Hần đã sớm nghe nói Quan Thanh Vũ không coi trọng nữ nhi, hiện tại con đã xảy ra chuyện mới nghĩ đến nữ nhi, biết đăng môn đến thăm, giả vờ giả vịt đưa chút lễ mọn muốn nhận lòng người. Loại có việc thì nhờ cậy, vô sự thì coi như không quen biết làm cho hần xem thường, từ đó đối với nhạc phụ này mức phản cảm cũng tăng lên.

“Ninh Nhi là cái phận nữ nhi, rất nhiều chuyện nàng không thích hợp tham dự, có chuyện gì, người trực tiếp tìm bốn vương.” Hần nhìn Quan Ninh Nhi liếc mắt một cái, chỉ thấy trong mắt nàng toát ra loại tình cảm căm kích.

Quan Thanh Vũ mang theo vài phần thần sắc lấy lòng tiến lên nói: “Tiểu nhi lỗ mãng, đắc tội sủng thiếp của Hầu gia, chuyện này.....”

“Thân là con trai nhà Quan gia, lại trên đường đùa giỡn nữ tử, thể theo luật pháp, phạt năm mươi trượng hình.”

“Thất vương gia, vạn lần không thể a, tiểu nhi thân kiêu thị non, từ nhỏ đến lớn không bị ai đánh bao giờ, năm mươi trượng này.....”

Cảnh Trình Ngự sắc mặt lạnh lùng, “Thân là mệnh quan triều đình lại không biết dạy con, tội thêm một bậc, quan thiếu gia trượng hình lại thêm ba mươi cái.”

Quan Thanh Vũ cả kinh, còn muốn nói nữa, lại bị Cảnh Trình Ngự hung hăng trừng mắt liếc một cái, “Người còn cầu tình, trượng hình liền tiếp tục tăng thêm mấy lần.”

Rốt cục, Quan Thanh Vũ không dám lại lên tiếng, ngượng ngùng trên miệng.

Cảnh Trình Ngự gọi Tề Dương tới, muốn hần truyền mệnh lệnh của mình tới hình bộ, trượng hình Quan Tử Phi tám mươi trượng, đánh xong thì cho người nhà đến mang về.

Quan Thanh Vũ đến cầu xin không được, ngược lại còn làm con đắc tội chịu tám mươi trượng, sắc mặt phi thường khó coi, nhưng nơi này là Thất vương phủ, cho dù hần có thiên đại bất mãn, cũng không dám trước

mặt Thất vương gia mặt dày phát tác ra. Cuối cùng, hắn chỉ có thể nén giận nói câu “Cáo từ”, tức giận xoay người chạy lấy người.

Lúc này ở một bên thủy chung không hé răng Quan Ninh Nhi từ từ đi qua, kéo kéo ống tay áo Cảnh Trình Ngự, “Tám mươi trượng có hay không có thể đánh chết người?”

“Trực tiếp đánh chết có thể giảm đi không ít chuyện.”

“Mà kia dù sao cũng là đệ đệ của thần thiếp.”

“Nó có coi nàng là tỷ tỷ không?” Không hờn giận hừ một tiếng, hắn chỉ chỉ cánh tay nàng, “Nếu nó có nhớ thân tình, trên cánh tay nàng cũng sẽ không có xuất hiện vết sẹo kia.” (aizz....này là thù dai a, là mượn việc công trả thù riêng a!!! XD XD)

“Vương gia, chàng có phải hay không.....trong lòng đau xót cho thần thiếp?”

Bị nàng nói trúng tim đen, hắn biểu tình thực xấu hổ, lúc trước trong lúc vô tình nhìn thấy vết sẹo vừa dài vừa sâu kia trên cánh tay nàng, hắn liền âm thầm thề sớm muộn cũng có một ngày giúp nàng báo thù.

Lúc này cũng thật sự là khéo, gần đây hắn vẫn bận rộn, hôm nay hồi phủ sớm hơn mọi khi, một màn tìm tới cửa này của Quan Thanh Vũ đã bị hắn nhìn thấy.

Hắn thật là đau lòng nàng, nhưng lại không nghĩ muốn thừa nhận, bị ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn nửa ngày, hắn mới lạnh lùng nói: “Làm sai nên chịu phạt, tám mươi trượng coi như tiện nghi cho nó.”

Quan Ninh Nhi cũng không vạch trần hắn, cười gật đầu, “Vâng, Vương gia chấp pháp theo lẽ công bằng, anh minh anh minh.”

Thấy nàng tươi cười, Cảnh Trình Ngự trong lòng ấm áp, gương mặt giả bộ lãnh khốc dần dần nhu hòa xuống.

“Về sau cha nàng nếu tới cửa làm khó dễ, liền sai người thông tri cho bổn vương, bổn vương sẽ trở về giúp nàng xử lý.”

Nàng ngoan ngoãn dịu dàng hướng hắn hơi hơi gật đầu, ôn nhu nói nhỏ: “Vâng, phu quân.”

Tiếng “phu quân” này làm Cảnh Trình Ngự cả người thư sướng (thư giãn + sung sướng?! =))), tâm tình tốt, hắn nhin không được nhéo nhéo hai má mềm mại của nàng, không nhin được trêu ghẹo: “Được, nương tử thật ngoan.”

6. Chương 6

Tin tức An Lăng vương phái nghĩa muội tới kết thân cùng hoàng tộc mới truyền đến chưa được bao lâu, đoàn sứ giả đưa người liền mang theo rương lớn rương nhỏ đồ cưới, chậm rãi đi vào kinh thành.

Mười lăm tháng chín năm âm lịch thứ 8 Cảnh Hạo, đoàn người đến kinh thành, hoàng đế tại điện Chiêu Dương thiết yến khoản đãi, trong triều từ quan tứ phẩm đến quan viên bên ngoài đều nhận được lời mời.

Khi Lạc Hương quận chúa tiến vào đại điện, hướng hoàng đế hành đại lễ, mọi người đều bị mỹ mạo kinh người của nàng làm cho kinh sợ.

Da thịt trắng như tuyết, ngũ quan xinh đẹp, mềm mại đáng yêu, dáng điệu uyển chuyển, giơ tay nhắc chân toát ra phong tình vạn chủng, làm cả sảnh đường trong điện Chiêu Dương chết sững (convert là “sinh huy”, huy = trợn ngược mắt, nên Sal để là chết sững! =)))

Thân là hoàng đế Cảnh Trình Hiền tuy có lục cung mỹ nữ, nhưng chúng phi tử tề tụ một chỗ, cư nhiên không địch lại một cái Tô Lạc Hương! (ô ô....nữ phụ lên sàn....)

Các nữ nhân sinh hoạt tại hậu cung, nhìn thấy nàng thanh lệ thoát tục, mỹ mạo giống như bức họa thần tiên làm lòng người kinh sợ, trong lòng lại làm sao có thể không ghen tị?

Nếu để ột nữ tử tuyệt sắc khuynh thành như vậy vào cung, phi tử các nàng cách nhóm thất sủng chỉ sợ cũng không xa.

Cảnh Trình Hiên có vẻ thực bình tĩnh,sau một lúc tĩnh tế đánh giá Tô Lạc Hương hướng mình hành lễ vấn an,mới tươi cười đẩy mặt gật đầu,“Lạc Hương quận chúa quả nhiên như lời nói của An Lăng Vương,xinh đẹp tựa thần tiên,chim sa cá lặn.”

“Tạ Hoàng Thượng ca ngời.” Chẳng những người bộ dạng xinh đẹp,nàng liền ngay cả nói chuyện thanh âm cũng như chim hoàng oanh rời cốc. (cốc= hang núi)

Thần tử trẻ tuổi tham dự thịnh yến trong điện,một đám trên mặt đều lộ ra thần thái yêu quý,ước gì một ngày kia chính mình có thể có được tuyệt sắc giai nhân như thế.

Cảnh Trình Hiên tính cùng nàng hàn huyên tượng trưng vài câu,liền sai người đem nàng đến bàn tịch cách mình không xa,chuẩn bị khai tịch dùng bữa.

Lúc này,thái giám ngoài điện cao giọng xướng:“Thất vương gia,Thất vương phi đến.” (anh muốn đc nổi bật aa....thế này mới bị ng' ta nhìn trúng aa...)

Chúng thần nghe tiếng đều bị kinh giật mình,hai mặt nhìn nhau,Thất vương gia này tác phong thích làm theo ý mình trong triều sớm đã không phải chuyện mới mẻ gì,nhưng mà dám can đảm ở hoàng gia thịnh yến mà đến muộn,đã thế lại còn như chuyện giữa ban ngày,đương kim triều đình trừ bỏ Cảnh Trình Ngự một người,thật đúng là tìm không thấy người thứ hai.

Không bao lâu,đoàn người chỉ thấy một nam tử áo trắng anh tuấn tuấn mỹ,mang theo một nữ nhân y phục màu hồng,dáng người mượt mà,hướng đại điện đi tới.

Tô Lạc Hương vừa ngồi xuống,cũng theo bản năng hướng ngoài điện nhìn lại.

Nam tử kia trên thân mặc măng bào màu trắng thêu kim long,đầu đội mũ khảm châu tử kim bàn long,giày thêu đoạn mặt ngũ thảo kim long,tóc dài như mực,ngũ quan tuấn lãng,thân hình cao lớn,giống như tiên nhân công tử mới lên trời.

Tô Lạc Hương không khỏi tâm thần rung động,trí nhớ trong đầu lập tức bị kéo về một hồi rất xa trước kia.

Cảnh Trình Ngự người này,nàng cũng không xa lạ,hai năm trước hần phụng chỉ đi An Lăng kiểm tra thiên tai,nàng cùng hần từng gặp mặt qua một lần,tuy rằng khi đó Thất vương gia thanh danh hiển hách này đối với nàng cũng không ấn tượng,nhưng nàng lại thừa dịp khi phụ thân cùng nghĩa huynh thịnh tình khoản đãi hần,vụng trộm đánh giá hần thật lâu. (nói toạch ra là chị ấy ngấm zai! =..=)

Hai năm trôi qua,dung mạo của hần không chút biến đổi,chỉ có khí thế so với dĩ vãng càng thêm tôn quý cùng nghiêm khắc,lãnh ngạo bức người.

Nữ nhân xinh đẹp tất sẽ bị nam nhân thưởng thức,đồng dạng,tuấn tú nam nhân cũng sẽ được nữ nhân ái mộ.

Hoàng đế đương triều Cảnh Trình Hiên có lẽ cũng được xưng là mỹ nam tử,nhưng so với vị mặt như ngọc Thất vương gia trước mắt này,vẫn là kém một chút.

Cảnh Trình Ngự mang theo thê tử đi qua bên người Tô Lạc Hương,ngay cả xem cũng không có liếc nàng một cái,đi thẳng đến trong điện,hai tay chấp lại nói:“Hoàng huynh!” Không có quỳ lạy,không có dập đầu,liền ngay cả ngũ khí cũng không thể tính là khiêm tốn.

“Thất đệ như thế nào lại đến muộn?” Cảnh Trình Hiên cũng không có bởi vậy mà tức giận,hần tựa như một người huynh trưởng khoan dung,trong giọng nói tràn đầy dung túng.

Ánh mắt dò xét Quan Ninh Nhi bên cạnh,Cảnh Trình Ngự không kiêu ngạo,không siểm nịnh trả lời:“Đêm qua có việc tư bận rộn,buổi sáng khởi hành chậm.” Hần thần sắc đứng đắn,biểu hiện ra vẻ mặt một bộ “Ta chính là đã tới chậm,ngươi có thể đến sớm thì sao”.

Các thần tử khác nghe xong câu nói lớn mật ái muội này,đều nhin không được nhìn Thất vương phi lời đồn vừa béo vừa ngốc liếc mắt một cái,đều nói Quan gia tam tiểu thư vừa béo vừa ngốc,mà sao hôm nay vừa nhìn thấy,cũng là nghe đồn không thể tin.

Tuy rằng so với mấy cô nương thân nhẹ như chim yến, Quan Ninh Nhi thật là có chút đầy đặn mượt mà, nhưng bởi vì ngũ quan ngày thường đáng yêu, làn da lại thật trắng nõn, y phục đoạn bào thêu ám sắc kim văn màu hồng nhạt, cũng hiện ra vài phần mềm mại xinh đẹp tuyệt trần.

Thất vương phi như vậy, đứng bên người Thất vương gia tuần tú anh lãng, chẳng những không xung đột, ngược lại còn ngoài ý muốn có vài phần hợp đôi.

Liền ngay cả Quan Thanh Vũ ở một bên cũng đột nhiên cảm thấy tam nữ nhi này của hắn sơ với trước kia, giống như có chỗ nào đó không giống.

Quan Ninh Nhi sắc mặt ửng đỏ, vùng trộm trừng mắt nhìn Cảnh Trình Ngự, như đang oán trách hắn.

Ngày hôm qua Hoàng thượng đặc biệt phái người đến trong phủ thông báo, nói buổi sáng hôm nay muốn ở điện Chiêu Dương thiết yến khoản đãi Lạc Hương quận chúa, muốn bọn họ vô luận như thế nào đừng đến muộn, mà Vương gia nhà nàng tối hôm qua lại cứ rần rần quất lấy nàng muốn một lần lại một lần, đến tận nửa đêm hai người mới ôm nhau mà ngủ.

Nếu không phải Nhạc tổng quản kêu cửa nhắc nhở, bọn họ hiện tại có khi vẫn còn trên giường mộng chu công.

Cảnh Trình Hiên trong lòng lắc đầu thở dài, thất đệ này của hắn, có khi nói chuyện thật đáng đánh đòn. Lời này nếu theo trong miệng người khác nói ra, hắn không phán đối phương một cái tội danh không hiểu phép tắc là không thể, nhưng cũng là xuất phát từ miệng thất đệ, hắn đành phải bất lực cho qua. Dù sao chính mình thân là Thiên tử, nếu vì việc nhỏ này mà ở trước mặt bách quan trách cứ thất đệ, thật sự sẽ làm mất mặt hoàng gia.

Hắn bảo trì mỉm cười trên mặt, liếc mắt nhìn Quan Ninh Nhi một cái nói, “Vị này là thất đệ tức đi? (=vị này là em dâu ta!) Từ sau khi người gả cho thất đệ, trầm thủy chung chưa có cơ hội cùng người gặp mặt.”

Sau một lúc cẩn thận đánh giá, Cảnh Trình Hiên cười gật đầu, “Được, quả nhiên là một cô nương có phúc khí. Tiểu Hỉ Tử (tên vị thái giám), tiền thưởng năm ngàn lượng, lãng la tơ lụa mười tấm, vàng bạc châu sai năm mươi kiện, đưa cho Thất vương phi làm lễ vật gặp mặt của trẫm.”

Quan Ninh Nhi vội vàng tiến lên tạ ơn, trong lòng bế tắc, không lâu trước sau khi phu quân tiến cung trở về còn nói, Hoàng Thượng ngại nàng mập mập ngậy ngậy sợ làm mất mặt Vương gia, tính tuyển lựa mỹ nhân cho hắn làm sủng phi mà. Hiện tại sao lại giả vờ giả vịt nói nàng có phúc khí, còn thưởng một đồng hoàng kim châu báu làm lễ gặp mặt?

Xem ra, hoàng đế muốn diễn thì nàng phải diễn cùng mới được.

Bất quá nếu Hoàng Thượng ban thưởng, nàng đương nhiên muốn nhận toàn bộ, hảo cấp thêm vào phòng thu chi trong vương phủ.

Tuy rằng Vương gia đã gần như là giàu nhất nước, nhưng trên đời này làm gì có ai ngốc đến chê bạc nhiều?

Sau một phen hàn huyên, Cảnh Trình Ngự mang theo Quan Ninh Nhi đến ngồi xuống vị trí thứ nhất bên trái Hoàng Thượng, phía đối diện, Tô Lạc Hương vẫn đang âm thầm nhìn hắn.

Đối thoại vừa nãy của hắn cùng hoàng đế, Tô Lạc Hương nghe vào trong tai không khỏi giật mình, nguyên lai hoàng đế đúng như đồn đãi thực dung tưng Thất vương gia.

“Thất đệ, người đã tới muộn, còn chưa có gặp qua nghĩa muội An Lăng vương Lạc Hương quận chúa nha?” Cảnh Trình Hiên giúp hai người nhận thức, lại trước mặt quần thần, đem dung mạo Tô Lạc Hương khen một phen. “Từ lúc Lạc Hương quận chúa chưa vào kinh, có người đồn đãi nàng mỹ mạo thể gian ít có, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như trong lời đồn là một tuyệt sắc khuynh thành, đúng không?”

Cảnh Trình Ngự mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Tô Lạc Hương một cái, ánh mắt kia thập phần sắc bén, tựa như một con dao nhỏ bén nhọn, đâm vào tâm thần nàng run lên.

Bưng chén rượu hớp một ngụm nhỏ, hắn không cho là đúng trả lời: “Bề ngoài thì đẹp, bất quá là như cái túi da, vài thập niên sau giống nhau tóc bạc da mồi, hoa tàn bướm ít.” (hoa tàn thì bướm k bay tới đậu nữa ấy!)

Tô Lạc Hương nghe xong lời hắn nói sắc mặt trắng nhợt. Từ nhỏ đến lớn, nàng quen nghe người khác ca ngợi, chưa từng bị đùa cợt như vậy, huống chi, người đùa cợt nàng đây vẫn là nam nhân nàng tâm tâm niệm niệm suốt hai năm.

Quan Ninh Nhi ở dưới bàn kéo kéo ống tay áo phu quân, ám chỉ nói với hắn, người ta tốt xấu cũng là một vị mỹ nhân, chàng sao lại chỉ chừa có chút cảm tình như vậy.

Hắn bắt vi sở động (=bất động), khó hiểu không biết mình nói có câu nào sai.

Hoàng đế hơi hơi bật cười, vội vàng hòa giải hướng Tô Lạc Hương chịu tội, “Đệ đệ này của trẫm chính là bị trẫm làm hư, miếng mới có thể không tốt như vậy.”

Tô Lạc Hương có chút xấu hổ phe phẩy đầu, khách sáo nói: “Từ khi nghe nói Thất vương gia tính cách thẳng thắn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giả.” Nói xong, nàng có dụng ý khác liếc mắt nhìn Cảnh Trình Ngự một cái, thuận tiện đánh giá nữ tử bên cạnh hắn.

Đây là đối tượng cô dâu bị cướp của nghĩa huynh, Quan gia tam tiểu thư, Thất vương phi đương nhiệm sao? Bộ dạng chỉ thường thôi.

Cung nhân một mâm tiếp một mâm đem đồ ăn phong phú đặt lên bàn, Cảnh Trình Ngự đối với món ngon trên bàn không có hứng thú, ăn không nhiều lắm, nhưng với rượu lê hoa râm do hoàng cung ủ lại có chú ý, một ly tiếp một ly.

Mà đây là lần đầu tiên Quan Ninh Nhi tham gia yến hội hoàng gia, đồ ăn nhiều, hương vị thật ngon, làm nàng kinh hỉ không thôi.

Cảnh Trình Ngự gấp một miếng hương tô lát gà (món gì đó liên quan đến con gà! =..=) đặt vào trong chén của nàng, “Nàng bình thường không phải thích nhất ăn thịt gà sao, này hương vị rất ngon, nàng nếm thử xem.”

Nàng nhìn theo miếng thịt gà vàng óng ánh, không khỏi giật giật ngón trỏ, mà vừa thấy trên mặt bọc một tầng mỡ thật dày, liền lại khiếp sợ lắc đầu.

“Ăn nhiều sẽ béo.” Từ sau lần giảm béo trước bị hư, bị phu quân hung hăng đại bổ vài ngày, nàng lại lười một vòng béo trở về (ý nói đã giảm rồi, mà bị a Ngự chăm béo lại! =))), thật sự là không nghĩ lại béo.

“Nàng lại muốn giảm béo?” Cảnh Trình Ngự thanh âm không lớn, nhưng cũng không nhỏ, làm hoàng đế một bên, mấy bàn đại thần ở chung quanh cùng Tô Lạc Hương nghe đến đứng hình. (Ờ, ta chém đấy, mà bản conv ý cũng k khác là mấy!)

“Thần thiếp chỉ là không nghĩ lại béo thêm.” Quan Ninh Nhi bĩu môi, thanh âm nói rất nhỏ.

Hắn vươn tay, không kiêng nể gì nhéo nhéo mai má mềm mại của nàng, nghiêm khắc nói: “Không cho phép!”

“Vì sao?”

“Thân nhỏ thịt béo này nếu bị mất, về sau bốn vương lấy gì mà nhéo?”

“Bị chàng rà qua rà lại như vậy, rất đau.” Nàng xoa xoa mặt, nhẹ giọng oán hận.

“Thịt thịt, buổi tối ở trong chăn ôm sưởi ấm mới thoải mái.” Hắn làm như thật nói.

Quan Ninh Nhi thấy bộ dáng nghiêm trang của hắn, nhất thời không nói gì.

Nàng quay đầu xem bốn phía, phát hiện chỉ có hoàng đế hứng thú nhìn bọn họ, mà còn lại đại thần chung quanh là biểu tình xấu hổ, thậm chí có làm bộ ho khan, cúi đầu. Hai gò má nàng đỏ bừng, oán hận trừng mắt liếc nhìn phu quân một cái.

Nam nhân này cũng không nhìn xem trường hợp địa điểm, cư nhiên trước mặt mọi người nói những lời rõ ràng như vậy, thật sự là quăng chết người.

Tô Lạc Hương xem bọn hắn người một lời ta một câu ngọt ngào cãi nhau, nhưng lại bắt đầu ghen tị với nữ nhân béo kia.

Cái đũa mập mạp kia rõ ràng ở các phương diện đều so ra kém nàng, nhưng có thể có được tướng công giống như Thất vương gia tuần mỹ như vậy, được hần công nhiên sủng nịch. (công khai + đương nhiên). Nàng cũng là nữ nhân, cũng hy vọng có được một phu quân yêu thương của mình, nếu có một ngày bên người nàng có thể có một cái nhân vật giống như hần bao dung mình, thật là chuyện tốt đẹp đến nhường nào?

Nàng gấp đồ ăn, vừa ăn, một bên nhìn hai vợ chồng đối diện, kiêu chế ghen tị lộ ra nụ cười nói: “Không nghĩ tới Thất vương gia cùng Vương phi ân ái như vậy, làm cho người ta nhìn rất hâm mộ.”

Quan Ninh Nhi đáp nàng một cái ngây ngốc tươi cười, “Vương gia tình tính có lúc không tốt, Lạc Hương quận chúa là chưa được nhìn thôi.”

Vừa nói xong, lập tức bị Cảnh Trình Ngự trừng mắt liếc một cái, nàng ngịch ngợm thè lưỡi, vội vàng rót chén rượu lấy lòng, “Lê hoa râm tốt nhất, so với hương vị ủ trong phủ chúng ta còn ngọt hơn, Vương gia ngài mau nếm thử.”

Cảnh Trình Ngự lại liếc nàng một cái, tiếp nhận chén rượu, chậm rãi uống hết. Quan Ninh Nhi tiếp theo lấy ra khăn lụa, ôn nhu giúp hần nhẹ nhàng lau rượu bên môi, nhìn bộ dáng hai người ân ái làm người xem bên ngoài ghen ghét nhìn trộm trối, đây là cái kiêu ngoa bá đạo Thất vương gia sao?

Cô dâu mới ân ái ái ái, Tô Lạc Hương lại càng xem càng cảm thấy chói mắt, trong lòng một cỗ hỏa nham thẳng ra bên ngoài, lời nói cũng không khách khí nữa.

“Nghe nói thời điểm Vương phi gả cho Vương gia, đã hai mươi một?”

Quan Ninh Nhi đang vội vàng giúp đưa phu quân đĩa rau, vừa nghe lời này, liền cảm thấy đối phương khẩu khí có chút không tốt, nhưng nàng vẫn là cười gật đầu, “Đúng vậy, qua hai tháng nữa, chính là sinh nhật hai mươi hai tuổi của ta.”

“Như thế nào lại vậy? Theo ta được biết, nữ tử đến mười sáu tuổi đã nên kết hôn, vì sao Vương phi hai mươi mấy tuổi còn không có hứa gả cho ai nha? Chẳng lẽ nói, trước khi Vương phi gả cho Thất vương gia, vẫn không có người đến quý phủ cầu hôn sao?”

Lúc này, cho dù Quan Ninh Nhi có ngốc, cũng nghe ra đối phương là ý định làm khó mình.

Khi nàng xuất giá tuổi xác thực phi thường xấu hổ, nữ tử hai mươi một tuổi còn chưa lấy chồng, bỏ qua chính là không có người hỏi thăm.

Bởi vì lời đồn nàng vừa béo vừa ngốc vô cùng ồn ào huyền ảo, cho nên những thiếu gia công tử xứng đôi với bộ binh thượng thư gia cũng không có hứng thú đến quý phủ cầu hôn, mà quan chức thấp, cha nàng lại không có khả năng đồng ý.

Phí thời gian như thế, tuổi nàng lại càng nhiều, chậm rãi vượt qua tuổi gả chồng.

Mọi người cũng nghe ra Tô Lạc Hương ngôn ngữ có chỗ không tốt, nhưng nàng là một đại mỹ nhân, liền ngay cả bộ dáng làm khó dễ người cũng khiến người ta thấy cảnh đẹp ý vui, cho nên mọi người bản năng xem nhẹ vô lễ của nàng. Tránh ở một bên xem náo nhiệt.

Cảnh Trình Ngự nhíu mày, liếc mắt nhìn Tô Lạc Hương, “Người năm nay hai mươi mấy?”

Hai mươi mấy? Lời này hỏi phi thường không khách khí, cho thấy ở trong mắt hần nàng tuổi cũng không nhỏ.

Tô Lạc Hương biến sắc, cầm khăn xoa xoa miệng, ra vẻ trấn định trả lời, “Nghĩa huynh ta trong thư không đề cập qua tuổi của ta sao? Ta sinh ngày năm tháng tư năm Cảnh Đức bốn mươi bảy, năm nay mười tám.”

Cảnh Trình Ngự nghe xong hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Vậy mà bộ dạng người trông đủ già.”

Nữ nhân kiêng kỵ nhất là người khác nói mình già, huống chi Tô Lạc Hương tâm cao khí ngạo, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ người khác dùng từ “Già” để hình dung nàng? Nàng lập tức liền bị Cảnh Trình Ngự làm cho tức giận đến khuôn mặt từ tươi cười chuyển sang trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoàng đế thấy thế, dùng sức khụ vài tiếng, ý bảo thất đệ có chừng có mực, cho dù muốn giúp nương tử đòi công đạo, cũng không cần phải nói ra những lời không tốt lại ác độc như vậy.

Xem,vị Lạc Hương quận chúa kia đã muốn tức giận đến cả người phát run.

Cảnh Trình Ngự nhún vai,không hề tội lỗi ác cảm bổ sung,“Bổn vương chính là muốn nói,bổn vương chưa có hướng Vương phi cầu hôn,nàng có thể dám tùy tiện gả cho người khác?” Ngự ý,chính là Quan Ninh Nhi tuổi có lớn bao nhiêu,sớm muộn gì cũng là nữ nhân của hắn.

Tô Lạc Hương không nghĩ tới hắn lại sẽ bảo vệ nữ nhân béo kia,lập tức tức giận,mà lại không có chỗ phát tiết,chỉ có thể đem đầy ngập tức giận trút lên đồ ăn,hung hăng ăn.

Quan Ninh Nhi thấy phu quân che chở mình như thế,trong lòng ấm áp,kéo kéo y bào của hắn,nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn:“Vương gia,cám ơn chàng giải vây cho thiếp.”

Hắn giả bộ lạnh lùng liếc nàng một cái,“Bổn vương chính là ăn ngay nói thật.”

Nàng cười hì hì gật đầu,thức thời gấp đồ ăn đưa đến miệng hắn,hắn thực tự nhiên há mồm ăn,chậm chậm nhấm nháp thức ăn.

Ra cửa cung,ngồi trên xe ngựa hồi phủ,dọc theo đường đi,Cảnh Trình Ngự thủy chung mặt lạnh không nói lời nào.

Quan Ninh Nhi vùng trộm đánh giá hắn nửa ngày mới thật cẩn thận vươn tay,nhẹ nhàng cầm đầu ngón tay lạnh như băng của hắn.

Hắn khẽ run lên,một lát sau,tay còn lại đưa ra,rồi hai cái tay liền gắt gao nắm cùng một chỗ.

Vì địa thế không bằng phẳng,đường đi lập tức xóc nảy chấn động.

“Vương gia sở dĩ đối xử không tốt như thế với vị Lạc Hương quận chúa kia,có phải hay không bởi vì nàng là người do An Lăng vương phái đến?”

Thình lình nói một câu,đánh vỡ yên lặng trong xe.

Hắn không nói chuyện,chính là quay đầu nhìn nàng.

Bị ánh mắt như mũi tên nhọn của hắn đánh giá hồi lâu,nàng mới chậm rãi nói:“Không lâu mới đây,sư phụ đem chuyện năm đó của chàng kể cho thần thiếp nghe.”

Chẳng qua sau khi nói xong,ngày hôm sau,Mạc Thượng Ly lại mất tích khỏi vương phủ,cũng là đi dạo chơi tứ hải.

Lúc còn trong phủ lão từng nói với Quan Ninh Nhi,chính mình tiết lộ bí mật của đồ đệ,khẳng định sẽ bị đồ đệ trả thù,không nghĩ lại để bị cấm rượu cấm thịt,lão quyết định thu thập một gánh đồ đạc,chuồn trước một bước.

Cảnh Trình Ngự mặt không chút thay đổi nhìn nàng một cái,thủy chung không nói được lời nào.

Cánh môi nàng khẽ run,không tự chủ được nói:“Thần thiếp biết,lúc trước Vương gia thú thần thiếp nhập phủ chính là không muốn cho An Lăng vương đạt được mục đích,hắn muốn gì,Vương gia nhất định nghĩ cách cướp đoạt,cho nên hôm nay thần thiếp mới làm Thất vương phi.....Dĩ vãng người ta nói thần thiếp béo,đầu óc không linh mẫn,không có chỗ nào tốt,khi đó thật ra cũng không biết chuyện này thì có làm sao,dù sao miệng cũng là mọc trên mặt người khác,bọn họ thích nói như thế nào,cứ để bọn họ nói đi,thần thiếp cũng không giữ trong lòng.”

“Lúc trước cha nói cho thần thiếp biết,nói Thất vương gia trong kinh thành muốn lấy mình làm vợ,thần thiếp như thế nào cũng không tin việc hôn nhân này là thật.Khi đó thần thiếp lại nghĩ,Thất vương gia rốt cuộc là cái dạng người gì,mình chỉ là một cái nhỏ nhỏ nữ nhi nhà Quan gia,còn bị người ta đồn đại những lời không thể chịu nổi như vậy,hắn làm sao có thể coi trọng mình?

Sau khi gả vào vương phủ,thần thiếp chưa từng ảo tưởng qua một ngày kia có thể được Vương gia ưu ái,cho nên Xuân Mai luôn lo lắng thần thiếp không được chịu sủng,tương lai ở vương phủ khẳng định sẽ không tốt.”

Nàng cẩn thận nói liên miên,Cảnh Trình Ngự mặt lạnh nghiêm trang lắng nghe,thủy chung không nói một tiếng.

“Thần thiếp luôn trách Xuân Mai nghĩ ngợi nhiều, chịu sủng không chịu sủng thì thế nào, dù sao thần thiếp vẫn là người luôn luôn bị xem nhẹ, hiểu được ăn, hiểu được tồn tại, không bị ngược đãi trách đánh, đã muốn là hạnh phúc.

Cũng không nghĩ đến, mấy ngày ở cùng Vương gia, chàng tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, ngôn ngữ khó nghe, nhưng đối với thần thiếp khắp nơi che chở, tràn ngập quan tâm. Cha thần thiếp tới cửa nghiêm khắc trách cứ thần thiếp, chàng đứng lúc xuất hiện giúp thần thiếp giải vây, Lạc Hương quận chúa công nhiên khiêu khích, chàng lại động thân mà ra tay giúp thần thiếp nói chuyện.....” Nói tới đây, Quan Ninh Nhi ngậy ngốc cười, “Thần thiếp nghĩ, kỳ thật Vương gia..... Đấy lòng cũng là để ý thần thiếp đi.....”

Lời nàng nói khiến lòng hần thấy đau, hần nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng che môi của nàng lại. “Đừng nói.”

Nàng gật gật đầu, trong mắt nhuốm mấy phần lệ quang. “Vương gia không muốn nghe, thần thiếp sẽ không nói.”

Kỳ thật Cảnh Trình Ngự cũng không phải không muốn nghe, mà là nghe xuống, trong lòng chỉ biết càng ngày càng đau.

Nữ nhân này bị hần biến thành công cụ cười vào cửa, luôn thật cẩn thận lấy lòng hần, gần gũi hần, không có mục đích, không có tính kế, có chính là một cái thê tử đối với trượng phu trung thành cùng ái mộ.

Mà hần đối với nàng không phải không thương, là không biết nên như thế nào yêu đi.

Trầm mặc một hồi lâu, hần mới giống như tùy ý mở miệng nói: “Lúc trước ta mang theo ý tưởng tính kế cùng lợi dụng thú nàng nhập phủ, nàng một chút cũng không trách ta sao?”

Nhìn nàng lắc đầu, biểu tình thực chân thành, nhin không được lại hỏi: “Nếu lúc trước ta không lấy nàng, nàng sẽ thế nào? Nữ nhân hai mươi một tuổi, nếu không mau xuất giá, tương lai liền thật sự sẽ không gả ra ngoài được.”

Nàng suy nghĩ một chút, “Uhm, có lẽ qua tiếp hai ba năm, sẽ đi vào miếu quy y xuất gia đi.”

Cảnh Trình Ngự nghe xong mặt lập tức biến sắc, thập phần khẩn trương giữ chặt tay nàng, “Bổn vương không cho phép!”

“Vương gia, cha thần thiếp không có khả năng nuôi thần thiếp cả đời. Đối với ông mà nói, nữ nhi tuổi quá lớn liền mất đi giá trị lợi dụng, đến lúc đó nếu thần thiếp không rời phủ, khẳng định cũng sẽ bị người yếm khí.” (yếm bùa?? Trừ ừm???) Con đường xuất gia này, tại thời điểm khi nàng qua hai mươi tuổi mà vẫn chưa có người đến hỏi thăm, cũng đã nghĩ đến phi thường rõ ràng. “Nếu có một ngày nào đó, Vương gia chán ghét thần thiếp, chùa miếu sẽ là chỗ cư trú tốt cho thần thiếp.”

“Không, bổn vương sẽ không cho nàng cơ hội quy y xuất gia.”

Nàng cười cười, đáy mắt có cảm động, lại không nói thêm cái gì nữa.

Cảnh Trình Ngự biết đáy lòng nàng để ý ân oán giữa hần cùng với Võ Tử Ứng, bởi vậy cho dù hần không phải người có thói quen giải thích, giờ phút này lại nhin không được nói: “Võ Tử Ứng năm đó tưởng hại chết ta, thù này, ta không thể không báo.”

Quan Ninh Nhi gật đầu, “Vương gia đáy lòng kết oán, thần thiếp biết, chính là thần thiếp không hy vọng chàng sống quá một đời.”

Hần cười cười, thuận tay đem nàng ôm vào lòng, “Hóa ra nàng nói nhiều như vậy, là lo lắng cho ta.”

“Thần thiếp sợ Vương gia oán hận chất chứa quá sâu, sẽ làm thân thể bị thương.”

“Ninh Nhi..... Có lẽ sự phụ nói đúng, nàng thật sự là phúc tinh của ta.”

Cung yến qua đi, Cảnh Trình Ngự cũng không bận rộn như lúc trước, hần nghe Nhạc tổng quản nói Quan Ninh Nhi từ sau khi gả vào vương phủ, trừ bỏ lần đó tiến cung dự tiệc, liền rút cuộc không ra khỏi cửa, cho nên, vào một ngày thời tiết sáng sủa, hần liền đề nghị muốn xuất môn du ngoạn.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng đi du lịch,cũng không có gióng trống khua chiêng,làm dân chúng chú ý,chỉ dẫn theo vài hộ viện âm thầm đi theo,liền từ vương phủ xuất phát.

Không nghĩ tới hôm nay chính là ngày rằm đầu tháng,khi hai người đi bộ đến cửa chùa Phổ Đà,chỉ thấy trong chùa hương khói cường thịnh,tín đồ nối liền không dứt.

Kinh thành không hề thiếu dân chúng thờ phụng Phật tổ,người cùng gia quyến tới đây dâng hương xin sơm,vì thân nhân cầu phúc.

Cảnh Trình Ngự không tin thần phật,mà Quan Ninh Nhi lại nói khó mới gặp được hội chùa,không đi vào thắp cho Phật tổ một nén hương,trong lòng sẽ không yên,hắn đành phải cau mày không muốn nhưng cũng theo nàng nhập miếu.

Vào bên trong,khách hành hương thật đúng là không ít,từ lão già bảy mươi,cho tới trẻ nhỏ đều có,mà trong đó nhiều nhất,vẫn là những cô nương chưa gả chồng.

Bởi vậy,Cảnh Trình Ngự quý công tử tuần tú này vừa xuất hiện tại đây,liền có vẻ có chút kỳ quái cùng đột ngột.

Bề ngoài hắn tuần mỹ thập phần hấp dẫn sự chú ý của mọi người,các cô nương khuê nữ khi đi qua bên người hắn,đều nhin không được nhìn hắn đến vài lần.

Bị ánh mắt ái mộ này làm cả người không được tự nhiên,khuôn mặt tuần tú của hắn không khỏi lạnh vài phần,nhúu mày.Mà trên người hắn phát ra hơi thở lạnh như băng,rất cục đem các cô nương dọa chạy,một đám tránh ở xa xa vụng trộm đánh giá hắn.

“Phật môn là nơi thanh tịnh,khi nào thì biến thành địa phương ấy nữ nhân kia phát tở?” (convert là “phát tở”,tở = ươm tở! Mình nghĩ ý anh Ngự ở đây chỉ như tở hồng cầu tình duyên ấy)

Quan Ninh Nhi đang quỳ dập đầu hướng Phật tổ hứa nguyện,nghe vậy liền quay đầu lại,chỉ thấy hắn kiêu căng đứng tại chỗ.Nàng nhin không được lôi kéo ống tay áo của hắn,nhỏ giọng nói:“Vương gia,nơi này là chùa miếu,nói chuyện với người khác nên có điểm chú ý.Nhanh một chút quỳ xuống,hướng Phật tổ dập đầu ba cái.”

Hắn bắt vi sở động,tự phụ nói:“Ngay cả đương kim thiên tử đều chịu không nổi một cái quỳ của bốn vương.”

Quan Ninh Nhi chu miệng,biểu tình có chút ai oán.Cho dù trên đời đương kim hoàng đế là lớn nhất,nhưng ở trước mặt Phật tổ,cũng nên cung kính một ít mới tốt đi.

Không thể nhìn nàng nhúu mày bĩu môi,Cảnh Trình Ngự đành phải không tình nguyện vén y bào quỳ trên tấm đệm tròn,nhanh chóng bái mấy cái.

Sau khi bái xong,hắn nhỏ giọng lẩm bẩm nói:“Nàng muốn cầu cái gì,trực tiếp nói với bốn vương là được rồi, trên đời này trừ bỏ vinh hoa phú quý,quan lớn hậu vị,còn có cái gì đáng cầu?”

Nàng cười cười nhìn hắn một cái,“Tất nhiên là thân thể khỏe mạnh,ngày trôi qua bình an.” Nói đến đây,mặt nàng ửng đỏ,“Còn có một cái đau trên lang quân chính mình trân trọng.”

Hắn kinh ngạc nhìn tươi cười của nàng hồi lâu,về mặt đứng đắn nói:“Nguyện vọng của nàng sẽ thành hiện thực.”

Có chút hứa hẹn không cần hoa lệ,không cần cố ý,tự nhiên như vậy bị Cảnh Trình Ngự nói ra.

Quan Ninh Nhi vừa cười,còn không kịp đáp lại,một người mặc áo cà sa lão phương trượng liền mặt tươi cười hướng hai người đi tới.

“A di đà phật,lão nạp Tuệ Tĩnh,vừa mới thấy hai vị thí chủ bước vào đại điện,liền thấy một cỗ tử khí đánh úp lại,nói vậy vị thí chủ này khẳng định là xuất thân bất phàm.....” Hắn nhìn về phía Cảnh Trình Ngự đang muốn đứng dậy,cao giọng mở miệng.

Cảnh Trình Ngự thuở nhỏ nghe quen người ta nói bao lời hay với hắn,hàng năm tham gia hiến tế đại điển do hoàng cung tổ chức,cái gọi là đặc đạo cao tăng này mỗi khi thấy hắn cũng đều là khen ngợi một phen,bởi vậy đối với lời nói đột nhiên toát ra từ vị lão phương trượng này,hắn cũng không có đem để trong lòng.

Quan Ninh Nhi nghe xong lại vui đến nhướn cao đuôi lông mày, kéo kéo ống tay áo hắn, dùng ánh mắt ý bảo hắn có thể bị đắc đạo cao tăng kia thừa nhận thật là chuyện phi thường tốt.

Cảnh Trình Ngự không cho là đúng, vỗ vỗ y bào lạnh nhạt nói: “Bổn vương sẽ sai người quyên năm ngàn lượng ngân phiếu tới nơi này.”

Hòa thượng này nói lời tốt, mục đích đơn giản là muốn hấn quyên nhiều chút tiền dầu vừng.

Lão phương trượng cúi người thi lễ, mặt lộ vẻ cung kính, “Hóa ra là Vương gia thiên tuế, lão nạp mắt vụng về, còn thỉnh Vương gia thứ tội.” Nói xong, hấn đem ánh mắt dời về phía Quan Ninh Nhi ở một bên, “Nếu lão nạp đoán đúng, vị này chính là Vương phi đi?”

Quan Ninh Nhi vội vàng cười nói: “Lão phương trượng ngài hảo.” (này như 1 câu chào thôi! ^^)

Tuệ Tịnh vỗ về chòm râu hoa râm, cẩn thận đánh giá gương mặt Quan Ninh Nhi, một lát mới mở miệng, “Vương phi tướng mạo hiền lành, mi khoan mắt cao, cái trán no đủ, là người có phúc, nhưng lại cùng Phật tổ hữu duyên....” (hữu duyên=có duyên)

Nghe đến đó, Cảnh Trình Ngự lập tức thay đổi sắc mặt. Không lâu trước đây, Quan Ninh Nhi mới nói với hấn nếu có một ngày hấn phiền chán nàng, nàng sẽ từ bỏ hồng trần cạo đầu làm ni, từ nay về sau trốn vào phật môn. Lời này làm hấn phi thường không vui, hiện tại lão hòa thượng này còn nói nàng cùng Phật tổ có duyên.

Này không phải đang khuyên Vương phi hấn sớm từ bỏ phàm trần thế tục, nghĩ muốn đem nương tử của hấn quẹo vào phật môn sao?

Lão đại hấn mắt hứng trừng mắt nhìn lão phương trượng liếc mắt một cái, cả giận nói: “Nàng cùng bổn vương duyên phận còn chưa hết, làm sao có thể cùng Phật tổ hữu duyên? Lão già người chó có nói bậy tám đạo. Ninh Nhi, chúng ta đi.” Hấn hờn hển kéo bàn tay non mềm của nàng, tiêu sái đi nhanh ra khỏi chùa Phổ Đà.

“Vương gia, vị lão phương trượng kia chưa nói sai cái gì, chàng như thế nào về mặt mắt hứng?” Thở hồng hộc đi theo phía sau Quan Ninh Nhi khó hiểu hỏi.

Hấn quay đầu lạnh lùng trừng mắt nàng, “Lão già kia không phải muốn khuyên nàng mau mau xuất gia làm ni cô sao?”

Nàng kinh ngạc một hồi lâu, nhin không được cười nói: “Vương gia, lão nói thần thiếp cùng với Phật tổ hữu duyên cũng không phải là muốn khuyên thần thiếp xuất gia làm ni cô, chính là khen mệnh số thần thiếp tốt, bất tự nặng, kia chính là khó được chuyện tốt, khi gặp được kiếp nạn, nói không chừng còn có thể gặp dữ hóa lành nha.”

Nghe xong giải thích của nàng, Cảnh Trình Ngự cũng hiểu được chính mình quá mức miễn cưỡng. Điều do nàng lúc trước nói muốn xuất gia làm ni cô, làm hại thần kinh hấn, vừa nghe lão tử kia nói cái gì phật duyên không phật duyên, lập tức đã nổi điên, hận không thể đem nàng đi thật xa, từ nay về sau rời xa nơi phật môn này.

“Nàng sao không nói sớm?” Hấn oán giận.

“Thần thiếp chưa kịp mở miệng, đã bị Vương gia lôi ra đến đây.”

Cảnh Trình Ngự sững sốt, bên tai đỏ ửng, trên mặt một bộ xấu hổ, hấn nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng liền xoay người đi về phía trước.

Quan Ninh Nhi bước nhỏ đuổi theo, cười nói: “Vương gia, chàng khẩn trương như vậy, có phải hay không không muốn một ngày nào đó thần thiếp xuất gia?”

Hấn đáp không phải là trả lời câu hỏi, mà là mệnh lệnh đứng đắn nói: “Về sau không cho phép tùy tiện đến loại địa phương này, nghe cái lão già bại hoại tự cho là đúng kia nói hươu nói vượn.”

“Người ta không phải là lão già bại hoại, lão là Phổ Đà tự danh Tuệ Tịnh đại sư....”

“Hừ!”

“Ai nha! Vương gia chàng đi chậm một chút đi, thần thiếp theo không kịp.”

Cảnh Trình Ngự quay đầu,tức giận trừng nàng,“Là nàng đi quá chậm.”

“Vương gia chân dài,chân của thần thiếp ngắn,chàng bước một bước tương đương thần thiếp đi hai bước,như vậy thần thiếp đuổi không kịp.”

Thở dài,hắn chỉ có thể đi trở lại vài bước,cầm bàn tay nhỏ bé của nàng cùng nhau đi.

Quan Ninh Nhi cười trộm,nhìn hắn lạnh lùng bên cạnh liếc mắt một cái,gắt gao nắm bàn tay to của hắn,cảm thụ độ ấm trong lòng bàn tay.

Giờ khắc này,có loại cảm giác,tên là hạnh phúc.

7. Chương 7

Rất nhanh,chuyện Thất vương gia cùng Vương phi tay cầm tay xuất môn dạo hội chùa,một màn người có tình như vậy không cần thận bị nhìn thấy cứ thế lan truyền ra ngoài.

Người ta đều nói Thất vương gia hung ác tàn nhẫn,không coi ai ra gì,mà các cô nương lúc ấy tận mắt thấy Cảnh Trình Ngự đều không cho rằng như vậy,tuy rằng vị công tử áo trắng kia thái độ xác thực có chút lạnh lùng,tính cách thật sự có điểm tự phụ,nhưng theo trình độ hắn đối với nương tử để ý cùng quan tâm,kia tuyệt đối là vị hôn phu siêu cấp tốt mà nữ nhân phi thường muốn gả cho.

Chỉ trong một đêm,trong kinh thành,phản đối cùng đánh giá đối với Thất vương gia,đều bởi vì hội chùa kia mà một màn hoàn toàn đổi mới.

Không chỉ có thế,liền ngay cả bọn hạ nhân nhiều năm trong vương phủ,gần đây cũng phát hiện Vương gia nhà mình tính tình đột nhiên trở nên hiền lành rất nhiều.

Hôm nào trời âm u báo có mưa,bọn hộ viện không còn phải lo lắng sẽ bị làm bao cát cho người phát tiết tức giận.

Bích Tình,mỗi ngày phụ trách giúp Vương gia pha trà đổ nước,cũng không còn phải lo lắng mình pha nước trà không hợp khẩu vị Vương gia mà chịu khổ bị mắng.

Liền ngay cả sáng tinh mơ không cần thận đem đồ ăn sáng đưa sai cho gia nô,cũng không có bởi vì mang thứ rau họ tương Vương gia ghét nhất lên mà bị trách phạt.

Sáng sớm hôm nay,trong cung lại phái người truyền lời,nói Hoàng Thượng triệu Thất vương gia vào cung.

Khi dùng đồ ăn sáng,Quan Ninh Nhi một bên húp cháo,một bên giúp phu quân gấp rau,“Hoàng Thượng lần này triệu Vương gia vào cung,có thể hay không lưu chàng lại dùng bữa tối?”

Hai người gần đây cảm tình phi thường ngọt ngào,lúc hắn tâm tình tốt,ngẫu nhiên còn có thể kể một chút tin đồn thú vị trong cung cho nàng nghe,bởi vậy đối thoại giống như vậy đã lơ đãng mà dần trở thành bình thường.

“Đồ ăn trong cung rất khó ăn.”

“Không có đâu,lần trước thần thiếp theo Vương gia vào cung dự tiệc,ngự trù gì đó đều rất ngon nha.” Nàng ngày thường trừ bỏ chăm chút hoa cỏ,đối với trù nghệ cũng thập phần có nghiên cứu,“Chàng còn nhớ rõ lần trước ăn qua cái kia hương tô lạt gà không? Nó thoát nhìn thì béo béo,mà vừa cho vào miệng lại nhẹ nhàng khoan khoái không đầy mỡ,sau khi hồi phủ thần thiếp có nhắc tới với đầu bếp trong phủ,bọn họ thử làm vài lần,mà hương vị luôn kém như vậy một chút.”

Hắn nhíu mày,không chút để ý hỏi:“Nàng thích?”

Nàng có chút thẹn thùng gật đầu,“Vâng,ăn ngon lắm.Nhưng mà chàng biết thần thiếp mà cứ ăn món ấy,sẽ trở nên càng béo.”

Cảnh Trình Ngự hiếm khi lộ ra tươi cười nhợt nhạt,nheo nhéo bàn tay non mềm của nàng sủng nịnh nói:“Béo có chỗ tốt,có phúc khí.” Hoàn toàn không xem Xuân Mai đang đỏ bừng mặt bên cạnh cùng với một đám người phía sau ra gì.

Hắn nhanh chóng dùng xong bữa sáng,sau khi ăn mặc chỉnh tề liền tiến cung diện thánh.

Xuân Mai đỏ mặt kéo kéo cánh tay chủ tử,“Vừa nãy người kia thật là Vương gia sao? Vì sao càng cùng hắn ở chung,em lại càng cảm thấy Thất vương gia lãnh huyết đáng sợ trong lời đồn,cùng người mà em quen biết cần bản chính là hai người vậy?”

Quan Ninh Nhi vỗ vỗ mặt nàng,cười nói:“Cho nên ta sớm đã nói lời đồn không thể tin mà.”

Sau khi Cảnh Trình Ngự đi vào hoàng cung,mới từ trong miệng hoàng đế biết được,đầu tháng sau,hoàng đế sẽ nạp Tô Lạc Hương làm phi,tiệc cưới hết thảy mọi việc đều giao cho hắn Thất vương gia này một tay làm hết.

“Người thật sự quyết định nạp nàng làm phi?” Mọi người trong lòng đều rõ ràng Tô Lạc Hương là do Vô Tử Ứng phái đến làm cơ sở ngầm,hoàng huynh rõ ràng cũng biết điểm ấy,vì sao lại muốn hạ chỉ nghênh nàng vào cung?

Cảnh Trình Hiền mỉm cười,“Nếu An Lăng vương tặng một mỹ nhân tựa thiên tiên muốn cùng hoàng tộc cầu thân,kia trăm nạp nàng làm phi,chẳng phải càng cấp thêm cho An Lăng vương mặt mũi sao.” Hắn tuy rằng không phải hoàng đế háo sắc,nhưng đối mặt Tô Lạc Hương nữ nhân quốc sắc thiên hương như vậy,động tâm là khó tránh khỏi.

Cảnh Trình Ngự gật gật đầu không cần phải nhiều lời nữa,tiếp nhận thánh chỉ.

Thấy sắc mặt hắn lộ ra vài phần không hờn giận,Cảnh Trình Hiền trêu tức nói:“Thất đệ có phải hay không để ý trăm muốn kết hôn nữ nhân là có liên quan đến Vô Tử Ứng?”

Thân là huynh trưởng,hắn tự nhiên biết ý nghĩ của Cảnh Trình Ngự,từ hai năm trước sau khi chân thất đệ bị thương nặng,trong lòng liền vẫn có cổ oán khí không có chỗ phát,hắn hiểu được thất đệ tại sự kiện năm đó đã phải ngâm bồ hòn làm ngọt,cũng biết chính mình thân là huynh trưởng nhưng không có vì hắn báo thù,làm hắn trong lòng có chút bất mãn.

Mà Vô Tử Ứng tay nắm quân quyền,là uy hiếp lớn nhất hiện nay với triều đình,trong tình huống không có chúng cớ gì xác thực,hắn làm sao dám lấy giang sơn ra đùa giỡn,cậy mạnh thay thất đệ ra mặt?

Cảnh Trình Ngự liếc mắt nhìn hắn,“Thù của ta,tự nhiên sẽ chính mình nghĩ biện pháp báo,hoàng huynh người lo lắng nhiều rồi,hết thảy cùng hoàng huynh muốn nạp ai tiến cung không có quan hệ.”

Khi hai huynh đệ đang nói chuyện,lại nghe ngoài cung truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun,thái giám bên người hoàng đế Tiểu Hỉ Tử chân trước chân sau vào cửa bẩm báo,nói Lạc Hương quận chúa cầu kiến.

Chỉ chốc lát sau,trên thân quần áo hồng nhạt sa y Tô Lạc Hương liền xuất hiện trong đại điện,khi nàng nhìn thấy Cảnh Trình Ngự,trong mắt rõ ràng hiện lên vài phần kinh ngạc.

Sau một phen bái kiến hành lễ,nàng ngữ điệu ôn nhu mở miệng,“Hoàng Thượng,thần nữ vừa mới tự tay làm một bàn đồ ăn nơi quê nhà,nếu Hoàng Thượng cùng Thất vương gia không vội,có không hãnh diện đến cung ta hưởng dụng?” (đại ý “liệu ta có vinh hạnh mời hai người đến cung ta thưởng thức?”)

Nàng hiện tại bị an bài ở trong cung,tuy rằng còn chưa có chính thức trở thành phi tử,nhưng hết thảy lễ nghi đãi ngộ đã cùng quý phi không khác biệt,chính mình có một tẩm cung.

Cảnh Trình Hiền cười nhẹ,ôn nhu nói:“Lạc Hương quận chúa thật là có tâm,hậu cung này của trăm phi tử vô số,người cũng là nữ tử đầu tiên tự mình vì trăm mà xuống bếp.”

“Hoàng Thượng quá khen,tài cán vì Hoàng Thượng tự tay làm canh thang,đó là phúc khí của Lạc Hương.”

Hai người người một lời ta một lời,nói cho cùng,Cảnh Trình Ngự mặc dù không phủ nhận Tô Lạc Hương là một mỹ nhân,nhưng bởi vì nàng cùng Vô Tử Ứng có liên quan,cho nên trực giác của hắn nhất định từ lúc ban đầu đã chán ghét nàng.

Mặc kệ sẽ có chuyện gì,vì mọi chuyện (ý chỉ đến bàn việc vs hoàng đế) đã xong xuôi nên chạy nhanh lấy người,hắn đành phải mở miệng ngắt lời bọn họ,“Hoàng huynh,có thể hay không giúp ta đem chương chương ngự trù (bếp trưởng? Đầu bếp trong cung?) trong cung gọi tới?”

Cảnh Trình Hiên cùng Tô Lạc Hương đồng thời sửng sốt, không hiểu hẳn muốn làm chi mà gọi ngự trù?

Mà Cảnh Trình Hiên đối với đệ đệ này luôn luôn dung túng, hẳn muốn gọi ngự trù tất có lý do của hẳn, lập tức cũng không hỏi nhiều, liền phân phó thái giám làm theo. Nửa khắc ngán ngủ, ngự trù trong cung đều bị gọi tới nơi này.

Nhìn xuống nhóm ngự trù đang cung kính quỳ gối, Cảnh Trình Ngự tiến lên từng bước hỏi: “Hoàng gia thiết yến lần trước, là người đầu bếp nào làm hương tô lạt gà?”

Chúng đầu bếp bị hẳn hỏi như vậy, người người lộ ra biểu tình sợ hãi. Phải biết rằng, người đang hỏi là đương triều Thất vương gia. Thất vương gia kia là nhân vật như thế nào? Còn không phải là cái phi thường đáng sợ sát tinh, hẳn nếu nhìn người không vừa mắt, người cũng sẽ không mệnh sống sót.

Cảnh Trình Hiên nghe thất đệ hỏi như vậy cũng có chút ngoài ý muốn, nghĩ xem người đầu bếp nào không vừa mắt đắc tội hẳn, đoán xem ai muốn xui xẻo. (ông vua này hay ghê! =)))

Chỉ thấy một nam tử trung niên bốn mươi tuổi, run rẩy đi lại đây, đối với Thất vương gia dập đầu một cái, “Vương gia..... Vương gia, hương tô lạt gà kia là nô tài làm.”

Cảnh Trình Ngự nhìn hẳn một cái, lập tức quay đầu cất cao giọng nói: “Hoàng huynh, đầu bếp này bốn vương muốn mang về vương phủ.”

“Thất đệ, người đây là ý gì?” Cảnh Trình Hiên càng ngày càng khó hiểu. “Nương tử ta từ lần trước sau khi ăn qua hương tô lạt gà hẳn làm, trở về cứ khen mãi, mà đầu bếp trong phủ làm không được cái khẩu vị kia, cho nên lần này đến, ta thuận tiện hướng hoàng huynh xin cái đầu bếp này về dùng, chờ nương tử ta ăn ngấy món kia, ta sẽ đem người đuổi về đây.”

Cảnh Trình Hiên bình tĩnh đại ngộ, vẻ mặt khiếp sợ. Người này.....thật là thất đệ kiêu ngạo ương ngạnh, điều ngoa bốc đồng của hẳn sao? (hự, a để lại ấn tượng đẹp ghê! =)))

Tô Lạc Hương nghe vậy, cũng phi thường kinh ngạc. Chỉ vì nương tử hẳn thích ăn một món đồ ăn trong cung, hẳn liền có thể tiến cung mượn người sao?

Đầu bếp kia sau khi nghe xong nguyên do, cuối cùng thở một hơi dài nhẹ nhõm, hoàn hảo, hẳn không phải đắc tội vị Thất vương gia kiêu căng này, đầu còn giữ được trên người.

“Không nghĩ tới thất đệ đối với em dâu là một mối tình thâm thiết như thế.” Cảnh Trình Hiên nhếch môi, lộ ra ý cười nhợt nhạt, “Bất quá Lạc Hương hôm nay đã làm một bàn đồ ăn phong phú, không bằng đợi – -”

“Không được!” Không chờ hoàng huynh nói xong, Cảnh Trình Ngự đã muốn không khách khí cự tuyệt. “Nương tử còn ở trong phủ chờ ta trở về dùng bữa tối, chuyện lớn như vậy, có thể không coi trọng nương tử nhà ta sao?” Hẳn lại một lần nữa nói ra những từ ngữ kinh người. (ồ yeah~ về ăn cơm vs vợ là vô cùng quan trọng àh nha!))

Cảnh Trình Hiên đã hoàn toàn muốn buông tha không nói chuyện cùng thất đệ, hẳn thật thực sự sợ hãi, nếu nói tiếp, thất đệ nhà mình sẽ nói ra những lời càng làm người nghe kinh sợ mất.

Mà Tô Lạc Hương nén bực mình ở trong lòng, này đã là lần thứ hai nàng ở trước mặt Thất vương gia bị coi như không tồn tại.

Nàng nhin không được nhìn hẳn vài lần, nam tử tuần tú này bề ngoài lạnh lùng, ngữ khí kinh người, kỳ thật có khóa chấp nhất tâm (???), trừ bỏ đuôi phải có tật, còn lại hẳn gần như hoàn mỹ.

Nàng đột nhiên thực ảo não, vì sao nam nhân nàng phải gả không phải Cảnh Trình Ngự, mà là người có vô số hậu cung phi tử Cảnh Trình Hiên?

Cứ như vậy, trong ánh mắt có nét mất mát ngóng nhìn của Tô Lạc Hương, Cảnh Trình Ngự mang theo ngự trù vừa hướng hoàng đế xin về, cảm thấy mỹ mãn hồi phủ.

Không bao lâu, chuyện Thất vương gia tiến cung hướng hoàng đế xin ngự trù chỉ vì muốn lấy niềm vui của Vương phi, lại không gì cản trở, truyền khắp kinh thành ai ai cũng biết.

Hiện tại mọi người đều nói, Lãnh diện tà quân kỳ thật cũng không đáng sợ như lời đồn, ít nhất hẳn phi thường sủng nịnh nương tử của mình, là phu quân tốt.

Mà từ trước những người đối với Quan Ninh Nhi đánh giá cực thấp, ý tưởng cũng bắt đầu xoay chuyển, bởi vì có thật nhiều người ở hội chùa trước kia nhìn thấy diện mạo thực sự của nàng, phát hiện Quan gia tam tiểu thư trong lời đồn vừa béo vừa ngốc, trừ bỏ dáng người bên ngoài có chút đầy đặn, thực ra là một tiểu cô nương đáng yêu ôn nhu.

Cũng bởi vì nàng được Vương gia cực kỳ yêu thương, các cô nương trong kinh thành đều coi nàng là tấm gương, không hề có ý đố kỵ đáng người, ngược lại cố gắng ăn, muốn đem chính mình cũng ăn thành mập mạp, lấy ưu ái của người khác phái. (bó tay luôn ấy! =)))

Dù sao từng có người chính tai nghe thấy từ miệng Thất vương gia, hẳn sở dĩ thích nương tử của hắn, hoàn toàn là vì dáng người nàng đầy đặn, ôm thoải mái, ôm ấm áp, sờ soạng cũng rất vui! (hự, BT nha!!!)

Mà này kia mấy nữ nhân gầy, nếu thật sự lấy về nhà, ôm vào trong ngực cũng như không a.

Quan trọng nhất là, Thất vương gia còn nói, cô nương béo mới có phúc khí.

Bởi vậy, trong kinh thành bộ phận công tử bạn hữu còn chưa cưới vợ, cũng đều noi theo hắn, tính lấy một cô nương đầy đặn mềm mại về nhà.

Chỉ phút chốc, từ trong ra ngoài hoàng thành, Thất vương gia cùng Vương phi đều trở thành nhân vật đứng đầu trong các cuộc bàn tán, trình độ ân ái cũng bị dân chúng lan truyền ồn ào huyền ảo.

Nghe hết thấy những lời ấy, Tô Lạc Hương ở trong tấm cung do hoàng đế an bài cấp cho, ghen tị đến vài đêm ngủ không yên.

Nàng vốn không tin nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), cũng không biết vì sao, tuy rằng hai năm trước cùng Cảnh Trình Ngự chỉ có gặp mặt một lần, lúc ấy hẳn thậm chí ngay cả nàng là ai cũng không biết, nhưng nàng đem cái Vương gia tuần tú kia nhất cử nhất động đều in thật sâu trong đáy lòng, mới có thể đối với hắn nhớ mãi không quên, thậm chí chờ đợi bên người có hắn quan tâm, chăm sóc cả đời này. (mơ hão hơi nhón! =..=)

Lần này tiến vào kinh thành cùng hoàng gia cầu thân, đều không phải là xuất phát từ mong muốn của nàng, cha nàng là bộ hạ (cấp dưới) của cha An Lăng vương, chịu qua rất nhiều ân huệ của đối phương, bởi vậy từ khi nàng còn rất nhỏ, cha nàng liền không ngừng giáo huấn nàng, An Lăng vương là trời của bọn họ, mỗi đạo mệnh lệnh của An Lăng vương, bọn họ đều phải quan niệm phục tùng vô điều kiện.

An Lăng vương mới kế vị Võ Tử Ứng là một nam nhân phi thường bá đạo, hẳn quyền cao thế trọng, nhiều mưu kế, có dã tâm lại càng muốn làm hoàng đế, nghĩ nắm giữ toàn thiên hạ.

Mấy tháng trước, hẳn từ miệng người tộc Thập Lạc biết được, bộ binh thượng thư gia tam tiểu thư có bảo vật có thể đạt được một bảo tàng khổng lồ, cho nên hắn lập tức phái người đến kinh thành cầu thân, mà lần này không nghĩ tới, vị quan gia tam tiểu thư kia lại bị Thất vương gia chặn đường đoạt mất.

Hắn giận dữ, tức giận khó xuôi, vì muốn tìm bảo tàng trong lời đồn, liền gọi cha nàng đến thương nghị.

Cuối cùng, cha nàng cho nàng bái Võ Tử Ứng làm nghĩa huynh, lấy danh nghĩa quận chúa bị đưa vào kinh thành cầu thân, bức nàng đáp ứng việc này, tuyệt không vì nữ nhi của mình có lẽ sẽ gặp nguy hiểm trên đường mà lo lắng.

Theo những gì nàng biết được từ ngày đó, nàng chỉ biết chính mình trở thành quân cờ trên con đường thăng quan tiến chức của cha, từ xưa hồng nhan vốn bạc mệnh, có được dung nhan xinh đẹp thì thế nào, ngay cả một nha đầu béo nhà Quan gia kia cũng sống so với nàng hạnh phúc hơn.

“Ba!” Một chén trà bởi vì nàng ghen tị phần hận mà bị ném vỡ thành mảnh nhỏ.

Một bàn tay lại gần, giữ chặt ống tay áo của nàng, “Quận chúa, người xúc động. Đừng quên mục đích chủ tử lần này phái người tới.” Nói chuyện là Châu Nhi nha đầu bên người nàng, cũng là người do Võ Tử Ứng phái tới.

Không khách khí bỏ tay Châu Nhi ra, Tô Lạc Hương có chút buồn bực, chính mình đường đường là một tông gia đại tiểu thư, lại phải nghe một nha đầu sai vặt, lòng nàng có chút không cam tâm, hung hăng trừng mắt nhìn Châu Nhi liếc mắt một cái.

Đối phương cũng không vì thế mà động thủ, lạnh lùng mở miệng, “Vừa nhận được tin tức từ chủ tử truyền tới, cái có dấu bảo tàng gì đó, chính là một cái gương đồng mà mẹ Thất vương phi trước khi chết giao cho nàng.”

Tuy rằng trên danh nghĩa, chuyện hoàng đế nạp phi là do Cảnh Trình Ngự một tay làm, nhưng trên thực tế hẳn lại đem tất cả công việc giao xuống, quăng hết cho người khác lo liệu.

Khoảng cách đến đầu tháng sau đã còn không đến nửa tháng, trong cung cần khẩn cấp chiếu cố chuẩn bị cho hôn lễ, hẳn sẽ ngẫu nhiên ở trong cung lộ mặt, là chỉ huy tượng trưng kiểm tra tiến độ làm việc của đầy tớ.

Về phần Tô Lạc Hương, nàng tuy rằng là tiểu thư khuê các, ứng đối trước sau đều hợp lễ nghĩa, nhưng muốn vào cung làm phi, mặt khác liền phải học tập lễ nghi hoàng tộc.

Thái Phó của thái tử trước Tôn Đạo Tiền tuy rằng tuổi tác đã cao vẫn nhận được kính trọng, Cảnh Trình Hiền phái riêng lão phụ trách dạy Tô Lạc Hương các loại lễ nghi cung đình, mà Cảnh Trình Ngự cùng Tôn Đạo Tiền tuổi tác chênh lệch vài cái mười tuổi, nhưng bởi vì sự phụ Mạc Thượng Ly cùng Tôn Đạo Tiền quan hệ sâu đậm, hẳn đối với vị lão Thái Phó này cũng có chút kính trọng.

Ngày hẳn tiến cung sau nửa canh giờ cùng hoàng đế thương thảo quốc sự, liền mang theo một hồ lô rượu lê hoa râm tốt nhất tìm Tôn Đạo Tiền chơi cờ tiêu khiển.

Lúc này là giữa trưa, đang tu tập (tu luyện, tập luyện) lễ nghi cung đình Tô Lạc Hương được chấp thuận tạm nghỉ một canh giờ.

Tôn Đạo Tiền cùng Mạc Thượng Ly giống nhau, thích uống rượu ăn thịt, vừa thấy lê hoa râm tốt nhất mặt mày liền hớn hở, lệnh thái giám chuẩn bị thật tốt, lập tức cùng Cảnh Trình Ngự bên uống rượu bên đánh cờ.

Rượu vào lời ra, lão Thái Phó nói cũng nhiều lên, nhẹ nhàng hạ xuống một quân cờ đen, cầm chén rượu ngọc đưa lên miệng, đối Cảnh Trình Ngự nói: “Còn nhớ rõ hai mươi mấy năm trước, lúc ta cùng tiên hoàng chơi cờ uống rượu, người mới chỉ có dựa ghế cao như vậy, đại khái hai ba tuổi đi, thật sự là phần điều ngọc mài một đứa trẻ xinh đẹp....” Nói đến đây, lão cười hắc hắc, “Lúc ấy người thật rất nghịch ngợm, trèo lên đầu gối ta dùng sức giật râu ta, còn la hét nói ta mỗi lần chơi cờ đều bại bởi phụ hoàng người, thật sự là cái lão già vô dụng.”

Cảnh Trình Ngự ngón tay thon dài bắt một viên cờ bạch ngọc trong suốt, nghe lão kể lại chuyện xưa, nhin không được lộ ra tươi cười thần nhiên: “Khi đó tuổi ta còn nhỏ không hiểu chuyện, mỗi lần xem phụ hoàng cùng người chơi cờ đều thắng, thật sự rất tò mò. Sau này lớn lên mới biết, cùng Thiên Tử chơi cờ, là không thể thắng.”

“Không phải không thể thắng, mà là muốn thắng phải có kỹ xảo. Thời điểm phải thắng thì nên thắng, không nên thắng, phải thua.”

Hắn gật đầu, “Đây là bí quyết sinh tồn ở trong cung.”

Tôn Đạo Tiền liếc mắt nhìn hẳn một cái, vuốt vuốt chòm râu trắng dài, “Tiên hoàng năm đó đưa người lên núi học võ, đi một cái liền đi mười năm, người có từng để ý?”

“Không, những ngày ở trên núi học võ, ta quả thật rất vui vẻ.”

“Kỳ thật, Tiên Hoàng năm đó từng động tư tâm muốn lập người làm thái tử.”

Cảnh Trình Ngự đang muốn đi quân cờ tay dừng một chút, giương mắt nhú mày, nhẹ nhàng cười, “Tôn lão, người uống nhiều rồi!”

Tôn Đạo Tiền nao nao, ha ha nở nụ cười, “Đúng vậy, ta một phen tuổi già, uống tham mấy chén chỉ thích nói bậy. Đến đến đến, chúng ta tiếp tục uống rượu chơi cờ, không tán gẫu chuyện cũ....”

Một trận hương nhẹ nhàng đưa tới, một bên rèm che bị nhấc lên, nghênh diện đi tới một nữ tử tuyệt sắc, không ai khác, chính là người muốn vào cung làm phi, nghĩa muội An Lăng vương, Lạc Hương quận chúa.

Tay nàng cầm khay, bên trên là đồ ăn đẹp mắt hương bay bốn phía, mặt mày tươi tỉnh, ý cười hiện rõ, hướng hai người hơi hơi khụy xuống. (tưởng tượng như hành lễ ấy)

“Thất vương gia, Tôn thái phó, uống rượu chơi cờ có thể nào thiếu mỹ vị đồ ăn nhắm rượu đây? Đây là vài món đồ ăn do Lạc Hương tự tay làm, mong Vương gia cùng Thái phó nếm thử.”

Từ lần trước sau khi thấy Cảnh Trình Ngự, Tô Lạc Hương liền mắc bệnh tương tư, đối với nam nhân duy nhất trên đời không để ý mỹ mạo của nàng mà nhớ mãi không quên.

Mà nàng thân là phi tử sắp gả tiến hoàng cung, tìm không thấy cơ hội tiếp cận hắn, bởi vậy vừa biết được hắn tìm lão Thái Phó uống rượu chơi cờ, liền nghĩ ra lấy tự tay làm vài món đồ ăn nhắm rượu làm lý do, tới tiếp cận vị Thất vương gia tuần mỹ này.

Nháy mắt xốc lên bức rèm che, nàng vừa vặn bắt gặp nụ cười yếu ớt trên môi Cảnh Trình Ngự, kia cùng biểu tình sáng giọng trong quá khứ hoàn toàn bất đồng, khảm thật sâu vào trong óc của nàng, làm tình tố trong lòng nàng rất nhanh phát sinh.

Tôn Đạo Tiền ngửi được hương thơm thức ăn, lập tức tinh thần tỉnh táo, lấy một ít rượu, vừa ăn vừa tán gẫu.

Cảnh Trình Ngự sau khi thấy Tô Lạc Hương xuất hiện, nhanh chóng đánh tan ôn hòa nơi đáy mắt, lại thay bằng biểu tình lạnh như băng ngày trước.

Tô Lạc Hương biết cách nói chuyện, kể cho hai người chút chuyện cười nơi quê nhà, Tôn Đạo Tiền bị chọc cho cười ha ha, Cảnh Trình Ngự lại mặc kệ không hé răng, tự mình uống rượu.

Hắn nhớ tới sáng nay khi rời phủ, túi hương mà nương tử nhà hắn vẫn mang trên người, dây lưng đột nhiên bị đứt, gương đồng đựng bên trong cũng bởi vậy mà bị rơi ra.

Nàng sợ tới mức oa oa kêu to, không ngừng nhắc đi nhắc lại, “Sẽ có chuyện gì xấu sắp xảy ra sao? Thật sao? Là chuyện gì đây……”

Hắn đang ở một bên đọc sách nghe xong không khỏi mở miệng hỏi: “Nàng một mình thì thảo tự nói cái gì?” Nàng không ngừng đô đô ồn ào (đô đô ở đây là tiếng kêu than lẩm nhẩm của Ninh Nhi!), làm ảnh hưởng đến tâm tình thoải mái lúc đọc sách của hắn.

Quan Ninh Nhi vẻ mặt thất thần vượt gương đồng, xoay người chạy đến bên người hắn, “Vương gia, thần thiếp cảm thấy sắp có tai họa xảy ra.”

Hắn không thể nào cao hứng tròng nàng liếc mắt một cái, “Nàng nói hươu nói vượn gì vậy?”

“Không có.” Nàng còn thật sự lắc đầu. “Chàng đừng xem thường bề ngoài gương đồng này, nó thực ra rất linh. Lần đầu tiên nó vô duyên vô cớ theo túi hương rơi ra ngoài, sau đó không lâu mẹ thần thiếp vì mắc bệnh mà qua đời. Lần thứ hai rơi ra, con chó Tiểu Bạch thần thiếp nuôi bốn năm cũng bởi vì ăn nhầm thuốc diệt chuột mà mất mạng, về phần lần này là lần thứ ba……”

Cảnh Trình Ngự tức giận tròng mắt liếc nàng một cái, cắt ngang lời nàng, “Đều nói không cho phép nói hươu nói vượn, một cái gương mà thôi, rốt thì nhặt lên là được rồi.”

Nàng bĩu môi, có chút bất mãn liếc hắn một cái, chưa từ bỏ ý định giải thích nói: “Mẹ thần thiếp kể, gương đồng này rất linh, tuy rằng không nhất định có thể thu nhận Tuyết yêu, nhưng có thể bảo vệ chủ nhân nhất thể bình an.”

“Hừ, nàng luôn miệng nói nó có linh tính, thế vì sao mỗi lần mặc danh kỳ diệu rơi ra ngoài đều có chuyện không tốt.”

“Nó chính là muốn cảnh báo người ta. Nếu khi đó thần thiếp để ý một chút, mẹ cũng sẽ không bởi vì phong hàn mà đột ngột rời trần, còn có Tiểu Bạch, nếu không phải thần thiếp không giữ nó tốt, nó cũng sẽ không bởi vì nghịch ngợm, chạy đến sân nhà người khác ăn nhầm thuốc diệt chuột……. Tóm lại, gương vô duyên vô cớ rơi ra ngoài, liền chắc chắn có chuyện xấu sắp phát sinh, Vương gia……” Nàng đột nhiên thực khẩn trương, lo lắng lôi kéo tay hắn, “Gần nhất nếu không có chuyện gì, chàng…….chàng đừng tùy tiện xuất môn nha.”

“Nàng là lo lắng cho ta?” Hắn che đậy hứng thú hỏi.

Nàng đỏ mặt,có chút then thùng,“Không phải người ta đồn gương này cất giấu bảo tàng sao? Nói không chừng là người có quẻ trong lòng,bởi vì chàng cưới thần thiếp,cho nên tâm sinh oán hận,sợ chàng độc chiếm bảo tàng,ngầm muốn hại chàng.”

Cảnh Trình Ngự nghe xong,còn thật sự trả lời:“Ừ,này đối với bốn vương thật là uy hiếp rất lớn,bằng không,bốn vương đem gương của nàng bỏ vào hỏa lò hủy đi.”

Nàng lập tức tròn tròn mắt,vội vàng đem gương nhét vào túi hương,“Đây chính là di vật mẹ lưu lại cho thần thiếp,không cho phép chàng có chủ ý phá nó.”Nói xong,lại chớp chớp mắt to,“Huống hồ,chàng không phải nói gương này cất giấu bảo tàng sao,nếu nó bị hủy,bảo tàng không phải không còn?” Tuy rằng nàng nhìn trong nhìn ngoài,cũng nhìn không ra gương này làm sao có giấu bảo tàng.

Hắn không cho là đúng nói:“Bảo tàng không có cũng tốt,từ nay về sau sẽ không có ai nhớ thương đến nó.”

“Nhưng nếu mẹ dưới đất có biết,sẽ trách thần thiếp.”

“Nàng đã chấp nhất như vậy,liền coi nó như tính mạng mà bảo hộ nó bên mình,nếu bị người cố ý đoạt đi,bốn vương sẽ không tha cho nàng.”

Quan Ninh Nhi còn thật sự gật đầu,“Thần thiếp sẽ.” Nghĩ nghĩ,lại nhin không được hỏi:“Kia.....Nếu thực sự có một ngày,thần thiếp cùng gương đồng thời bị người ta bắt đi,Vương gia sẽ cứu thần thiếp trước,hay vẫn là cứu gương trước?”

“Vấn đề này trước kia nàng đã hỏi qua bốn vương rồi.”

Nàng cắn cắn môi,nhỏ giọng lẩm bẩm,“Người ta chính là muốn hỏi lại một lần thôi.”

Hắn làm sao không biết nội tâm nàng khát vọng đáp án gì,bất quá xem vẻ mặt bộ dáng chờ mong của nàng,hắn lại muốn trêu đùa,“Cho dù nàng hỏi lại một lần,đáp án của bốn vương cũng sẽ không thay đổi.” (=.= ta muốn dẫn a Ngự 1 trận a! ai xung phong đánh hội đồng k?! =.=)

“A.” Nàng thất vọng chu miệng than,biểu tình có chút bất mãn.

Cảnh Trình Ngự nhìn bộ dáng của nàng,trêu ghẹo nói:“Nàng sẽ không phải là đang ăn dấm chua với cái gương kia đi?” (==)))))))

Bị hắn trêu chọc hai gò má đỏ ửng,nàng bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái,“Ghen tị thì sao?” Nói xong,nàng nghịch ngợm hướng hắn làm mặt quỷ,ôm một chậu quân tử lan trong phòng xoay người chạy mất.

Nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu của nương tử,Cảnh Trình Ngự trên mặt không khỏi toát ra vài phần ôn nhu,thẳng đến khi một tiếng vang thanh thúy vang lên bên tai,hắn mới chợt hoàn hồn,phát hiện Tôn Đạo Tiên đã uống say,chén rượu trong tay rơi xuống,phát ra tiếng vang.

Tiểu thái giám hai bên theo lệnh Tô Lạc Hương,giúp đỡ lão Thái Phó đi nghỉ ngơi.

Mà ngay tại lúc hắn thất thần tỉnh lại,một bàn tay nho nhỏ,đưa lại gần hắn - -

8. Chương 8: Chương 8

Cảnh Trình Ngự sững sờ,bản năng vươn tay đẩy bàn tay mềm kia,tuần mi nhú lại.

Tô Lạc Hương bị hắn đẩy một cái,thiếu chút nữa là lão đảo,vội vàng giải thích:“Thất vương gia,bên miệng ngài có chút ô uế,ta chỉ là muốn giúp ngài lau.” Dem thảo nhân đáng ghét Tôn Đạo Tiên chuốc say,nàng rốt cục có thể cùng hắn một mình ở chung,cơ hội tốt này nàng có thể nào bỏ qua.

Lại đưa tay hướng gần chút bên miệng,hắn biểu tình lạnh lùng trừng mắt nàng,“Trên mặt bốn vương có cái gì,bốn vương sẽ tự mình lau.”

Nàng ngượng ngừng thu hồi tay,nói sang chuyện khác,“Vương gia vừa mới suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? Ngay cả Tôn lão cùng ngài nói chuyện cũng đều không có nghe thấy.”

Cảnh Trình Ngự không có trả lời nàng,thu dọn quân cờ rồi đứng dậy,xoay người rời đi.

“Vương gia.....” Tô Lạc Hương một phen kéo lấy ống tay áo của hắn,biểu tình diễm đam đáng yêu,đôi mắt to ngập nước đưa tình nhìn hắn,về mặt này,mặc cho ai thấy cũng không cảm lòng được mà tâm sinh triu mến,không đành lòng cự tuyệt nàng.

Cổ tình Cảnh Trình Ngự là ngoại lệ,hắn không khách khí bỏ tay nàng ra,nhúu mày,“Ngươi muốn làm cái gì?”

Nàng đáng thương cắn cắn môi,ôn nhu nói:“Vương gia sao lại chán ghét ta,có phải hay không bởi vì nghĩa huynh ta là An Lăng vương Võ Tử Ứng?”

Lời này nói ra liền như một mũi tên hung hăng đâm vào ngực,biểu tình lạnh lùng của hắn nháy mắt trở nên vô cùng tàn nhẫn.

“Chuyện giữa huynh ta cùng Vương gia lúc trước ta có biết một chút,ta hiểu được năm đó chân Vương gia.....” Nói tới đây,nàng mở lớn miệng. (thực ra giống há hốc mồm hơn! =.= cơ mà để thể thì hơi “ba chấm”! *che miệng cười gian*)

Hai năm trước,Thất vương gia phụng chỉ đến An Lăng xem xét tình hình thiên tai,Võ Tử Ứng cố ý phái sát thủ tập kích,gia trên danh nghĩa chính mình bị mưu sát,kì thực chính là muốn lấy mạng Thất vương gia.Việc này ở An Lăng là một bí mật công khai,tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa hai người từ đó càng chuyển biến xấu.

Khi đó nàng mới mười sáu tuổi,vô ý nghe lén cha nàng cùng An Lăng vương bí mật mưu đồ kế hoạch.Không bao lâu,chợt nghe nói Thất vương gia trên người bị trọng thương,tuy rằng giữ được mạng,lại bởi vì ngã vào vách núi mà chặt đứt một chân.

Lần này nhập kinh,nàng đặc biệt quan sát chân Cảnh Trình Ngự,hắn lúc đi đường xác thực có chút tật,tuy rằng không phải thực rõ ràng,nhưng đối với nam nhân mà nói tựa như một sự sỉ nhục,có lẽ nàng không nên nhắc tới.

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Cảnh Trình Ngự không phủ nhận chính mình chán ghét nàng cùng Võ Tử Ứng có liên quan.

Tuy rằng nàng trên danh nghĩa là nghĩa muội của Võ Tử Ứng,lần này nhập kinh là vì hoàng thất kết thân,nhưng chỉ cần mọi người dùng chút đầu óc đều sẽ biết,nàng lần này vào kinh,căn bản chính là làm cơ sở ngầm cho Võ Tử Ứng,bởi vậy mặc kệ bề ngoài của nàng có bao nhiêu đẹp,đều không thể làm cho hắn đối với nàng sinh ra nửa phần hảo cảm.

“Thất vương gia,ta biết ngài cùng Hoàng Thượng đối với lần nhập kinh này của ta có chút hoài nghi cùng khúc mắc,tuy rằng nghĩa huynh xác thực muốn ta thâm nhập vào hoàng thất,nhưng.....Xin ngài tin tưởng ta,ta chỉ là phận nữ nhi nhất giới nhược trí (hiểu đại loại như phận nữ nhi đầu óc hạn hẹp...ta cũng k chắc! =))),nếu Vương gia nguyện đối đãi thật tình,ta.....ta nhất định sẽ không phụ Vương gia.”

Trước khi vào kinh,nghĩa huynh không ngừng nhắc nhở nàng,trừ bỏ muốn nàng lấy gương đồng trong tay Thất vương gia,còn muốn nàng làm tốt người nằm vùng,tùy thời điểm báo cáo cho hắn.Mà nàng không muốn làm quân cờ bị lợi dụng,cha nàng có thể không cần hạnh phúc của nàng,nàng cũng không muốn chính mình khi còn sống bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nàng chính là một nữ nhân,đơn thuần muốn tìm một phu quân có thể dựa vào,nếu có người có thể đạt thành nguyện vọng của nàng,nàng tình nguyện phản bội nghĩa huynh cùng phụ thân,lưu lại lâu dài tại kinh thành.

Cảnh Trình Ngự mặt nhăn mày cau,tức giận trừng mắt liếc nàng một cái.“Ngươi có phải làm không? Đầu tháng sau ngươi sẽ gả cho hoàng đế làm phi,cho dù muốn tìm một nam tử thật tình đối đãi ngươi,kia cũng nên tìm hoàng đế,không phải bốn vương.” Cho dù hắn có dằn dặt,giờ phút này cũng rất cục nhìn ra Tô Lạc Hương đối với mình sinh ra ý tưởng không nên.

Tô Lạc Hương nghĩ đến hấn kiêu kỳ hoàng đế, vì thế liều lĩnh nhào vào trong lòng hấn, găt gao ôm lấy hấn. “Vương gia, có lẽ ngài không tin, nhưng ta còn muốn nói, từ lần đầu tiên gặp mặt ngài, tâm của ta đã vì ngài mà rung động. Ta không muốn gả cho hoàng đế làm phi, người trong lòng ta, từ đầu tới cuối đều chỉ có một người là Vương gia.”

“Người điên rồi?” Cảnh Trình Ngự không nghĩ tới nữ nhân này cứ nhiên lại lớn mật như thế, trong lúc nhất thời vì kinh ngạc đã quên đẩy nàng ra.

“Ta không điên, ta chỉ là nói ra ý nghĩ nội tâm chân thực nhất của ta mà thôi.”

Tô Lạc Hương từ nhỏ liền can đảm can trọng, làm việc cũng đều là suy nghĩ cho bản thân, sau khi nhận rõ tâm tư mình, liền phái người hỏi thăm tương quan tình báo về Cảnh Trình Ngự, biết người này là Thất vương gia thích làm theo ý mình, được tiên hoàng ban cho đặc quyền, lại chịu sự sủng ái của đương kim hoàng thượng, dung túng hấn muốn làm gì thì làm.

Nói cách khác, cho dù Thất vương gia mở miệng muốn nàng, nàng tin tưởng hoàng đế cũng sẽ không trách phạt hấn.

“Hậu cung phi tử như mây, ta cũng không muốn chung chồng với nhiều nữ nhân như vậy, tuy rằng ta biết Vương gia đã có Vương phi, đối với ngài ta không ngại làm sủng phi....”

Không chờ nàng nói cho hết lời, hấn đã không khách khí đem nàng đẩy ra, “Người đang nằm mơ!”

“Chẳng lẽ ngài cam tâm tình nguyện giữ nữ nhân vừa béo vừa ngu kia cả đời sao?” Bị hấn đẩy ra, nàng buồn bực hỏi.

“Vừa béo vừa ngu?” Nghe nữ nhân kia hình dung như vậy về nường tử nhà mình, hấn đột nhiên cười lạnh. “Ở trong mắt bốn vương, Ninh Nhi các phương diện đều thắng người vô số lần. Tô Lạc Hương, người có lẽ có một dung mạo tuyệt sắc, nhưng hành vi của người lại làm cho bốn vương cảm thấy phi thường ghê tởm.” Dừng một chút, hấn lại nói: “Nếu người còn muốn ở kinh thành làm tốt cơ sở ngầm cho Võ Tử Ung, liền bảo vệ tốt bốn phận của người, đừng ở trước mặt bốn vương gây sóng gió.”

Tô Lạc Hương mặt đỏ tai hồng, này đại khái là lời khó nghe nhất từ nhỏ đến lớn nàng từng nghe qua. Mà điều làm nàng không thể chịu đựng được, là những lời này lại xuất phát từ trong miệng nam nhân mà nàng đem lòng yêu thương đã lâu.

Trong lúc nhất thời, bi phẫn, ảo não, oán hận, ghen tị.....Đủ loại cảm xúc cùng nhau nẩy lên trong lòng, nàng bất cứ giá nào bỏ nhào vào trong lòng Cảnh Trình Ngự, hôn lên đôi môi hấn.

Đột nhiên, bức rèm che vang lên một tiếng rầm, ngay sau đó một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới trong tai hai người – -

“Các người đang làm cái gì?”

Nằm ngoài ý muốn, người tới cứ nhiên là Thiên Tử đương triều Cảnh Trình Hiên.

Hấn phê chuẩn tấu chương xong, nhân rồi đến vô sự, nhất thời nghĩ tới thăm xem Tô Lạc Hương học tập lễ nghi cung đình, liền vui vẻ nhanh bước chân tiến đến nơi này.

Bởi vì sợ quấy rầy lão Thái Phó dạy học, hấn liền không cho gia nhân thông báo, không nghĩ tới lại ngoài ý muốn để cho hấn thấy một màn như vậy – thất đệ của hấn, cùng nữ nhân sắp trở thành phi tử của hấn, cứ nhiên liền kết phản bội hấn!

Hấn phi thường tức giận, nếu là bình thường đối với thất đệ này cứ việc dung túng mọi bề, nhưng thân là một nam nhân, lại là đứng đầu thiên hạ vua của một nước, hấn không thể chịu đựng được phản bội như vậy.

Tô Lạc Hương bị người tới làm hoảng sợ, nàng nguyên bản chính là đơn thuần không cam lòng Cảnh Trình Ngự đối với mình coi như vô hình, mới nhất thời xúc động nhào vào trong lòng hấn, không nghĩ tới hoàng đế sẽ xuất hiện ở phía sau.

Nàng chợt sợ hãi, vẻ mặt kích động thối lui ở một bên, lộ ra bộ dáng kinh ngạc đối với Cảnh Trình Hiên nói: “Hoàng Thượng, xin người không nên trách tội Thất vương gia, hấn.....Hấn chính là nhất thời khó kìm lòng nổi mới đối với Lạc Hương làm ra loại cử chỉ không an phận này.” (ô zia, nữ phụ rất mặt dày! =)))

Cảnh Trình Ngự không nghĩ tới nữ nhân này cư nhiên có thể vô sỉ như vậy, vì tự bảo vệ mình, ngay cả loại lời nói dối tày trời này cũng đều xả ra được. Hắn là thực sự rất tức giận, nhưng nếu nói ra là là chủ động yêu thương nhưng nhớ, kia hoàng huynh mặt mũi sẽ bị đem đặt ở chỗ nào? Nghĩ đến này, hắn chỉ có thể lãnh nghiêm mặt, nắm chặt hai đấm, đem lời muốn nói nuốt trở lại trong bụng.

Cảnh Trình Hiên sắc mặt cũng phi thường khó coi, trước mặt thất đệ, hắn luôn luôn có phong phạm huynh trưởng, chính là kết quả do hắn không ngừng dung túng, cuối cùng là đổi lấy phản bội vô tình cùng trường hợp khó có thể chịu đựng được như thế này.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Lạc Hương, “Đi xuống, trăm hiện tại không muốn nhìn thấy người.”

Tô Lạc Hương kinh hãi không thôi, nàng biết vụ hãm Cảnh Trình Ngự kết quả khẳng định sẽ đưa tới oán hận của hắn, nhưng là..... Nếu nàng thừa nhận là chính mình chủ động, như vậy nàng nhất định rất cuộc sẽ không thể thấy ánh mặt trời ngày mai.

Trước khi đến kinh thành, nghĩa huynh ân cần dạy bảo, muốn nàng nghĩ biện pháp phá hỏng mối quan hệ giữa Hoàng Thượng cùng Thất vương gia, hắn tin tưởng vững chắc vào mỹ mạo của nàng, có thể làm bọn huynh đệ kia nháo loạn, trở mặt thành thù.....

Cũng tốt, nếu nàng nhất định không chiếm được tình yêu của Cảnh Trình Ngự, như vậy, khiến cho nam nhân này bị hủy diệt trên tay nàng đi.

Mang theo loại ý nghĩ ác độc ấy, nàng không hề hối cải, xoay người rời đi.

Lệnh Tô Lạc Hương rời đi xong, qua một hồi lâu, Cảnh Trình Hiên mới mở miệng đánh vỡ trầm mặc, “Thất đệ nếu thích nàng, trăm có thể hạ chỉ, đem nàng đưa vào vương phủ người làm sườn phi.”

“Hoàng huynh, người tin tưởng ta sẽ làm ra loại sự tình này?”

Hắn lạnh lùng cười, “Việc người làm làm trăm khó có thể chấp nhận được, chẳng lẽ còn thiếu chuyện gì sao?”

Không nghĩ tới huynh trưởng luôn luôn dung túng mình cư nhiên sẽ nói ra những lời nói nghi ngờ như thế, Cảnh Trình Ngự sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Trăm biết, năm đó phụ hoàng kỳ thật muốn đem ngôi vị hoàng đế giao cho người, chính là hoàng tộc Nam Nhạc ta tổ lệ hướng truyền đến con lớn không truyền cho người chưa trưởng thành, cho nên phụ hoàng mới không thể không nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, đem người tiến bước.”

Có thể hắn là trưởng tử do phụ hoàng cùng mẫu hậu sở sinh, nhưng chân chính được bọn họ yêu thích cùng coi trọng, cũng là tiểu thất đệ bốn tuổi của hắn.

Trước đây Cảnh Trình Ngự thông minh lanh lợi, ba tuổi biết viết tự, năm tuổi biết làm thơ, phản ứng linh mãnh, tốc độ học tập cũng rất nhanh. Nhưng Nam Nhạc truyền thống lập lớn không lập bé, bởi vậy tuy rằng phụ hoàng phi thường yêu thương thất đệ, lại vẫn ngại tổ lệ, đem hắn thân là hoàng trưởng tử lập làm thái tử.

Mà phụ hoàng sợ hãi thất đệ kiệt xuất sau khi lớn lên sẽ cùng thái tử tranh vị, hai huynh đệ tàn sát lẫn nhau, liền lấy có thất đệ thân thể suy nhược nhiều bệnh, nhịn đau đưa hắn phó thác giao cho lão hữu Mạc Thượng Ly, đưa lên núi giả chữa bệnh, thật ra là giam lỏng.

Đồng thời, ngài cũng lo lắng thái tử sau khi đăng cơ sẽ trừ bỏ thất đệ - cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt này, cho nên phụ hoàng trước khi lâm trung mới ban thưởng thất đệ kim bài miễn tử cùng đặc quyền miễn quỳ hành lễ, bảo đảm địa vị cùng an toàn cho thất đệ ở trong cung.

Bởi vậy cũng biết, ở trong mắt phụ hoàng, người mà ngài hết mực coi trọng vẫn là thất đệ.

Mà hắn không oán không hận, một lòng thầm nghĩ làm tốt việc hoàng đế này, cũng phải trả một giá rất lớn, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ? Hiện tại liền ngay cả một nữ nhân, thất đệ cũng muốn cùng hắn tranh sao?

“Hoàng huynh, người không tin ta, ta không có lời nào để nói. Bất quá ở thời điểm người nghi ngờ ta, mời người hảo hảo suy nghĩ một chút, lời nói của Tô Lạc Hương kia đến tột cùng có đáng giá cho người tin tưởng hay không.” Bỏ lại những lời này, Cảnh Trình Ngự không nghĩ ở lại, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hai huynh đệ luôn luôn hòa hợp,lần đầu tiên sinh ra hiềm khích.

Sau nửa canh giờ,một nhân vật huyền bí cấp Cảnh Trình Hiên một tin tức kinh người,cuộc đời này tới nay,hắn rốt cục lần đầu đối với chính đệ đệ mình sinh ra sát khí.

Cái người Tô Lạc Hương kia thật sự làm ra loại chuyện này sao?

Sau khi Quan Ninh Nhi từ miệng Cảnh Trình Ngự biết được hôm nay ở trong hoàng cung phát sinh ra chuyện gì,nhìn không được mà chấn động.

“Đây rõ ràng là vu oan hãm hại a! Nàng ta rõ ràng là muốn làm cho Hoàng Thượng với Vương gia tâm sinh khúc mắc,mới cố ý châm ngòi phá vỡ cảm tình huynh đệ các người.Kia Hoàng Thượng nói như thế nào? Hẳn tin sao?”

Cảnh Trình Ngự đang uống trà,bởi vì trong cung nhen một bụng khí,sắc mặt thủy chung không tốt,tới tận khi trở lại vương phủ,nghe nường tử nhà mình lúu rúu nói không ngừng,đáy lòng âm u mù mịt của hắn mới nháy mắt tan thành mây khói,tâm tình rộng mở trong sáng.

Xem ra sự phụ nói đúng,Ninh Nhi quả nhiên là phúc tinh của hắn,vô luận tâm tình của hắn có bao nhiêu ác liệt,chỉ cần tiểu nữ nhân này bồi bên người hắn,có thể xoa dịu cảm xúc hắn.

“Hoàng Thượng cũng không phải đũa ngọc,ta nghĩ hắn sẽ không hồ đồ đến thực đã cho rằng ta đối với nữ nhân ghê tởm kia có hứng thú.” (ồ zia,ca cứ mơ đi!)

Quan Ninh Nhi không khỏi cười nói:“Sao lại kêu người kia là nữ nhân ghê tởm? Lạc Hương quận chúa mỹ mạo là mục cộng đồ (ta tra dịch đại loại từng từ gộp lại là ý chỉ 1 sự thật hiển nhiên,nhìn qua là thấy—cái này là do Sal hiểu như thế).”

Cảnh Trình Ngự khinh thường cười nhạt.“Ồ trong mắt bốn vương,nàng ta từ trong ra ngoài đều phi thường ghê tởm.”

“Vương gia quả nhiên không phải nam nhân biết thương hương tiếc ngọc.” Tuy rằng miệng nói như vậy,nhưng thấy phu quân đối với một đại mỹ nhân như vậy cư nhiên không chút nào động tâm,nàng kỳ thật là rất vui vẻ trong lòng.

“Bốn vương nếu đối với nữ nhân trên đời đều thương hương tiếc ngọc,trong vương phủ này còn có chỗ cho Quan Ninh Nhi nàng dung thân sao?” Nói xong,hắn liền một phen nheo miếng thịt béo trên người nàng.

Quan Ninh Nhi hơi hơi đau,vội vàng né tránh,đáng thương xoa chỗ bị thương của mình,tiếp tục lẩm bẩm,“Xem ra mẹ thần thiếp cho thần thiếp bảo kính quả nhiên thực linh,chàng xem,buổi sáng xuất môn thần thiếp đã nói gương rơi trên mặt đất khẳng định không có chuyện tốt,hiện tại ứng nghiệm rồi?”

“Bốn vương là không tin chuyện quỷ thần.” Bất quá,Cảnh Trình Ngự quả thật cũng hiểu được sự tình cũng không có đơn giản như vậy.

Hai vợ chồng ở trong phòng trò chuyện câu được câu không,bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa hoang mang rối loạn của Tề Dương:“Vương gia,Hoàng Thượng giá lâm,triệu ngài ra ngoài nghênh giá.”

Cảnh Trình Ngự cùng Quan Ninh Nhi liếc nhau,trong lòng đồng thời sinh ra một cổ dự cảm điềm xấu.

Trong nháy mắt hắn đứng dậy,nàng kéo lấy y bào của hắn nói:“Nếu Hoàng Thượng nói gì đó khó nghe,Vương gia đừng tức giận,lấy dĩ hòa vi quý.”

Hắn run sợ một lúc lâu,khẽ gật đầu,sửa sang lại y bào một chút rồi tiến đến nghênh giá.

Ở trước đại sảnh nhìn thấy huynh trưởng mặc Hoàng Long bào xuất hiện trước mắt,Cảnh Trình Ngự đang muốn mở miệng vấn an,lại bị hoàng huynh giành trước.

“Trên người Thất vương phi,có hay không thực sự có một bản đồ chứa khối bảo tàng?”

Vấn đề này đem hỏi làm hắn trở tay không kịp,hắn vịn lần không nghĩ tới hoàng huynh cư nhiên hỏi cái này.

Lúc trước khi hắn điều tra nghe ngóng mục đích Võ Tử Ưng muốn kết hôn Quan Ninh Nhi, cũng không có tính đem bí mật này công khai. Hắn tin tưởng vững chắc, chỉ cần hắn không nói, Võ Tử Ưng tự nhiên cũng sẽ không đem sự tình lộ ra. Dù sao chuyện tàng bảo đồ này nếu bị lan truyền ra bên ngoài, chẳng những sẽ khiến cho nội loạn, mà rất nhiều người có dã tâm sẽ có ý tranh đoạt, chỉ cần sai một ly, sinh mệnh Quan Ninh Nhi có lẽ cũng sẽ bị uy hiếp.

Hắn đều không phải là cố ý giấu diếm hoàng huynh, sợ dĩ không có báo cho huynh biết, chính là nghĩ muốn đợi chuyện Võ Tử Ưng dự mưu làm phản bị vạch trần, đem ra công lý rồi sau mới mở miệng.

Chính là không nghĩ tới hoàng huynh cư nhiên lại tự động tìm tới cửa hỏi việc này, đây chẳng phải là ý, hoàng huynh đối với hắn đã không còn tín nhiệm?

Gặp Cảnh Trình Ngự thật lâu không đáp, Cảnh Trình Hiên phi thường thất vọng, hắn thở dài một tiếng cười nói: “Trẫm nói quả nhiên là đúng vậy, phải không?”

Nếu hắn không phải người âm thầm tra mục đích Tô Lạc Hương đến kinh lần này, cũng sẽ không ngoài ý muốn tra được về bí mật tàng bảo đồ, biết được Thất đệ thế nhưng có dị tâm khác.....

“Khó trách lúc trước tại triều đường ngươi lại kiên trì muốn lấy Quan Ninh Nhi làm phi, lúc ấy trẫm còn tưởng rằng, ngươi luôn luôn cùng Võ Tử Ưng bất hòa, chỉ vì hắn muốn kết hôn cho nên ngươi mới cố ý muốn cướp, không thể tưởng được.....” Hắn cười lạnh một tiếng, “Trẫm tín nhiệm ngươi như thế, ngươi cư nhiên đối với trẫm chứa nhiều giấu diếm? Thất đệ, cho dù ngươi để ý trẫm năm đó đoạt vị trí của ngươi, nhưng từ sau khi phụ thân băng hà, trẫm đối đãi với ngươi như thế nào, trong lòng ngươi hẳn là phi thường rõ ràng. Ngươi cố ý giấu diếm chuyện tàng bảo đồ, có phải hay không cũng muốn một ngày kia giống như Võ Tử Ưng, đánh một kích vào đầu trẫm?”

“Hoàng huynh, ở trong mắt ngươi, ta là người như vậy sao?”

“Trẫm không tin năm đó phụ thân không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ngươi, ngươi một chút cũng không hận.”

Cảnh Trình Ngự cũng cười lạnh nói: “Ngươi và ta là huynh đệ cùng cha cùng mẹ, giang sơn do ai quản, chung quy đều họ Cảnh, ngươi không nghi ngờ ta, ta liền toàn tâm toàn ý làm việc cho ngươi; Ngươi nếu nghi ta, xưng đột vũ trang ta Cảnh Trình Ngự cũng không sợ ngươi. Không phải ta thanh à là đối với ngôi vị hoàng đế này ta thật sự không cần!”

“Hoàng huynh, ta từ nhỏ đến lớn, tự hỏi chưa làm qua chuyện gì có lỗi với ngươi, nếu ngươi cố ý muốn giúp chính mình tìm cái cớ hả giận nói xấu ta, phương pháp này, thật sự là phi thường ngây thơ.”

Thân là vua của một nước Cảnh Trình Hiên, chưa bao giờ bị người ta phản kháng như thế, nhất thời giận đến bụng, “Vì sao trẫm muốn hả giận?”

“Ngươi cho ta thật sự không biết, năm đó khi phụ hoàng cố ý đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, ngươi có bao nhiêu ghen tị, bao nhiêu lo lắng sao?”

“Ba!” một cái tát thật mạnh, không hề báo trước đá đến trên mặt Cảnh Trình Ngự.

Đây là bế tắc mà đáy lòng Cảnh Trình Hiên không mong muốn đối mặt nhất, mà thất đệ cư nhiên liền như vậy đưa chuyện hắn trốn tránh nhiều năm vạch trần ra ngoài, làm mặt hắn không còn ánh sáng.

“Ngươi làm càn quá!”

Cảnh Trình Ngự mềm nhẹ xoa hai má đau, không cần trả lời: “Đó là bởi vì hoàng huynh ngươi, xúc phạm đến điểm mấu chốt của ta.”

“Hừ! Nói đến điểm mấu chốt dễ dàng tha thứ, trẫm cũng rất muốn nói với ngươi, nếu ngươi không muốn làm cho trẫm đối với ngươi sinh ra hiềm khích, liền ngoan ngoãn nói nương tử ngươi đem tàng bảo đồ của nàng giao ra đây.” Thân là đế vương, hắn tuyệt không cho phép người hay sự vật gì uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của hắn tồn tại.

“Kia cũng không phải tàng bảo đồ gì, chỉ là một cái tiểu gương mẹ nàng trước khi mất lưu lại cho nàng mà thôi.”

“Nếu thật sự chỉ là một cái tiểu gương,vì sao Võ Tử Ưng muốn cướp? Lại vì sao người cũng muốn liều mạng đoạt?”

“Đó là bởi vì ta không muốn là cho Võ Tử Ưng như nguyện!”

“Hừ! Lý do này tìm cũng thật đường hoàng!”

“Mặc kệ lý do này đường hoàng hay không,đồ của nương tử ta,không có sự đồng ý của nàng,ta sẽ không tùy tiện lộn xộn.”

“Thực nhìn không ra thất đệ lại là một loại si tình như vậy.”

“Không thể so với hoàng huynh,đơn giản một cái Tô Lạc Hương nhỏ nhỏ chằm ngoi,liền đối với thân huynh đệ hơn hai mươi năm của mình mà giận dữ.”

Những lời này cũng giống như một cái bàn tay thật mạnh,hung hăng đá trên mặt đương kim thiên tử.

Cảnh Trình Hiền bĩu môi,có loại cảm giác đau vô lực.Cho dù che giấu như thế nào,hắn cũng không thừa nhận Tô Lạc Hương thật là một cái ngoi nổi,đưa hắn với thất đệ nhiều năm oán hận cổ não như vậy dẫn phát ra.

“Mặc kệ người nói như thế nào,trăm chỉ hạn cho người,ba ngày! Nếu trong vòng 3 ngày không đem đồ vật kia giao ra đây,trăm.....nhất định không buông tha người!” Nói xong,hắn hất góc áo long bào,đứng dậy tức giận rời khỏi vương phủ.

Hai bên nô bộc bị dọa ngốc vẫn quỳ trên mặt đất không dám đứng lên,ở trong mắt bọn họ,đương kim hoàng đế đối Thất vương gia mọi cách dung túng,lại không nghĩ rằng kia chính là bình thần ngoài mặt,biểu hiện giả dối gạt người.

Hoàng Thượng chung quy là Hoàng Thượng,đối với chương ngại uy hiếp đến hoàng quyền của hắn,chu dù là huyết nhục chí thân,hắn cũng nhất định sẽ trăm thảo trừ căn,trừ tận gốc trừ. (=diệt cỏ tận gốc)

Tránh ở phía sau cửa nghe lén,Quan Ninh Nhi run run vuốt di vật mẫu thân cấp cho nàng,sau khi suy nghĩ thật lâu,chậm rãi đi đến bên người phu quân,đem hai tay dâng gương.“Vương gia,cái này,ngày mai chàng liền giao cho Hoàng Thượng xử trí đi.”

Cảnh Trình Ngự hoàn hồn,nhìn tiểu gương nàng phi thường trân ái,“Nàng là có ý gì?”

Nàng kinh ngạc nhìn trên gương mặt tuần mỹ của hắn xuất hiện rất nhiều nếp nhăn,nhịn không được đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thần thiếp không muốn bởi vì một cái vật ngoài thân làm cho Vương gia chàng bị thương tổn.” Cho dù thứ này thật sự có giấu bảo tàng thì như thế nào? Từ nhỏ đến lớn,nàng chân chính muốn,cho tới bây giờ liền cùng tài phú không có quan hệ.Nàng thầm nghĩ tìm một nam nhân thật tình đối đãi với mình,hạnh phúc cùng cả đời.

“Nàng thật ngu ngốc,nàng thực nghĩ chỉ cần giao gương này ra,nghi kỵ của hoàng huynh đối với ta sẽ biến mất sao?”

Cảnh Trình Ngự vừa đau lòng vừa tức giận nói.

Đóng băng ba thước,một ngày lạnh giá,từ năm đó chính mình bị An Lăng vương bày kế mưu hại,mà hoàng huynh lúc đó cũng không nghe không hỏi,hắn cũng đã biết – huynh đệ tốt cùng hoàng huynh của mình mặt ngoài,ký thật vẫn đều thực để ý sự tồn tại của hắn.

“Ninh Nhi,nếu có một ngày,ta từ bỏ địa vị Vương gia cùng quyền thế,biến thành một cái dân chúng bình thường,nàng.....có nguyện ý hay không cùng ta ẩn cư núi rừng,sống những tháng ngày bình thường?”

Nàng ghen ngào một tiếng,rơi lệ,gật đầu thật mạnh,“Ninh Nhi kiếp này chỉ vì một mình chàng mà sống,chàng ở nơi nào,Ninh Nhi liền ở nơi đó.”

Trong lòng hắn ấm áp,một tay ôm nàng vào lòng,khàn khàn giọng nói:“Có những lời này là đủ rồi.”

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Trình Ngự vừa rời giường không bao lâu, Tề Dương liền vội vàng đi từ bên ngoài vào, nói Hoàng Thượng vừa mới phái người tuyên Vương gia tiến cung, có chuyện quan trọng cùng hần thưởng lương.

Cảnh Trình Ngự cảm thấy phi thường kỳ quái, hẳn cùng hoàng huynh ngày hôm qua còn vì chuyện tàng bảo đồ mà bị làm cho túi bụi, lấy hiểu biết của hắn về hoàng huynh, hẳn làm sao có thể sẽ mới sáng sớm đã lập tức lại phải người đến?

“Hoàng Thương có nói chuyện gì quan trọng không?”

Tề Dương lắc đầu, “Thuộc hạ không biết.”

Cảnh Trình Ngự không hỏi nhiều, gần đây hắn âm thầm điều tra nghe ngóng biết được An Lăng vương bên kia có động tác rất lớn, nói vậy hoàng huynh cũng là nghe được động tĩnh, mới có thể tìm hắn tiến cung thương nghị đi!

Tuy rằng hoàng huynh đối với hần lòng mang khúc mắc,nhưng hai người dù sao cũng là thân huynh đệ,mặc kệ nói như thế nào,cánh tay không hướng ngoại loan (ta hiểu sơ sơ là kiểu anh em như thể chân tay ấy,còn câu này cụ thể nghĩa gì thì Sal k biết! (￣▽￣)),quan trọng trước bình định loạn bên ngoài rồi hãy xử lý việc nhà hai người đi.

Suy tư một lát,hắn lệnh cho gia đình dẫn đến con ngựa yêu quý lông tựa mây trắng,liền cùng Tề Dương rời phủ.

Khi xuất môn, Quan Ninh Nhi còn không ngừng dặn dò hắc, vào cung đình cùng Hoàng Thượng phát sinh tranh chấp, nếu Hoàng Thượng thật sự rất muốn gương này, chỉ cần có thể bảo toàn bình an trong phủ, năng không ngại hai tay dâng.

Trên đường, Tề Dương nhìn không được nói: “Vương phi là người, mặt ngoài xem ra ngây ngốc ngớ ngác, không nghĩ tới nhưng lại huê chất lan tâm như thế, Vương gia có thể lấy được nàng, thật sự là phúc khí của ngài.”

Lâu như vậy tới nay,những việc Vương phi ở vương phủ làm hết thấy hần đều thấy,ghi tạc đáy lòng,mắt thấy Vương gia vốn nội tâm lạnh lùng lại trở nên một ngày so với một ngày càng sáng sủa hơn,hắn cũng là cao hứng từ trong lòng.

Ngồi trên lưng ngựa Cảnh Trình Ngự im lặng không nói,nội tâm tính toán,sau này khi giải quyết xong uy hiếp của Võ Tử Ưng,hắn liền quyết định thoái ẩn triều đình,cùng Quan Ninh Nhi trải qua cuộc sống yên tĩnh không hỏi thế sự.

“Vương gia, người có hay không phát hiện, ánh lửa bên kia.....Hình như là xuất phát từ trong phủ chúng ta?”

Thanh âm của Tề Dương đánh gãy suy nghĩ của hắn,hắn vội kéo dây cương sườn xoay người,chỉ thấy cách đó không xa,hướng vương phủ toát ra từng trăn khói đặc.

Hắn trong lòng thất kinh, điều đầu tiên nhảy vào trong óc là an nguy của Quan Ninh Nhi, không dám nghĩ ngợi nhiều, hắn bứt dây cương phi thẳng hướng vương phủ mà tiến tới.

Tề Dương không dám chậm trễ, vội vàng đi theo phía sau chủ tử chạy vội trở về.

Nhạc tổng quản về mặt sốt ruột nhìn thấy chủ tử hồi phủ,như gặp cứu tinh,vội vàng tiến lên nói:“Vương gia,thật,ngài mới ra phủ không bao lâu,phòng Vương phi lại đột nhiên toát ra một mảnh ánh lửa,hỏa thể phi thường hung mãnh,còn có một đám hắc y nhân che mặt muốn cướp cái gì đó của Vương phi,mới vừa rồi từ bên kia vội vàng đào tẩu.....”

Không chờ hấn lẩm bẩm xong, Cảnh Trình Ngự đã muồn phi như vọt vào hỏa thể hung mãnh trong phòng, một đám gia đình vội vàng cứu hỏa đều bị hành động của Vương gia làm cho hoảng sợ.

Vương gia là thiên kim chi khu (đại loại như thân thể quý giá ấy (“~”)),cứ nhiên quên mình xông vào biển lửa,chẳng lẽ vì cứu Vương phi,Vương gia ngay cả mệnh cũng có thể không cần sao?

Một hồi thành linh xảy ra đại hỏa,cũng không tạo ra nhiều tổn thất trong vương phủ,nhưng lại khiến cho toàn bộ kinh thành khủng hoảng.

Phải biết rằng,nơi bị người ta phóng hỏa chính là Thất vương phủ,đến tột cùng là ai lớn mật như vậy,ngay cả đương kim quyền quý Thất vương gia cũng dám trêu chọc?

Lúc ấy Quan Ninh Nhi bị nhốt trong đám cháy,được Cảnh Trình Ngự phát hiện khi đã hít khói đặc nồng đến choáng váng,mà lúc trước tại đây,khi nàng chạy trốn còn không cẩn thận đụng vào cái bàn,tạo thành gãy xương trên đùi nhỏ.

Cảnh Trình Ngự một bên ảo não tên phóng hỏa lớn mật,một bên lo lắng thương thế của nàng,may mắn sư phụ Mạc Thượng Ly đúng lúc xuất hiện,giúp nàng đắp loại tực cốt cao tốt nhất,chỉ cần nàng mỗi ngày đúng hạn đổi được,một thời gian sau chỗ gãy xương sẽ lành.

“Cho nên nói,có một số người chính là phúc thiên mệnh lớn,liền ngay cả lão thiên gia cũng đừng nghĩ dễ dàng đoạt tánh mạng của người.Bất quá theo việc lần này,thật ra làm cho lão nhân ta nhìn thấy một màn phi thường thú vị a.....” Mạc Thượng Ly một bên cắn chân gà lấy từ trong phòng bếp,một bên dùng ánh mắt trêu chọc liếc về phía đồ đệ mình.“Cũng có một số người,trên mặt lộ ra một bộ không cần,kỳ thật đáy lòng a.....có mà thật sự khấn trương nha.”

Ngồi dựa trên giường Quan Ninh Nhi bưng cốc nước,lén nhìn người không lên tiếng Cảnh Trình Ngự liếc mắt một cái,có chút không biết làm sao.

Sau khi tỉnh lại,nàng từ trong miệng Xuân Mai biết được,sở dĩ nàng thoát chết,hoàn toàn là do Vương gia quên mình liều mình cứu giúp,hồi tưởng lại khi sự việc phát sinh,nàng vẫn có chút không rõ ràng lắm.

Còn nhớ rõ tiền Cảnh Trình Ngự cùng Tề Dương rời phủ không bao lâu,đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện một cái người bịt mặt thân thủ thoăn thoắt,nàng lúc ấy thật sự bị hoảng sợ,không nghĩ tới ngay lúc ban ngày cư nhiên lại có đám người dám đột nhập vương phủ,quang minh chính đại bắt nàng đi,còn cướp đi gương đồng mẹ lưu lại cho nàng.

Tới tận khi gương đồng bị lấy đi,nàng mới hiểu được ý đồ của đối phương.

Mà nàng vạn lần không nghĩ tới,người nọ chẳng những đem gương cướp đi,còn đem nàng cột lại trong phòng,phóng hỏa,tựa hồ muốn đoạt tánh mạng của nàng!

Liền Xuân Mai ngay lúc đó phát hiện tình cảnh của nàng muốn cầu cứu,cũng bị người nọ một chưởng đánh cho choáng váng,sau nằm trên giường vài canh giờ mới tỉnh lại.

Nhìn đến lửa càng lúc càng lớn,nàng thật vất vả mới thoát được trói buộc trên tay,tính đào tẩu,kết quả cũng không cẩn thận bị cái bàn đẩy,ngã đến gãy chân,còn bị khói đặc nồng không ngừng toát ra làm choáng váng.

“Ninh Nhi a,lần này ngươi cần phải hảo hảo cảm ơn tướng công nhà ngươi,lúc trước nếu không phải hần liều chết xông vào biển lửa cứu ngươi,chỉ sợ ngươi cũng đã hương tiêu ngọc vãn.”

“Sư phụ,người nói rất nhiều.” Cảnh Trình Ngự chịu không nổi khẩu khí trêu chọc của lão,ước gì lão sớm một chút biến mất trước mặt mình.

Mạc Thượng Ly đối với bộ dáng tức giận của hần coi như không thấy,hắc hắc cười không ngừng,“Hiện tại lại xem lão nhân ta không vừa mắt? Vừa nãy khi cứu nương tử ra,là ai gấp đến độ hóc mắt đều đỏ,cấp tốc muốn ta cứu người? Còn lệnh cho bọn hạ nhân tìm người phóng hỏa,sống phải thấy người,chết phải thấy thi thể,bất không được liền mang đầu tới gặp? Lúc ấy không biết là ai đem nương tử nhà mình trở thành bảo bối vận mệnh,lộ ra một bộ nương tử nếu có chút tam dài nhị đoản (có chuyện gì xảy ra vs nương tử),ta sẽ khắp thiên hạ đi theo cùng nhau chôn cùng mộ?”

Cảnh Trình Ngự khuôn mặt tuần tú đành lại,thủy chung không rên một tiếng.

Hần là người,luôn luôn không thích bại lộ cảm xúc chân thật,cho dù trong lòng thật sự để ý,cũng không nguyện biểu hiện ra ngoài,chỉ sợ bị người khác nắm được nhược điểm.

Sư phụ hần cố tình lại là cái lão thích bát quái không ngớt,một khi đã nắm được bím tóc của hần liền sẽ nói không dứt.Tuy rằng tức giận,hần lại không thể phản bác,chỉ có thể nén giận,ngồi một bãi thối mặt tại

chỗ này, tiếp tục bảo trì trầm mặc. Đồng thời, trong đầu cũng không ngừng phán đoán người chủ sự đứng sau màn phóng hỏa án này đến tột cùng là ai.

Nghĩ đến lúc trước Hoàng Thượng đột nhiên xuất hiện trong phủ, khởi binh vấn tội chất vấn hần chuyện tàng bảo đồ, mà mới sáng sớm hôm qua, hần đột nhiên nhận được lệnh triệu hần tiến cung, không bao lâu, trong phủ liền bị người phóng hỏa....

Hần đột nhiên đứng lên, thẳng hướng bên ngoài đi tới.

Mạc Thượng Ly cùng Quan Ninh Nhi bị động tác của hần làm hoảng sợ.

“Đồ đệ, người đi đâu?”

Cảnh Trình Ngự cũng không quay đầu lại nói: “Tiến cung gặp giá!” (ý là tiến cung vấn an vua)

Một hồi không lâu sau, Cảnh Trình Hiên đang ở ngự thư phòng cùng đại thần đàm quốc sự, bị một trận tiếng bước chân dồn dập quấy nhiễu.

Tiểu Hỉ Tử chân nghiêng ngả lao đảo đi theo phía sau dằng dằng sát khí Cảnh Trình Ngự, chạy vào, một bên la hét: “Thất vương gia, không có triệu kiến của Hoàng Thượng, ngài không thể – -”

Một tay đẩy Tiểu Hỉ Tử ngã sang một bên, Cảnh Trình Ngự tà mắt trừng hướng trong phòng một loạt các đại thần, “Các người đều đi ra ngoài, bốn vương có chuyện muốn cùng Hoàng Thượng đàm luận.”

Chúng đại thần bị khí thế của hần làm hoảng sợ, bọn họ biết Hoàng Thượng đối với vị thất đệ này cực độ dung túng, tuy rằng hần chưa từng có tiền lệ thiện sảm ngự thư phòng, nhưng người luôn luôn kiêu ngạo bá đạo như hần làm ra loại sự tình này cũng không có gì là lạ, căn cứ vào vết xe đổ, bọn họ không dám hỏi nhiều, chỉ dám vụng trộm nhìn về phía Hoàng Thượng ở trước ngự án, chờ chỉ thị.

Cảnh Trình Hiên nhú nhú mày, đáy lòng tuy rằng có tức giận, nhưng vẫn là vẫy vẫy tay cho chúng thần lui ra.

Đến lúc ngự thư phòng rộng lớn như vậy chỉ còn có huynh đệ hai người, Cảnh Trình Ngự lập tức không khách khí tiêu sái đến trước ngự án, lớn tiếng chất vấn: “Vì sao phái người thiêu vương phủ của ta?”

Cảnh Trình Hiên bị câu hỏi làm cho sững sốt, “Người có biết chính mình đang nói cái gì không?”

“Hoàng huynh, nếu người cố ý muốn mặt gương trên người Quan Ninh Nhi kia, ta sẽ không tiếc cho người, nhưng người dùng phương thức tỉ mỉ như thế cướp đoạt, có phải hay không quá mức vô sỉ?” Hần khẳng định là người thứ nhất khắp thiên hạ dám làm can nhục mạ Thiên Tử như thế.

Biết rõ chính mình hần là phải bảo trì bình tĩnh, không nên xúc động như vậy, mà cứ nghĩ đến Ninh Nhi suýt nữa bị lửa lớn thiêu cháy, hần liền như thế nào cũng vô pháp tâm bình khí hòa.

Vô luận hoàng huynh đối với mình có khúc mắc như thế nào, hần đều là thật tình coi hần là huynh đệ mà đối đãi, nhưng nếu hoàng huynh vì muốn trút giận, ngay cả nữ nhân mà đệ đệ này yêu thương nhất cũng muốn thương tổn, vậy đừng trách hần không niệm tình huynh đệ, ngoan cố chống lại đến cùng.

Cảnh Trình Hiên bị sự vô lễ của hần làm cho tức giận đến sôi lên, cũng hiểu được mình thực vô tội.

Chuyện Thất vương phủ bị cháy, hần là hôm qua mới nghe người ta nhắc tới, hần cũng thực khiếp sợ. Bởi vì mở to mắt nhìn lại, kinh thành này có ai dám ngang nhiên đắc tội Thất vương gia?

Nhưng hần cũng vụn vụn lần không nghĩ tới, người này cư nhiên sẽ chạy đến trong cung, đem tội danh phóng hỏa đổ lên trên đầu hoàng đế là hần, “Trẫm muốn thứ gì, cho tới bây giờ đều quang minh chính đại lấy, không nhất thiết phải sử dụng âm mưu phái người phóng hỏa. Người nếu không muốn bởi vì chính mình ăn nói cuồng vọng mà sinh mầm tai vạ, liền ngoan ngoãn hướng trẫm xin lỗi nhận sai.”

Cảnh Trình Ngự cũng phát hỏa, không khách khí tiến lên vỗ lên bàn một cái quát: “Quang minh chính đại? Cảnh Trình Hiên, nếu người thật sự không thẹn với lương tâm, cần gì phải sợ hãi tàng bảo đồ trong tay Ninh Nhi kia? Người sao lại kiêng kị ta như thế, không phải sợ một ngày kia, một khi bị ta phát hiện được thiên đại bảo tàng, sẽ ảnh hưởng đến ngôi vị hoàng đế hiện tại của người sao?”

“Người.....Người cứ nhiên dám gọi thẳng tục danh của trẫm? Cảnh Trình Ngự,người không sợ trẫm giận dữ sẽ chém đầu của ngươi?”

Hắn không cho là đúng hừ một tiếng,“Chém ta? Chẳng lẽ người đã quên phụ hoàng trước khi lâm chung đã ra mệnh lệnh gì sao? Đầu của ta,không phải ai muốn chém là có thể chém.”

Cảnh Trình Hiên bị những lời này của hắn làm tức giận đến sắc mặt xanh mét.Thân là huynh trưởng,làm hoàng đế,hắn cứ nhiên lại bị thần đệ của mình mạo phạm như thế?

Lập tức,hắn bắt chấp di ngôn trước khi lâm chung của phụ hoàng,mặt rỗng giận dữ,triệu đến hai bên thị vệ,chỉ vào đầu Cảnh Trình Ngự ra lệnh:“Thất vương gia phạm thượng,khẩu xuất cuồng ngôn,đem hắn nhốt vào thiên lao,chờ xử lý.”

Rất nhanh,tin tức Thất vương gia bị nhốt vào thiên lao liền truyền đi ồn ào huyên náo,mọi người trong phủ Thất vương gia sau khi nghe tin này,đều lộ ra biểu tình kinh hoàng,liền ngay cả Mạc Thượng Ly luôn luôn thích nói giỡn cũng cau mày,về mặt khó hiểu.

“Hai huynh đệ này đến tột cùng đang làm cái quỷ gì? Như thế nào đột nhiên lại chuyển biến nghiêm trọng như thế? Thiên lao nha! Kia là nơi cho phạm nhân ở,đồ đệ nhà ta quen sống an nhàn sung sướng,sao chịu nổi cái loại địa phương ép buộc kia? Nếu tiểu hoàng đế lại một cái tâm tình không tốt,phải người dùng hình.....Ai nha,thế thì đồ đệ ta thật có thể..!!”

Mỗi một câu hắn nói,sắc mặt Quan Ninh Nhi lại tái một phần.

Xuân Mai bên cạnh hầu hạ cũng kinh hoàng trừng lớn hai mắt,không ngừng ở trong phòng đi tới đi lui.

“Lúc trước không phải nói Thất vương gia kiêu ngạo ương ngạnh,điều ngoa tùy hứng,liền ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không dám làm gì người sao? Như thế nào mới nháy mắt,Vương gia nhà ta liền bị nhốt vào thiên lao chứ?”

Không để ý tới sắc mặt chủ tử càng ngày càng khó coi,nàng gấp đến độ xoay quanh trong phòng,tiếp tục thì thầm:“Nếu Vương gia thật bị Hoàng Thượng giận dữ mà xử trảm,kia.....Không phải sẽ tru di cửu tộc chứ? Nếu thật sự tru di cửu tộc.....” Nàng hoảng sợ bổ nhào tới trước mặt chủ tử,“Tiểu thư,chúng ta hai cái đầu có thể hay không cũng sẽ bị rơi?”

Quan Ninh Nhi nghe xong phán đoán của nàng trong lòng bỗng run lên,cố gắng trấn định bác bỏ,“Em không cần nói hươu nói vượn! Vương gia chàng có kim bài miễn tử,Hoàng Thượng cho dù tức giận,cũng,cũng không thật sự chém đầu Vương gia.”

“Kia là không thể nói trước được.Sử sách đều đã ghi a,phàm là người lên làm hoàng đế,tâm nhân đều rất nhỏ.” Mạc Thượng Ly một bên hù dọa nàng,còn không quên lấy củ lạc cho vào miệng,thuận tiện uống hai hớp rượu.

Quan Ninh Nhi bị bộ đánh lão thần của lão làm tức giận đến ứa ra hỏa,“Sư phụ,đồ đệ người đang bị giam ở thiên lao,người như thế nào còn có thể nuốt trôi?”

Lão vô tội trừng mắt nhìn,không hề hối lỗi mà còn cười nói:“Huynh đệ chúng nó giận dữ,lão nhân ta có muốn cũng quản không được nhiều chuyện nhảm chán như vậy.”

“Chuyện này sao có thể là chuyện nhảm chán? Bọn họ cũng không phải huynh đệ bình thường nha! Một người là đương kim thiên tử,một người là đương triều Vương gia,nếu không làm tốt,có thể sẽ tai nạn chết người.”

“Nếu đồ đệ xui xẻo kia của ta bất hạnh mà chết,cùng lắm thì lão nhân ta tiết thanh minh hàng năm liền đốt cho nó nhiều tiền giấy.” Lão lơ đãng nói.

Quan Ninh Nhi hoàn toàn bị Mạc Thượng Ly làm cho tức giận,ảo não trừng mắt nhìn lão liếc một cái,không nói một lời xoay người,một bước một bước hướng cửa đi tới.

“Đồ đệ tức (đồ đệ con dâu),ngươi đi đâu?”

Nàng hỏn hển trả lời:“Con tiến cung tìm hoàng đế lý luận!”

“Cẩn thận hoàng đế giận dữ đem luôn người cùng tiến giam thiên lao.”

“Muốn giam thì cùng nhau giam,con mới không sợ.”

“Tiểu thư,người đợi em với! Em cũng đi.....”

Xuân Mai đang chuẩn bị chạy đuổi theo,lại bị Mạc Thượng Ly một phen kéo lại,“Người ta là cô dâu mới muốn đi thiên lao gặp chồng,nhà đầu người đi theo xem náo nhiệt làm gì?”

Xuân Mai gấp đến độ vẻ mặt đỏ bừng,oán hận trừng mắt lão nói:“Kia là tiểu thư nhà ta,nàng nếu thực sự có gì không hay xảy ra.....Ta đây cũng không muốn sống!”

“Chỉ nghe qua người ta vì tình lang tự tử,chưa từng nghe qua nhà đầu vì tiểu thư tự tử.”

“Ai tự tử? Ta.....” Xuân Mai gấp đến độ người thẳng đơ,vừa ngẩng đầu đã thấy bộ dáng chẳng hề để ý của lão,không khỏi khó hiểu hỏi:“Sư phụ vương gia,nhìn người thật thoải mái,chẳng lẽ có chuyện gì giấu diếm?”

Mạc Thượng Ly bầm bầm ngón tay,cười hắc hắc,lắc lắc đầu,“Không chết được,một đứa cũng chết không được.”

Xuân Mai nghe thế thấy thật mơ hồ,bất quá Mạc Thượng Ly là người luôn luôn yêu cổ lộng huyền hư (ý chỉ chuyện huyền ảo,kỳ quái),nếu hẳn tuyệt không sót ruột,kia tiểu thư nhà nàng cùng Vương gia,có phải hay không căn bản sẽ không bị chặt đầu?

Khi Quan Ninh Nhi đi vào hoàng cung,yêu cầu gặp mặt Hoàng Thượng,lại ngoài ý muốn không bị gì ngăn trở,thực thuận lợi liền được thái giám đưa đến điện Chiêu Dương điện thánh.

“Trẫm biết người lần này đến là có mục đích gì,người muốn trẫm cho thả Thất vương gia,phải không?”

Đây là lần đầu tiên Quan Ninh Nhi gần gũi cùng đương kim thiên tử nói chuyện,tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi,nhưng cứ nghĩ đến phu quân đang ở thiên lao chịu khổ,nàng liền có thêm dũng khí,gật gật đầu,mở miệng cầu tình,“Xin Hoàng Thượng khai ân,thả Vương gia nhà thần.”

Cảnh Trình Hiên lạnh lùng cười,“Trẫm vì sao phải thả hắn?”

Quan Ninh Nhi không có lùi bước,“Bởi vì Vương gia cùng Hoàng Thượng,là huynh đệ một mẹ sinh ra.”

“Thế thì sao?”

“Năm đó tiên hoàng khi lâm chung,từng ban cho Vương gia kim bài miễn tử.”

“Vua nào triều thần ấy,cho dù năm đó tiên hoàng xác thực ban cho hắn kim bài miễn tử,nhưng hiện tại hoàng đế là trẫm,trẫm có quyền quyết định ai sống ai chết.Trẫm làm như vậy,chính là muốn cấp cho người trong thiên hạ một cái cảnh tỉnh,người dám xúc phạm đến trẫm,vô luận là ai trẫm đều tuyệt đối sẽ không chút lưu tình người nhà cũng giết!”

Nghe vậy,sắc mặt Quan Ninh Nhi trắng bệch,ngồi thẫn thờ.

“Không nên trách trẫm tâm ngoan vô tình,là thất đệ đối với trẫm sinh lòng xấu xa trước,trẫm mới hạ chỉ bắt hắn.”

“Thất vương gia đối với Hoàng Thượng trung thành và tận tâm,tuyệt không có nhị tâm.” (ở đây tương tự “1 dạ 2 lòng” ấy! ^^)

“Nếu hắn không có tâm tồn ngạt niệm,vì cái gì lại giấu diếm chuyện bảo tàng?”

Quan Ninh Nhi nghe xong đầu cũng to ra hai lần,nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới một cái gương nho nhỏ lại sẽ gây ra cơn sóng lớn như vậy,còn hại đến nam nhân nàng yêu thương nhất.

“Hừ! Hắn luôn mồm trách trẫm phái người phóng hỏa Thất vương phủ,nói xấu trẫm đoạt thứ gì đó của hắn,trẫm mới muốn nói,đây là hắn cố ý dùng kế kim thiên thoát xác,chính mình một phen phóng hỏa,sau đó ác nhân đi cáo trạng trước thì có.”

“Vương gia không phải loại người này!” Nàng nghe xong tức giận đến lập tức phản bác.

“Hắn không phải loại người như vậy,người như thế nào biết được?”

“Thần cùng Vương gia ở chung lâu như vậy, chàng là người ngay thẳng, chính khí nghiêm nghị, tuyệt sẽ không làm loại việc ti bỉ này.”

“Thế vì sao trăm ngày hôm trước đến muốn tàng bảo đồ, ngày thứ hai trong phủ hần liền phát sinh đại hỏa? Rõ ràng hần sợ trăm đoạt đồ của hần mới ra hạ sách này, tưởng có là giả ý lừa bịp trăm. Hừ! Khi quân phạm thượng, trăm nhất định sẽ không dễ dàng tha cho hần.”

Quan Ninh Nhi bị tức giận của hần làm cho đến không biết nói cái gì, hôm nay còn có nam nhân nào tâm so với Cảnh Trình Hiên ghê tởm hơn sao?

“Hoàng Thượng có phải hay không cố ý muốn phạt Vương gia nhà thần?”

Cảnh Trình Hiên gật gật đầu, “Xúc phạm mặt rồng, tội chết khó thoát!”

Khi nghe tới bốn chữ “tội chết khó thoát”, Quan Ninh Nhi chỉ cảm thấy đầu “Oanh” một tiếng trống rỗng, không tự chủ được mà hồi tưởng lại quãng thời gian mình cùng Cảnh Trình Ngự ở chung.

Tuy rằng người ấy lấy mình có mục đích riêng, ngay từ đầu chính là tính lợi dụng nàng, nhưng người ấy đối với nàng có tình có nghĩa, thậm chí quên mình cứu nàng bên trong đại hỏa, nam tử như vậy, làm cho người ta có thể nào không thương?

Nàng đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười, đối với Cảnh Trình Hiên nói: “Nếu Hoàng Thượng không tha tánh mạng Thất vương gia, vậy Ninh Nhi có một thỉnh cầu.”

“Nói.”

“Ninh Nhi muốn cùng Vương gia... cộng phó hoàng tuyền.” (tương đương cùng chết)

Trầm ngâm một lát, Cảnh Trình Hiên mặt không chút thay đổi nói: “Chuẩn!”

Tin tức Thất vương gia cùng Vương phi cùng bị bỏ tù, rất nhanh liền truyền ra bên ngoài.

Chưa đến mấy ngày, Hoàng Thượng lại chiêu cáo thiên hạ, nói vợ chồng Thất vương gia xúc phạm hoàng quyền, Hoàng Thượng muốn mau chóng xử lý, hạ lệnh một tháng sau xử trảm.

Ở cách xa đó tại An Lăng, Võ Tử Ứng dựa theo tin tức hồi báo của Tô Lạc Hương mà biết được việc này, đắc ý cười ha ha. Hần ngồi tại án tiền, xem xong tin báo liền dùng ánh nến hủy thư tín, yêu thích không buông tay thưởng thức bảo kính chiếu yêu vừa được đưa tới.

Hần nhìn gần nhìn xa, nhìn trái nhìn phải, chỉ cảm thấy vật nhỏ này được làm dị thường tinh xảo, nhưng nhìn một lúc lâu cũng không thấy ra được gương này làm sao cất giấu tàng bảo đồ.

“Vương gia, hiện tại tàng bảo đồ đã nằm trong tay chúng ta, Thất vương gia cũng cùng Hoàng Thượng phản bội, không lâu sau sẽ bị xử trảm, hiện nay triều đình đại loạn, đúng là thời cơ tốt nhất để chúng ta động thủ. Về phần bảo tàng này, Vương gia người không cần nhất thời nóng lòng, đợi sau khi Vương gia đoạt được ngôi vị hoàng đế, chúng ta tìm mấy dị sĩ tài ba cởi bỏ bí mật bảo kính cũng không muộn.” Mưu sĩ tâm phúc ở một bên đề nghị.

Võ Tử Ứng nghe vậy, đồng ý gật đầu, nắm chặt bảo kính trong tay, lộ ra một chút cười đắc ý.

“Thực đáng tiếc, không thể tận mắt thấy Cảnh Trình Ngự rơi đầu, thật sự có chút tiếc nuối. Bất quá lần này thực đáng khen ngợi, vẫn là nghĩa muội của bốn vương Tô Lạc Hương. Nha đầu kia quả nhiên không phụ công bốn vương nhờ vả, đem sự tình làm được tốt đẹp như vậy, đợi bốn vương ngồi trên long ý, nhất định sẽ không quên công lao của nàng.....”

Lúc này tại một gian tẩm cung trong hoàng cung tại kinh thành, Tô Lạc Hương nghe Châu Nhi thuật lại lời truyền của Võ Tử Ứng, hần chẳng những đem nàng khen một phen, nói nàng năng lực làm việc cường đại đến mức hóa thành châu báu, còn nhận lời sau này chắc chắn sẽ thưởng nàng.

Nàng nghe xong chính là cười cười, cũng không để trong lòng, đợi sau khi Châu Nhi rời đi, mới nhẹ nhàng mở một cái túi hương ra, đem một mặt gương đồng chạm trổ tinh xảo lấy ra, thưởng thức ở trong tay.

Nhớ ngày đó,nàng phái người tặng hoàng đế một tin tức,nói rõ Thất vương gia lúc trước lấy Quan Ninh Nhi là vì trên người đối phương có bảo tàng,sau khi hoàng đế biết chuyện,quả nhiên giận dữ như nàng sở liệu,lập tức tìm Cảnh Trình Ngự để hỏi cho ra lẽ.

Nàng thừa cơ lợi dụng khúc mắc giữa hai người,phái người đi Thất vương phủ phóng hỏa,kết quả Cảnh Trình Ngự quả nhiên đem việc này đổ lên đầu hoàng đế,nàng làm cho hai người bọn họ trai cò tranh chấp,mà nàng ngư ông đắc lợi,hoàn thành nhiệm vụ.Tuy rằng có chút đáng tiếc Cảnh Trình Ngự sắp bị xử trảm,bất quá,dù sao nam nhân kia cũng không thương nàng,sống chết của hắn đối với nàng giờ cũng không có ý nghĩa gì.

Người nàng không chiếm được,nàng tình nguyện làm cho hắn hoàn toàn biến mất,nàng không đạt được người khác cũng đừng mong có được.

Duy nhất có chút chuyện khiến nàng không vui,Quan Ninh Nhi vừa béo vừa ngu kia lại cứ nhiên ngây ngốc tự nguyện cùng Cảnh Trình Ngự vào ngục chịu chết.

Không thể sinh cùng tháng cùng năm,nhưng nguyên chết cùng tháng cùng ngày sao? Hừ!

Nghĩ đến đây,nàng lạnh lùng cười khan,nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve gương đồng trong tay.

Đây mới là vật thật,phái người đưa về An Lăng cấp cho Võ Tử Ứng kia chẳng qua là đồ dỏm.

Nàng phải vì chính mình lưu lại một cái lợi thế,để ngừa khả năng bất trắc,dù sao trên cõi đời này,có thể tin tưởng,trừ bỏ chính mình,không có ai khác.

Dựa theo kế hoạch sớm định ra,Tô Lạc Hương chỉ cần thành công châm ngòi Hoàng Thượng cùng Thất vương gia phản bội,Võ Tử Ứng sẽ âm thầm phái người đến kinh thành,tiếp nàng trở lại An Lăng.

Mà tin tức Thất vương gia bị xử trảm đều đã truyền đến An Lăng hơn mười ngày,bên kia lại như cũ không có động tĩnh gì.

Làm cho nàng cảm thấy kỳ quái là,Châu Nhi ở bên người hầu hạ nàng,vì tay chân chịu khó,cứ nhiên bị Hoàng Thượng điều đến bên cạnh hắn,mà một ít nô tài nàng mang đến kinh thành,cũng đều bởi vì các loại nguyên nhân mà dần bị đổi người mới.

Càng làm nàng kinh ngạc là,trừ bỏ cửa lớn ngoài tầm cung ra,hiện tại chỉ cần nàng muốn ra cửa,bên người liền nhất định sẽ có một đám người đi theo.

Thay đổi như vậy,làm nàng cảm thấy dị thường bất an,chẳng lẽ ở tình huống nàng không biết,lại đã có chuyện gì xảy ra?

Rất nhanh,ngày Hoàng Thượng nạp nàng làm phi đã đến,nhưng không nghĩ tới ba ngày trước khi nàng được sắc phong,lại đột nhiên nhận được thánh chỉ,đề cập đến hữu thần xem tướng tính ra bất tự của nàng cùng hoàng đế không hợp,không nên vào cung làm phi.Hoàng đế đối với chuyện này cảm thấy tiếc hận,mà vì không muốn phụ ý tốt kết thân của An Lăng vương,nên hắn quyết định nhịn đau bỏ những thức yêu thích,dem nàng ban ột vị quan trong triều là Hòa Thuận thân vương làm phi.

Tô Lạc Hương biết Hòa Thuận thân vương kia năm nay đã bảy mươi tám,tuy rằng chính phi đã qua đời,nhưng trong phủ tiểu thiếp ước chừng có hai,ba mươi người,tuổi tăng phân bố rộng làm người ta kinh ngạc.

Đừng nhìn hắn bộ dáng tuổi già sức yếu,hắn chính là tính hóa sắc,cho dù tuổi đã muốn một bó to,như cũ thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Không lâu trước đây,sau khi hắn gặp qua Tô Lạc Hương ở hoàng yến,liền vẫn thèm nhỏ dãi mỹ mạo của nàng,giác mộng một ngày kia có thể đem một vị mỹ nhân nũng nịu như vậy lấy về nhà,cho nên sau khi hoàng thượng hạ chỉ đem Lạc Hương quận chúa ban cho hắn làm phi,hắn không hề nghĩ ngợi liền lập tức vui tươi hơn hẳn tiếp chỉ.

Kết quả như vậy Tô Lạc Hương tự nhiên không thuận theo,rốt cục kiềm chế không được lửa giận,xúc động chạy đến ngự thư phòng tìm hoàng đế lý luận.

Đương kim thiên tử Cảnh Trình Hiền vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tuy rằng trẫm cũng rất muốn nạp người tiến cung, đáng tiếc trẫm cùng người bất tự không hợp, nếu miễn cưỡng nạp người làm phi, tương lai đối với giang sơn Nam Nhạc ta rất bất lợi.” Cảnh Trình Hiền nói tới đây, bỗng nhiên biến sắc, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cho nên, thất đệ trẫm sợ cô phụ ý tốt kết thân của An Lăng vương, mới hướng trẫm đề nghị đem người gả cho Hòa Thuận thân vương.”

“Thất đệ?” Tô Lạc Hương nghi hoặc khó hiểu. Thất vương gia không phải ở thiên lao sao?

Cảnh Trình Hiền mỉm cười, vỗ tay một cái, một nam tử liền từ mặt sau bình phong ngự thư phòng đi ra. Hắn không phải ai khác, đúng là người gần đây bị hạ lệnh sắp xử trảm Cảnh Trình Ngự.

Nàng dị thường khiếp sợ, cảm giác chính mình tựa hồ lâm vào một dải sương mù.

Chỉ thấy Cảnh Trình Ngự hé ra khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng mở miệng, “Lạc Hương quận chúa, người nhất định thực ngoài ý muốn, người sắp bị chém đầu là ta vì lý do gì sẽ xuất hiện trong ngự thư phòng của Hoàng Thượng, phải không?”

Tô Lạc Hương đã hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, trước mắt hết thấy tựa như một giấc mộng, sự tình vì sao lại diễn biến thành cục diện hiện tại?

Liền ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng đối với nàng lộ ra tươi cười âm sâm, giống như đang cười nhạo nàng, nàng đã mắc vào cạm bẫy bọn họ tử mị thiết hạ, đã thế còn bất giác hồn nhiên, dào dạt đắc ý. (ý nói đã trúng kế còn đắc ý tưởng người ta trúng kế của mình)

Cảnh Trình Hiền thực vừa lòng biểu tình khiếp sợ hiện tại của nàng, chậm rãi nói: “Vô Tử Ưng thật là một người có tâm kế, chỉ tiếc cái hân kém nhất, chính là phái một cái nữ nhân tới liên vọng tưởng xoay cục diện. Tô Lạc Hương, người sẽ không thực cho rằng huynh đệ hai người chúng ta sẽ bởi vì một cái tàng bảo đồ nhỏ nhỏ mà trở mặt thành thù chứ?”

Từ đầu tới đuôi, người xem đến chẳng qua là cạm bẫy của trẫm cùng thất đệ. Không nghĩ tới người quả nhiên phối hợp, đem kế hoạch tử mị của chúng ta hết thấy từ đầu chí cuối nhả dùm cho Vô Tử Ưng. Biết không? Trẫm muốn chính là kết quả này.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Biết phó dịch, nha đầu người mang đến, vì sao một đám đều dần biến mất không? Đó là bởi vì..... Trẫm sớm âm thầm đưa bọn họ đi giết.”

Tô Lạc Hương nghe xong không khỏi lão đảo vài bước, nghĩ đến hạ nhân quanh mình cư nhiên lại chết như vậy, không khỏi lo lắng tương lai của chính mình.

“Bất quá người yên tâm, trẫm sẽ không giết người, người chính là công cụ bị người ta lợi dụng mà thôi. Trước khi trẫm đem Vô Tử Ưng diệt trừ, người còn sống vẫn là có chút tác dụng.” Hắn lãnh khốc nói: “Về phần trẫm vì sao đem người gả cho Hòa Thuận thân vương, chuyện này người tốt nhất vẫn là chính mình hỏi thất đệ đi.”

Cảnh Trình Ngự không nói nhiều vô nghĩa, chỉ thản nhiên đối nàng nói: “Mới đây, bốn vương trong phủ đã đánh mất một món đồ gì đó rất quan trọng, nếu Lạc Hương quận chúa có bản lĩnh đem thứ vứt bỏ gì đó tìm trở về, như vậy chuyện người gả cho Hòa Thuận thân vương còn có đường cứu vãn, nếu không.....” Hắn hừ lạnh một tiếng, “kết cục của người, sẽ cùng đoạn mệnh tiểu thiếp của Hòa Thuận thân vương giống nhau, sống không được bao lâu!”

Nói xong, căn bản không đợi Tô Lạc Hương đáp lại, hắn liền kính tự hướng Hoàng Thượng cáo từ, xoay người rời đi.

10. Chương 10

Cảnh Trình Ngự cùng hoàng đế tử mị xếp đặt một hồi bố cục, cơ hồ đã lừa gạt hết tất cả mọi người.

Trong đám người ấy, bị qua mặt nhất chính là Quan Ninh Nhi. Làm nàng khi đó lá gan cũng hóa lớn chạy đến hoàng cung cùng Hoàng Thượng lý luận, dưới tình thế cấp bách còn đưa ra thỉnh cầu muốn cùng phu

quân đồng sinh cộng tử,đột nhiên nhìn thấy Cảnh Trình Ngự xuất hiện,nàng bị dọa nhảy dựng lên,thiếu chút nữa chân đứng không nổi.

Sau,Cảnh Trình Ngự đối với nàng nói,hắn cùng Hoàng Thượng sở dĩ diễn một màn này,chính là muốn mượn Tô Lạc Hương làm cho Võ Tử Ưng nghĩ triều đình đại loạn,cho nên mới lơ là phòng bị.

Sau bọn họ lại điều cơ sở ngầm bên cạnh Tô Lạc Hương đi nơi khác,chính là muốn ngăn cách nàng cùng bên ngoài có cơ hội liên hệ,ngăn chặn khả năng tình hình thực tế bị nàng truyền ra ngoài.

Sự thật chứng minh chiêu huynh đệ phản bội này của bọn họ thập phần hiệu quả,đem Tô Lạc Hương cùng cơ sở ngầm của nàng lừa đến xoay vòng quanh.

“Hai người diễn trò thì cứ diễn trò,làm chi còn động thủ động cước? Lúc thần thiếp nhìn Hoàng Thượng động thủ đánh Vương gia,còn tưởng rằng...” Một ngày giữa trưa,chân bị thương đã có phần chuyển biến tốt,Quan Ninh Nhi cùng Vương gia nhà mình ngồi sau hoa viên chuyện phiếm tâm sự,nhìn không được bắt đầu oán giận chính mình lúc trước bị lừa thật thảm.

Vì tránh cho tin tức Thất vương gia căn bản không bị giam vào thiên lao bị truyền ra ngoài,toàn bộ Thất vương phủ từ trên xuống dưới gia đình,hộ viện,nha đầu đều bị răn đe,ai dám lảm miệng một câu,lập tức loạn côn đánh chết.

Bất quá cũng vì vậy,trước khi sự kiện Võ Tử Ưng kết thúc,Cảnh Trình Ngự cùng Quan Ninh Nhi một bước cũng không thể ra khỏi vương phủ.

“Diễn trò sẽ diễn nguyên bộ,nếu không diễn thật một chút,làm sao có thể lừa Tô Lạc Hương cùng cơ sở ngầm Võ Tử Ưng phải đến?”

“Nói cách khác,chàng đã sớm biết gương mặt lưu lại cho thần thiếp,căn bản không phải Hoàng Thượng lấy đi?”

Cảnh Trình Ngự gật gật đầu,“Kỳ thật về tin đồn tộc Thập Lạc năm đó có giấu bảo tàng,hoàng huynh so với ta còn sớm biết rõ hơn,chẳng qua hắn cùng không thực để ý,hưởng chi nhiều năm như vậy qua đều không có ai biết bảo tàng ở nơi nào,hắn cũng liên đới với việc này mở một con mắt,nhắm một con mắt không đáng để ý tới.”

“Lúc trước ta tại triều đường đoạt người của Võ Tử Ưng,hắn cũng đã đoán được vài phần,bởi vì chuyện không có ích lợi,Võ Tử Ưng sẽ không làm.Hoàng huynh từng hỏi riêng ta,bảo tàng có hay không cùng nàng có liên quan,ta không thừa nhận cũng không phủ nhận,chỉ nói với hắn,cái gì nên hủy,ta tự nhiên sẽ không cho nó ở lại trên đời.”

“Cho nên,Hoàng Thượng từng lo lắng mặt gương đồng trên người thần thiếp sẽ tạo thành thiên hạ đại loạn?”

Hắn gật gật đầu,“Bất quá cuối cùng,hoàng huynh vẫn là lựa chọn tin tưởng ta.Nếu không phải vì ở trước mặt Tô Lạc Hương diễn trò,đời này,hắn sẽ không chủ động nhắc tới bảo tàng.”

Quan Ninh Nhi ôn nhu xoa cằm,bùng tỉnh đại ngộ,“Xem ra Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng,quả nhiên cùng với dân chúng trí tuệ rõ ràng bất đồng cách xa.”

Cảnh Trình Ngự lại nhìn không được cười nói:“Bổn vương thực ra lại cảm thấy,nàng lúc ấy cho rằng ta cũng bị hoàng huynh chém đầu,về mặt lo lắng sợ hãi kia,biểu tình lo âu bất an phi thường đáng yêu.”

Bị hắn trêu chọc mặt đỏ tai hồng,nàng buồn bực sắc giọng:“Ý tứ của Vương gia thật hoàn hảo! Trước đó cư nhiên cũng không nói cho người ta một tiếng,hại thần thiếp thực nghĩ chàng sẽ bỏ mạng nơi hoàng tuyền.” Nói đến đây,nàng đột nhiên lại nghĩ đến cái gì,“Bất quá,thần thiếp nghe nói Hoàng Thượng muốn đem Lạc Hương quận chúa gả cho Hòa Thuận thân vương,đây là thật ư?”

“Đúng vậy!”

“Nhưng mà.....Hoàng Thượng không phải muốn nạp Tô Lạc Hương làm phi sao?”

Cảnh Trình Ngự cười lạnh một tiếng,“Nàng cho là hoàng huynh thực sẽ bị sắc đẹp của nàng ta hấp dẫn? Lúc trước tuyên bố nạp nàng ta làm phi,chẳng qua là cái thủ thuật che mắt,diễn trò cho Võ Tử Ưng xem thôi,hiện tại có thể lợi dụng đều đã lợi dụng xong,hoàng huynh làm sao có thể lưu một cái nữ nhân tùy thời

đều có khả năng phản bội hắt lại bên người? Cho nên mới tìm cái bát tự không hợp làm cố đem nàng ta cấp cho Hòa Thuận thân vương tiếp nhận.”

“Nhưng thần thiếp nghe nói cái vị Hòa Thuận thân vương kia là cái tiêu chuẩn lão sắc quý, tuổi đã một phen, còn thích lưu luyến bụi hoa, chuyên môn chọn cô nương trẻ tuổi mỹ mạo nhập phủ làm tiểu thiếp. Vương phi của Hòa Thuận thân vương năm đó, chính là bởi vì tướng công nhà mình rất hoa tâm, mới rõ ràng bị hắt làm cho tức chết.” Nay hắt cư nhiên đề nghị Hoàng Thượng ban Tô Lạc Hương gả cho Hòa Thuận thân vương, kia không phải là đem nàng đưa vào hố lửa sao?

“Nếu nàng ta không muốn gả cho Hòa Thuận thân vương, sẽ không làm ra biện pháp xoay chuyển cục diện như bây giờ.” Cảnh Trình Ngự bất vi sở động, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Có một số việc nếu làm, sẽ phải trả giá rất lớn, đồ của người khác có thể dễ lấy như vậy sao?”

“Vương gia, chàng hoài nghi gương của thần thiếp là Tô Lạc Hương cướp đi?”

“Không phải hoài nghi, là phi thường khẳng định.” Hắt âm thầm bày ra thế lực cơ sở ngầm, tin tức hồi báo cho hắt tới bây giờ đều chưa có sai bao giờ. Hắt thật ra muốn nhìn một chút, Tô Lạc Hương đến tột cùng có bao nhiêu nhẫn nại cùng hắt đối kháng.

“Chiêu mượn đao giết người của chàng thật là một biện pháp hay, chẳng qua bức một cô nương xinh đẹp như thiên tiên gả ột lão sắc quý, thật sự là có chút tàn nhẫn.”

Cảnh Trình Ngự hiển nhiên tức giận nhéo hai má non mềm của nàng một cái, bất mãn nói: “Bổn vương là vì nàng mới vắt óc nghĩ ra biện pháp như vậy.” Nói xong, phượng mâu dài nhỏ của hắt hơi hơi nheo lại, “Nếu nàng cảm thấy bổn vương tàn nhẫn, gương đồng kia sẽ cho nàng ta làm lễ vật là được rồi.”

Quan Ninh Nhi vội vàng lắc đầu, “Như vậy sao được! Kia là bảo bối mẹ lưu lại cho thần thiếp.”

“Nàng không phải chỉ trích bổn vương tàn nhẫn sao?”

“Thần thiếp..... Thần thiếp chỉ là đề nghị Vương gia, có thể dùng phương thức nhu hòa hơn khuyên nàng trả lại thôi.”

Hắt nghe xong không giận mà cười, “Được a, dù sao nàng ta cũng là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nếu nương tử muốn ta dùng phương thức nhu hòa, bổn vương liền theo mong muốn của nàng, cùng nàng ta thân cận một phen, nói không chừng tâm nàng ta mềm nhũn, liền chủ động đem gương trả lại nha.”

“Không cho phép!” Nàng lập tức bá đao yêu xích một tiếng, hung hăng giống cộp mẹ, “Vương gia không cho phép chàng đối xử tốt với nàng ta!”

Nói xong, chỉ thấy hắt tao nhã cầm chén rượu, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, nàng nhất thời cảm thấy hành động của chính mình vừa làm với hắt, vừa tức vừa ức lại thẹn thùng, đơn giản bĩu môi quay mặt đi, làm bộ ăn cái gì đó.

Không bao lâu, Nhạc tổng quản vội vàng chạy tới, bẩm báo nói: “Vương gia, có vị cô nương tự xưng Lạc Hương quận chúa ở ngoài cửa sau, nói có chuyện quan trọng muốn cùng Vương gia trò chuyện.”

Sự tình quả nhiên như Cảnh Trình Ngự sở liệu, Tô Lạc Hương bởi vì không muốn gả cho kẻ có tiếng xấu Hòa Thuận thân vương, đành phải ngoan ngoãn đi vào Thất vương phủ, đem gương cướp được hoàn trả lại.

Nàng không phải đưa ngọc, biết nếu Cảnh Trình Ngự giăng bày nàng, khẳng định đối với nhất cử nhất động của nàng đã nắm trong lòng bàn tay.

Không nghĩ tới đao ột thước, ma ột thượng (tương tự “nghĩ mình giỏi, có người còn giỏi hơn”), Vô Tử Ưng mặc dù khôn khéo, lại vẫn đánh không lại mưu kế của Cảnh Trình Ngự.

“Ta chỉ là tò mò, Vương gia như thế nào biết được thứ ta gửi về cho An Lăng vương là đồ phủng chế (hàng dỏm)?”

“Loại nữ nhân như ngươi lúc nào cũng đều tính toán lợi hại của chính mình, như thế nào lại dễ dàng đem chính phẩm gửi đi?” Huống hồ khi nàng mở ám điều tra nghe ngóng nơi làm đồ dỏm trong kinh thành, hắt liền đoán được động cơ của nàng.

Tô Lạc Hương cũng không tức giận, chính là chậm chạp lấy ra một cái túi hương từ trong tay áo, “Vương gia muốn, là thứ này đi?”

Cảnh Trình Ngự đưa tay tiếp nhận, mở túi hương ra, hơi đổ xuống, một mặt gương đồng tinh xảo liền rơi vào trong tay.

Đúng vậy, đây là bảo bối mà Ninh Nhi bị mất, trên gương có mấy chỗ hoa văn nhỏ, hẳn nhớ rõ rành mạch.

Hắn nghĩ đến lấy lại gương đồng, cùng với việc nó có bảo tàng hay không không hề quan hệ, chính là mặt gương này là di vật duy nhất mẹ Ninh Nhi lưu lại cho nàng.

Hắn cẩn thận lấy tay sát bóng loáng mặt kính, tựa như đang âu yếm nữ nhân mình yêu thương, bộ dáng ôn nhu kia làm Tô Lạc Hương phi thường ghen tị, bởi vì nàng biết thời điểm hắn cùng nương tử nhà mình ở chung mới có thể thoát ra biểu tình đến mê người ấy.

“Kỳ thật ta hôm nay đến đây, còn có một sự kiện quan trọng muốn cùng Vương gia bàn luận.”

“Bốn vương không biết là giữa chúng ta còn có cái gì quan trọng cần đàm phán. Nếu thứ này đã trả lại, người cũng có thể đi rồi, chuyện lấy Hòa Thuận thân vương, bốn vương sẽ hướng Hoàng Thượng nói sau.”

“Không, chuyện ta muốn nói cùng với chuyện này không quan hệ.”

“Nha?” Hắn lười biếng nhắc mí mắt, liếc nàng một cái, “Người muốn nói cái gì?”

“Ta.....” Nàng nuốt nước miếng, kiên quyết nói: “Ta muốn gả cho Vương gia, làm sủng phi của Vương gia.”

Cảnh Trình Ngự sửng sốt một chút, sau đó tựa như nghe được một chuyện rất đáng chê cười, có chút bật cười nói: “Người là đang nói giỡn sao?”

“Đương nhiên không phải!” Nàng lộ ra biểu tình vẻ mặt thật sự, “Ta biết Vương gia phi thường chán ghét ta, bởi vậy ta cũng không phải vô duyên vô cớ đưa ra thỉnh cầu này, người phi thường rõ ràng mục đích ta đến kinh thành, như vậy cũng nhất định biết An Lăng vương đối với ngôi vị hoàng đế mơ ước cùng đối với giang sơn có dã tâm.”

Cảnh Trình Ngự không nói, tựa hồ đang đợi câu tiếp theo của nàng.

“Ta có thể hướng người báo lại kế hoạch của hắn, bao gồm chính xác vài cái phi thường đặc biệt quan trọng trong triều đình cùng hắn âm thầm thư từ qua lại.” Thấy hắn vẫn là không có nói tiếp, nàng lại nói, “Ta biết người nhìn ta không vừa mắt, nhưng bởi vì tài tử, điều vì thực vọng, ta chỉ là muốn tìm cơ hội sống sót lớn hơn để dựa vào mà thôi.”

“Vương gia là người thông minh, nhất định biết Võ Tử Ứng nắm trong tay có bốn mươi vạn binh lực, những năm gần đây, hắn ở An Lăng lại nuôi trồng không ít tân huyết (tức như gom thêm quân), chính là chờ một ngày kia khi cánh chim đầy đàn, sẽ mang binh nhập kinh mưu phản loạn, cướp lấy ngôi vị hoàng đế.”

“Trước mắt tuy rằng quốc thái dân an, nhưng biên phòng trọng địa vẫn đang một mảnh hỗn loạn, nguy cơ tứ phía, thêm nữa chư quốc phía Bắc Kỳ lại đối với Nam Nhạc ta như hổ rình mồi, Hoàng Thượng nếu vì chống An Lăng vương mà triệu hồi binh lực biên giới, tất nhiên sẽ cho địch quốc cơ hội xâm nhập, mà Vương gia nếu nạp ta làm sủng phi, từ tin tức tình báo bên trong An Lăng vương do ta cung cấp, tất có thể cho triều đình một sự giúp đỡ lớn, lập tức giải quyết cảnh nguy khốn.”

“Đương nhiên, nếu Vương gia không chịu đáp ứng điều kiện của ta, cùng lắm thì mọi người đồng quy vu tận, chỉ cần Tô Lạc Hương ta chết, An Lăng vương khẳng định sẽ lấy cớ trả thù, triển khai hành động, hướng triều đình tấn công.”

Lời này vừa nói xong, nàng liền bình tĩnh chờ Cảnh Trình Ngự hồi phục, mà đợi sau một lúc lâu, lại chỉ thấy hắn lạnh lùng cười.

“Người phi thường khẳng định, bốn vương sẽ bị người thành công uy hiếp, vì đổi lấy cái gọi là tin tức tình báo mà đem người một nữ nhân đáng sợ lại âm ngoan thủ tiến vương phủ, làm sủng phi của bốn vương?” Hắn không cho là đúng hỏi lại.

Tô Lạc Hương nghe ra châm chọc trong lời nói của hắn, tức giận đến không muốn nói chuyện, chỉ trấn định gật gật đầu.

Nàng cũng không tin, hắn sẽ không cần an nguy của dân chúng trong thiên hạ, lại càng không tin hắn có thể cho phép hoàng thất Nam Nhạc thay tên đổi họ.

“Tô Lạc Hương, chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn không có thấy rõ tình cảnh của chính mình sao? Xác thực, theo như lời ngươi nói, trong kinh thành này có mấy đại thần đắc thế cùng hắn âm thầm qua lại, nhưng là ngươi không biết, này đều là tâm phúc chu toàn do Hoàng Thượng phái đi. Mặt khác, cho dù Võ Tử Ứng có thể điều động bốn mươi vạn quân, nhưng hắn làm sao có thể bảo đảm binh lính này mỗi người đều cam tâm tình nguyện nghe hắn chỉ huy?”

Không để ý tới sắc mặt nàng ngày càng khó coi, hắn lại nói: “Bốn vương lần này cùng Hoàng Thượng tử tử sinh sinh, chính là muốn mượn miệng ngươi nói cho hắn biết triều đình đã xuất hiện nội gián, sau khi hắn biết được, tất sẽ rơi vào bẫy, thậm chí chuẩn bị xuất binh, một khi hắn có động tác tiếp theo, bốn vương rất nhanh sẽ có thể có chứng cứ chính xác hắn mưu phản để bắt hắn.”

Nói tới đây, hắn cười đắc ý, “Nha. Đã quên nói với ngươi, thân tín bên người Võ Tử Ứng cổ xúy hắn mưu phản, kỳ thật đều là người do bốn vương phái đi, còn có, bốn mươi vạn quân kia của hắn xác thực là rất lớn, nhưng bốn vương cũng đều có đối sách.”

“Ngươi nói, tù nhân bị phán mùa thu sau sẽ trăm, hy vọng nhất là gì?” Không đợi nàng trả lời, hắn lại tự nói: “Là tự do. Bốn vương âm thầm đem phạm nhân bị phán tử hình tại các tỉnh, các huyện gom lại một chỗ, nói với bọn họ, vô luận là vi phạm lần đầu hay tội lớn đến đâu, chỉ cần khi triều đình cùng An Lăng vương phát sinh nội chiến, tài cán của họ giúp ích cho quốc gia, ở trên chiến trường giết địch, cuối cùng còn có thể sống sót, bốn vương liền ban bọn họ vô tội phóng thích.”

Nghe đến đó, Tô Lạc Hương cả kinh, dùng tử tù để đánh giặc, như thế nào mới có ý niệm ấy trong đầu?

Cảnh Trình Ngự lại nói tiếp: “Ngươi có biết người bị phán tử hình, nội tâm có bao nhiêu khát vọng tự do cùng sinh tồn không? Vì sinh tồn, bọn họ sẽ ra sức trên chiến trường chém giết, mà tin tức này, cũng đã chậm rãi truyền đến lãnh địa quân doanh của Võ Tử Ứng. Lòng quân một khi dao động, kết cục là như thế nào, không cần ta nói rành mạch trong lòng ngươi cũng biết rõ.”

Nói đến đây, hắn nhin không được có chút đắc ý, bởi vì hắn nghĩ đến lợi dụng tử tù kiềm chế quân đội của Võ Tử Ứng, hoàn toàn là nhờ câu nói “Rác cũng có thể biến hoàng kim” của Ninh Nhi cho hắn linh cảm.

Sư phụ nói rất đúng, Ninh Nhi quả thật là trúng mục tiêu phúc tinh của hắn.

“Hơn nữa ngươi nhất định cũng không biết, thân tín mà Võ Tử Ứng thanh thoi bồi dưỡng, bởi vì biết được chúng ta dùng tử tù làm phương pháp đối kháng, lo lắng cho tánh mạng an nguy của chính mình, đại bộ phận hiện tại đã muốn hướng triều đình phản đối chiến tranh.”

“Mà tại quân đội của Võ Tử Ứng, không hề thiếu tướng lĩnh lo lắng phát sinh nội chiến sẽ mang đến thương tổn thật lớn cho Nam Nhạc, cũng đã bỏ gian tà theo chính nghĩa. Nếu ngươi còn cơ hội trở lại An Lăng, sẽ biết tình huống hiện tại của Võ Tử Ứng có bao nhiêu chật vật.”

Hồi lâu chưa hé răng Tô Lạc Hương sau khi nghe xong, rốt cục mở miệng, “Cho nên, vô luận ta lấy điều kiện như thế nào trao đổi, ngươi cũng sẽ không thú ta qua cửa phải không?”

Cảnh Trình Ngự vô tình nói: “Ngươi biết được là tốt rồi.” Trả thù như vậy, đối với nàng mà nói mới là tàn nhẫn nhất.

Mà hắn còn không kịp cảm thấy vui vẻ vì báo thù, ngực liền bỗng nhiên cảm thấy một trận tắc nghẽn, khí không lưu thông được, đau đớn tựa kim đâm làm hắn cơ hồ hít thở cũng không có.

Hắn khó chịu ôm ngực, ở một khắc ngã xuống rõ ràng nhìn thấy trên mặt nàng lộ ra một chút giảo hoạt cùng gian trá tươi cười.

Nhìn Cảnh Trình Ngự vẻ mặt thống khổ té trên mặt đất, Tô Lạc Hương trên cao nhìn xuống đứng trước mặt hắn, nhìn xuống cười: “Thất vương gia, tim của ngươi, hiện tại có phải hay không rất đau?”

“Người.....Đến tột cùng đối bốn vương làm cái gì?”

Nàng tao nhã ngồi xổm xuống thân mình,rút ra khăn lụa trắng mềm nhẹ lau mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên trán hần.“Kỳ thật ta thật sự không đành lòng nhìn người hiện tại biến thành cái dạng này.Người biết không? Người có bao nhiêu thống khổ,tim của ta còn thấy khó chịu hơn.Nhưng là.....Nếu ta không đối với người như vậy,ta liền thật sự không nghĩ ra được biện pháp khác.”

Nàng giống như thương tiếc lắc đầu,đưa tay muốn nâng hần dậy.

Cảnh Trình Ngự vung tay tránh,hung tợn đem nàng đẩy tới một bên,“Cút ngay!”

Tô Lạc Hương bị hoảng sợ,kinh giật một lát,đột nhiên quỉ dị nở nụ cười,không sợ chết lại tiếp tục tiến lên.

“Nếu ta rời đi,mạng của người chẳng phải là cũng không cứu được?”

“Người có ý tứ gì?”

“Ta hạ ở trên người người Tam nhật tục tình tán.”

Cảnh Trình Ngự cảm thấy nữ nhân này căn bản là điên rồi.

Chỉ thấy nàng chậm rãi nửa quỳ trước mặt hần,đưa cánh tay hần một phen kéo lại,móng tay thật dài cơ hồ chạm vào thịt hần.Mà da thịt hần dù đau đớn nhưng lại đánh không lại khó chịu trong ngực.

Vừa mới chỉ cảm thấy ngực coi như bị liệt hỏa đốt cháy,hiện tại lại cảm thấy giống như có con kiến đang bò sát chung quanh trong thân thể,làm hần đau khổ khó nhịn.

“Thất vương gia,người có biết Tam nhật tục tình tán là cái gì không?” Nàng tươi cười thực sáng lạn,biểu tình cũng rất khùng bố.“Không biết người có hay không nghe nói qua người được giang hồ xưng là Độc vương Lục Vân Thanh? Phàm là độc được do tay hần làm ra,tuy rằng không lấy tính mệnh của người.Nhưng tuyệt đối sẽ làm người ta thống khổ.

“Tam nhật tục tình tán,vô sắc vô vị,trước khi đến vương phủ ta đã đem nó đổ trên mặt gương của nương tử người,chỉ cần sau khi chạm qua,không quá nửa canh giờ độc tính sẽ phát tác – đau khổ khó nhịn,về phần giải được.....” Nàng đột nhiên lộ ra biểu tình đắc ý,“Đã bị ta hạ trên chính thân thể của mình rồi.”

Nàng tà cười đem mặt cười tiến đến trước mặt hần,ghé vào lỗ tai hần thổi hơi thở khiêu khích,“Vương gia,hai năm trước thời điểm người đặt chân đến An Lăng,ta cũng đã vụng trộm đối với người động tâm,tuy rằng lúc ấy người không chú ý tới ta,mà thân ảnh của người lại rõ ràng ghi tạc trong lòng ta.

“Có lẽ người cũng không tin tưởng nhất kiến chung tình,cho rằng nữ nhân ác độc như ta không xứng ở cùng một chỗ với người,bất quá cũng không quan hệ,bởi vì cho dù người khinh thường thú ta nhập môn,từ nay về sau,người cũng vô pháp thoát khỏi ta.

Phàm là người trúng Tam nhật tục tình tán,nếu không thể cùng người trong thân thể có giải được ba ngày phát sinh quan hệ một lần,không quá ba ngày,chắc chắn mất mạng.”

“Vương gia,chỉ cần người khẳng định nạp ta làm phi,ta liền bảo hộ tính mệnh của người,nếu người nhất định không chịu,ta đây đành phải trở mặt nhìn người chết ở trước mặt ta.”

Lúc này Tô Lạc Hương phi thường tự tin,nàng từ nhỏ được cha nuôi nấng,thứ khác không học được,các loại thủ đoạn bày mưu tính kế hại người mười cái học thành mười.

Lúc trước Võ Tử Ứng chiêu nạp rất nhiều người tài ba trên giang hồ,chuẩn bị làm hậu thuẫn tương lai hần khởi binh tạo phản,Độc vương Lục Vân Thanh cũng là một trong số đó,người này phi thường âm hiểm,am hiểu dụng độc,cho nên bị nhân sĩ chính nghĩa trên giang hồ coi là ngư quỷ xả thần,hần không thể diệt trừ cho thống khoái.

Hai năm trước,hần rốt cục bị cừu gia tìm đến,rơi vào kết cục dị thường bi thảm,liền ngay cả người nhà của hần cũng không tránh khỏi liên lụy,cả nhà toàn diệt.

Tam nhật tục tình tán này là độc môn độc được trước khi hần chết đặc biệt chế tác cấp cho Võ Tử Ứng.

Khi Vô Tử Ứng phái nàng vào kinh liên cho nàng mang theo trên người,tương lai vô luận chỉ dùng để hạ trên người Cảnh Trình Ngự hoặc Cảnh Trình Hiên,nguyên bản nàng cảm thấy thuốc này quá mức ác độc,không nghĩ tới hôm nay thật sự phải nhờ công dụng của nó.

Nghĩ đến đây,nàng không khỏi cười ha ha,chủ động muốn đem toàn thân vô lực Cảnh Trình Ngự ôm đến trong lòng,đắc ý nói:“Vương gia,ngươi biết không? Chỉ cần ngươi còn muốn tiếp tục sống sót,như vậy đời này đều đừng tưởng rời khỏi ta.”

Nguyên bản đại sảnh chỉ có hai người,đột nhiên không báo động trước có thêm một người,Tô Lạc Hương còn chưa thấy rõ diện mạo của người mới tới,một cái tát thật mạnh đã hung hăng giáng xuống trên mặt nàng.

Nàng lão đảo một chút,ôm hai má đau nhức,không thể tin vừa ngẩng đầu đã thấy,cư nhiên đứng trước mặt là khuôn mặt luôn luôn tươi cười Quan Ninh Nhi.

“Tô Lạc Hương,ngươi thật ti bỉ!”

Nếu không phải thủy chung đáy lòng cảm thấy bất an,muốn đến tột cùng tìm đến xem,Quan Ninh Nhi cũng sẽ không phát hiện chuyện tình độc ác như vậy lại phát sinh trong vương phủ,không nghĩ tới Tô Lạc Hương lại có thể lớn mật đến loại tình trạng này,dám tiến dần từng bước ở trong vương phủ hạ độc Cảnh Trình Ngự.

Tô Lạc Hương tựa hồ bị một cái tát bất thành linh đánh cho choáng váng,bum một bên mặt,kinh ngạc đứng tại chỗ.

Quan Ninh Nhi sửa bộ dáng ôn hòa ngày xưa,lạnh lùng chỉ vào nàng nói:“Ngươi may mắn có được mỹ mạo,đây là ông trời đối với ngươi ban ân,mà ngươi lại dùng khuôn mặt như tiên nữ này làm ra chuyện tình độc ác như vậy,một người thật vô sỉ,cũng có một điểm một chút,vì sao ta lại thấy trên người ngươi không có chừng có mực?”

Lời nàng mắng cực ngoa,đừng nói Tô Lạc Hương bị mắng mặt đỏ tai hồng,không thể nói gì để chống đỡ,liền ngay cả té trên mặt đất Cảnh Trình Ngự cũng bị khí thế của nương tử nhà mình làm cho hoảng sợ.

Đây mới là diện mạo thực của Ninh Nhi sao?

Khi hấn chính tai nghe được nàng vì bảo hộ mình mà nói ra những lời ấy,đau đớn trên thân thể cùng tra tấn giống nhau không hiểu vì sao lại giảm bớt,không hề làm cho hấn cảm thấy khó chịu.

Tô Lạc Hương một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần,khó thở sửa lại tư thế chỉ vào nàng:“Ngươi.....Ngươi cái đứa mập mập kia,ngươi có tư cách gì ở đây mắng ta? Đừng quên hấn là vì cái gì mà cưới ngươi.Nếu không phải bởi vì gương kia,ngươi bây giờ còn ở tại Quan gia,là cái bác già ế chồng không thể gả ra ngoài.”

Quan Ninh Nhi nghe xong không giận mà còn cười nói:“Cho dù ta các phương diện điều kiện cũng không bằng ngươi,nhưng ta lại có thể được một nam nhân chân thành đối đãi,nhìn xuống dưới,ngươi lại còn đáng thương hơn,vì muốn được người khác để ý,cư nhiên ngay cả loại âm độc thủ đoạn này đều sử dụng đến.....”

Tô Lạc Hương bị nàng làm tức giận không ít,khuôn mặt kiêu diễm nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng,qua một lúc lâu mới lạnh lùng cười nói:“Ồ đây chiếm tiện nghi tính là gì? Đừng quên phu quân ngươi yêu thương sẽ bị ta chiếm đoạt.” Nàng đắc ý hừ cười vài tiếng,“Nếu không có giải dược trong thân thể ta cứu hấn,hấn chỉ có thể sống thêm ba ngày,hơn nữa ba ngày này còn bị chịu tình dục tra tấn.Cho nên ngươi nói với ta tốt nhất có điểm khách khí,miễn cho ta sau này vào phủ,ngày nào đó mất hứng khiến cho Vương gia viết một phong thư,đem ngươi trục xuất vương phủ.”

Lời này nhắc nhở Quan Ninh Nhi về tình cảnh hiện tại của phu quân.Nàng quay người lại,một phen nâng dậy sắc mặt tái nhợt,tứ chi vô lực Cảnh Trình Ngự,lo lắng nói:“Vương gia,nàng nói những lời này là thật sao?”

Cảnh Trình Ngự tuy rằng rất muốn lắc đầu,mà tên Độc vương Lục Vân Thanh hấn cũng có nghe qua,mà từ tin tức cơ sở ngầm báo về,hấn biết Lục Vân Thanh quả thật từng bị Vô Tử Ứng sử dụng,chẳng qua hai năm trước bất hạnh bị cừu gia giết chết.

Quan Ninh Nhi thất hân cầm khẩu không nói,thể này mới ý thức được sự tình nghiêm trọng,“Giải được thật sự.....” Lời nói kế tiếp của nàng không phát ra miệng,nếu chỉ có thể dùng thân mình Tô Lạc Hương cứu sống hân,nàng thật sự không biết chính mình nên như thế nào đối mặt?

Lắc lắc đầu,Cảnh Trình Ngự mở hé ra khuôn mặt lạnh lùng trắng bệch nói:“Nếu thật muốn cùng cái nữ nhân kia cầu thả mới có thể cứu mạng bốn vương,bốn vương hiện tại tình nguyện chết!”

“Vương gia.....” Nhẹ nhàng nắm tay hân,bấy giờ Quan Ninh Nhi mới phát hiện đầu ngón tay hân thập phần lạnh như băng,nhìn ra được hân chính là cổ nén nhện đau đớn.

Hân nhìn nàng,ôn nhu mở miệng,“Nàng yên tâm,trước khi chết ta nhất định sẽ tiến cung hướng hoàng huynh báo cáo hết thấy,tất cả tài phú hơn trăm tuổi trong vương phủ này của ta,về sau đều do nàng làm chủ....” Hân cầm chặt bàn tay run run của nàng,biểu tình dị thường nói thật,“Nói như vậy.....Nàng sẽ không còn muốn xuất gia làm ni.”

Nghe được câu nói cuối cùng,nước mắt Quan Ninh Nhi chảy xuống.

Nàng dùng sức lắc lắc đầu,cổ nén nước mắt cười nói:“Vương gia,chàng thật khờ,cho dù ông trời bắt chàng chết,thần thiếp cũng sẽ cùng chàng cộng phó hoàng tuyền.”

Bị xem nhẹ Tô Lạc Hương nhìn hai người ân ái triền miên,trong lòng phi thường không thoải mái,“Quan Ninh Nhi,người là nữ nhân thật sự phi thường ích kỷ,rõ ràng chỉ cần người đem hân tặng cho ta,hân là có thể không cần chết.”

“Cho dù không đem hân tặng cho nữ nhân độc ác như ngươi,đồ đệ ta cũng sẽ không dễ dàng chết.” Mạc Thượng Ly đột nhiên hiện thân nói.

“Sư phụ!” Quan Ninh Nhi bởi vì lão xuất hiện mà lộ ra vài phần vui sướng.

Sư phụ tuy rằng miệng phá hư còn thích khi dễ người khác,nhưng hân lại có thể ở những thời khắc mấu chốt mà xuất hiện,hóa giải khẩn cấp.

Mạc Thượng Ly đi vào đại sảnh,từ trên xuống dưới đánh giá đồ đệ một hồi,mới cau mày vẻ mặt nghiêm túc nói:“Độc này rất lợi hại a,nhìn ra được người hạ độc tâm địa xác thực có đủ ác độc.”

Một phen lau đi nước mắt trên mặt,Quan Ninh Nhi lo lắng kéo lấy ống tay áo lão,“Sư phụ,Vương gia trúng độc thật sự rất khó giải sao?”

Tô Lạc Hương cười lạnh nói:“Độc vương Lục Vân Thanh chế độc,người bên ngoài muốn giải,nói dễ hơn làm? Huống hồ,gải được cuối cùng trên đời này đã bị dùng trong thân thể ta,ta cũng không tin các người giải được.”

Mạc Thượng Ly mỉm cười,“Ngươi đã đối với Lục Vân Thanh sùng bái như vậy,không biết người có hay không nghe nói qua sư phụ của hân lúc trước khi bước vào giang hồ là ai?”

“Đương nhiên,sư phụ của hân chính là lừng lẫy trên giang hồ đại danh Dục Vương cốc cốc chủ,Tần Mộ.”

“A,biết thật đúng là không ít,vậy người nhất định không biết,tiểu tử Tần Mộ kia thấy ta cũng phải tôn xưng ta một tiếng sư tổ đi.”

Tô Lạc Hương sợ run một hồi lâu.Sư tổ?

Liên ngay cả Quan Ninh Nhi cũng bị mối quan hệ rắc rối phức tạp này khiến cho không hiểu ra sao.

Mạc Thượng Ly không chút hoang mang lại nói:“Mặc kệ Lục Vân Thanh có bao nhiêu tiếng tăm,bản lĩnh hân có được đều là học từ Tần Mộ,mà nếu Tần Mộ là đồ đệ của ta,người cho là tiểu kỹ xảo này của hân có thể làm khó được ta sao?”

“Sư phụ,người là nói,độc Vương gia bị trúng người có thể giải?” Quan Ninh Nhi hưng phấn hỏi.

“Tự nhiên có thể giải,chẳng qua phương pháp giải này,có chút khó khăn.....” Nàng nhện không được vui quá mà khóc,nói:“Mặc kệ có bao nhiêu khó khăn cũng không sao cả,chỉ cần có thể cứu Vương gia,cho dù lấy mất của con,cắt thịt của con,hút máu của con,con đều không tiếc.”

“Nếu thật muốn lấy mắt của nàng,cắt thịt của nàng,hút máu của nàng,bốn vương tình nguyện hiện tại sẽ chết.” Cảnh Trình Ngự nghe xong cảm động,nhưng cũng không khỏi đau lòng đến phần nộ.Nữ nhân này là đứa ngốc sao mà ngay cả loại này cũng nói ra được?

Nàng hung tợn trừng mắt liếc hắt một cái.“Từ trước đến nay nghe lời chàng,hiện tại đến phiên chàng nghe lời ta.”

“Nàng.....”

Mạc Thượng Ly bị hai người cãi qua cãi lại làm mặt mày hờn hở,“Ninh Nhi hiện tại quả nhiên có khí thế Vương phi nha.”

“Sư phụ,người cũng đừng cười con,người không thấy sắc mặt Vương gia trắng bệch thập phần đáng sợ sao? Nếu để mặc kệ,vạn nhất có chuyện gì không hay xảy ra với chàng,người mới đau lòng đồ đệ yêu thì đã hối hận không kịp nữa rồi.”

Mạc Thượng Ly không hề giận nàng,đi đến trước mặt đồ đệ,lại đánh giá một phen,cười nói:“Độc này,không giải cũng tốt mà giải cũng tốt.”

“Rốt cuộc là giải hay không giải?” Quan Ninh Nhi gấp đến độ muốn chết.

“Đối với người mà nói thì giải tốt,với hắc mà nói,sẽ không giải tốt.”

Cảnh Trình Ngự chịu không nổi trừng mắt liếc sư phụ một cái,ác thanh ác khí nói:“Không thể giải,người chính là một cái lang băm.”

Mạc Thượng Ly nghe xong cũng là không giận,chậm rãi nói:“Chỉ cần người trước mặt lão nhân ta nói với Ninh Nhi một ngàn lần câu “Ta yêu nàng”,độc trên người người tự nhiên sẽ giải.”

Lão vừa nói xong,Cảnh Trình Ngự cùng Quan Ninh Nhi nhất thời hóa ngốc.

“Như thế nào,không tin ta?”

“Sư phụ,người mau dừng khi dễ chàng,chờ chàng thân mình khỏe lại tùy người ép buộc được không?” Quan Ninh Nhi lấy lại tinh thần,vội vàng nói.

Mạc Thượng Ly mất hứng bĩu môi,“Ta không có khi dễ nó,đây là phương pháp giải độc,tin hay không tùy người.”

Cảnh Trình Ngự mặt tối sầm,một lúc lâu nghen lại không nói chuyện,qua một hồi lâu,mới một phen kéo tay Quan Ninh Nhi qua,còn thật sự nói:“Mặc kệ lão già bại hoại nói là không phải sự thật,ta sớm đã muốn nói với nàng,Ninh Nhi,ta yêu nàng!” Nói xong,hắn lại quay đầu đối sư phụ nói:“Một vạn lần bốn vương là nói không được,về phần mạng của bốn vương,người muốn cứu thì cứu,không cứu thì quên đi.” (=))

Mạc Thượng Ly sớm biết đồ đệ bảo bối là cái đức hạnh gì,có thể trước mặt lão nói ra loại lời nói này,đã muốn thực khó lường.Lão cười hắc hắc,lấy ra một viên thuốc màu trắng quăng vào miệng đồ đệ,“Đây là hóa giải vạn độc hoàn hồn đan có thể giải những loại độc khó giải nhất thế gian,nửa canh giờ sau,độc trong thân thể người sẽ chậm rãi giải.Nghỉ ngơi mười ngày là có thể hoàn toàn hồi phục.”

“Sư phụ,viên thuốc nho nhỏ này thật có thể cứu tánh mạng Vương gia?”

Mạc Thượng Ly trợn mắt liếc Quan Ninh Nhi một cái,“Người nghĩ rằng danh hiệu tiên y của ta là giả sao?” Nói xong,hắn lắc lắc ống tay áo,lộ ra vẻ mặt sung sướng thở dài một ngụm,“Sự tình đều đã giải quyết xong,ta cũng nên thu thập hành lý,trở về trên núi sống những ngày tháng tiêu dao trước đi.”

“Sư phụ,người phải đi sao?”

“Không đi ở lại làm chi?” (=))

Lão trợn mắt liếc hai vợ chồng bọn họ một cái,“Nếu ta không xem xét thiên cơ,tính ra đồ đệ không biết cười này gần đây gặp nạn,người nghĩ rằng ta sẽ nguyện ý xuống núi cùng mấy đứa trẻ không hiểu chuyện các người nói chuyện sao?”

“Ta tuổi đã già,cũng nên sống những ngày tiêu diêu tự tại,an dưỡng lúc tuổi già,hai cái đứa nhỏ (tiểu nhân) các người,nếu còn có lương tâm,tương lai sinh con,đừng quên mang lên núi cho ta chơi đùa là được rồi.”

Quan Ninh Nhi bị lão trêu chọc hai bên tai liền nóng bừng,nàng không nghĩ tới sự phụ cư nhiên có thể ở loại tình huống này nói ra chuyện sinh đứa nhỏ.

Cảnh Trình Ngự sau khi ăn viên thuốc,mặt tái nhợt dần dần có huyết sắc,thân mình cũng không còn khó chịu.Về phần cơ hồ bị mọi người xem nhẹ Tô Lạc Hương,nàng ta ngốc hoàn ngốc hoàn toàn không biết chính mình kế tiếp nên làm thế nào cho phải.

Nàng dùng hết tâm cơ cuối cùng lại vẫn rơi vào công dã tràng,không chiếm được nam nhân yêu thương,An Lăng vương cũng thất bại thảm hại....Nàng còn có thể đi nơi nào? Sau,Cảnh Trình Ngự phái người đem Tô Lạc Hương đưa đến hoàng cung,giao Hoàng Thượng xử trí.

Cảnh Trình Hiên biết được thất đệ suýt nữa bị nữ nhân ác độc này làm hại,vô cùng giận dữ,tức bỏ danh hiệu quận chúa của nàng,đem nàng thu vào trong cung làm thị nữ,quăng ột vị phi tử vốn ghen tị với nàng.

Nữ nhân ghen tị có khi thực tàn nhẫn,bất quá không ai để ý,mọi người đều nhìn xem Tô Lạc Hương này làm nhiều chuyện xấu như vậy sau phải nhận kết cục như thế nào.

Mà An Lăng vương Vô Tử Ứng ra trận,nội ứng ngoại hợp cùng đối kháng,hắn thật sự hơn người,giỏi tính kế,cuối cùng vẫn là coi thường địch thủ,bị trúng mai phục.Về phần bốn mươi vạn đại quân trong tay hắn,cũng bị triều đình trực tiếp hợp nhất,nay Hoàng Thượng đã nắm trọn quân quyền,địa vị ở Nam Nhạc càng không thể phá vỡ.

Sau khi sự kiện kết thúc,Thất vương phủ lại khôi phục bình tĩnh vốn có.

Độc trên người Cảnh Trình Ngự tuy rằng giải,nhưng thân thể vẫn đang suy yếu,đã nhiều ngày hắn thủy chung cảm thấy cả người vô lực,đầu choáng váng,liền ngay cả cơm cũng muốn Quan Ninh Nhi theo cạnh cẩn thận hầu hạ.

Mạc Thượng Ly trước khi đi từng nói,Tam nhật tục tình tán độc tính chúc âm,với cơ thể người tạo thành thương tổn phi thường lớn,cho dù độc giải,cũng phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian,thân thể mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Cảnh Trình Ngự cũng là không vội,mỗi ngày được Quan Ninh Nhi chiếu cố,trà đến tận tay,cơm đến tận miệng,thập phần tiêu dao lại thích ý.

“Bất quá cái lão già bại hoại kia lúc không nên đi thì đi,lúc nên ở lại không ở,bốn vương còn có việc muốn hỏi lão.”

“Di? Vương gia còn có chuyện gì?”

Nhìn nàng một lúc lâu,hắn mặt không đỏ,khí không suyễn nói:“Tam nhật tục tình tán tuy rằng thực độc,nhưng tác dụng cũng rất không sai,nếu lúc trước giải được hạ trên người nàng,bốn vương tình nguyện bị độc này cả đời không giải xong cũng được...”

Nàng lập tức đỏ mặt,“Ai nha,Vương gia chàng đang nói cái gì? Kia là kịch độc,đổi thân thể không có lợi.”

“Bốn vương không có nói lung tung.” Một tay kéo nàng vào trong lòng,hắn lộ ra tà cười,“Nàng nghĩ,chỉ cần hai người mỗi ngày cùng một chỗ làm chút vận động,độc tính sẽ không phát tác,cớ sao lại không làm?”

Quan Ninh Nhi vừa bực vừa buồn cười,“Nếu ta cùng Vương gia có con,không thể làm loại vận động này.Vương gia cần phải làm thế nào cho phải?”

Cảnh Trình Ngự bị nàng hỏi sững sốt,nhịn không được nhú mày,không hờn giận nói:“Sinh con xác thực sẽ ảnh hưởng khoái hoạt hàng ngày của bốn vương,nếu như vậy,chúng ta sẽ không sinh đứa nào cả.”

Vừa nghe lời này,nàng trừng mắt nhéo hắn một cái.“Hiện tại nói lời này có lẽ chậm.” Nàng chỉ chỉ bụng mình.“Vương gia chàng mỗi ngày cố gắng cày cấy,nơi này giờ....đã có con của chàng.”

“Không thể nào....”

-Hoàn-

11. Chương 11: Phiên Ngoại

So sánh với Bắc Kỳ có bốn mùa rõ ràng,Nam Nhạc là quốc gia phi thường ấm áp,bốn mùa như xuân,bách hoa phồn thịnh.

Ở trong cảm nhận của dân chúng,loại khí hậu mùa đông cùng bọn họ tuyệt đối không có nửa điểm quan hệ.Vừa ý là,ngày 8 tháng 5 năm Cảnh Hạo thứ mười một,nhiệt độ không khí đột nhiên giảm,chỉ trong chốc lát đại tuyết bay tán loạn,mưa tuyết bay đầy trời làm Nam Nhạc bao trùm thành một mảnh chói mắt màu ngân bạch.

Mang theo nường tử cùng đứa nhỏ từ trong cung trở lại vương phủ,Cảnh Trình Ngự cởi áo khoác da sắc điệu thuần trắng trên người,vào trong phòng liền ôm lấy Quan Ninh Nhi,đem tay mình đông lạnh như băng nhét vào xiêm y của nường tử sưởi ấm.

Quan Ninh Nhi liên tục thét chói tai,mắt hàm giận tái đi trừng hấn,khiến trách nói:“Chàng muốn đông chết thần thiếp sao?”

Cảnh Trình Ngự không để ý tới nàng,tiếp tục đưa tay chuyển qua chuyển lại trên bụng nàng,xúc cảm vừa mềm vừa ấm cùng độ ẩm rất cực làm cho tay hấn cảm nhận được lo lắng,vì thế hấn mới mở miệng,“Là ông trời muốn đông chết bốn vương,đây là cái thời tiết quý gì! Mới vừa rồi còn rất tốt,như thế nào đột nhiên lại rơi xuống một trận đại tuyết?” Nói xong,hấn vẽ mặt tà khí nhú mày,“Hay là cái phá gương (phá=khoác lác) kia của nàng thực sự có yêu tinh,có thể đem Tuyết yêu triệu hồi đến?”

Quan Ninh Nhi tức giận cười cười,“Là chàng chính mình nói đây là hiện tượng thời tiết dị thường tạo thành,cùng Tuyết yêu căn bản không có nửa điểm quan hệ.Huống hồ kia không phải phá gương,là bảo bối mẹ lưu lại cho thần thiếp,hiện tại còn là món đồ chơi mà con chúng ta yêu thích nhất...” Nói tới đây,nàng mới nhìn xung quanh,“Di? Con đâu? Như thế nào lại không cùng chúng ta vào phòng?”

Lúc này,ngoài cửa sổ truyền đến tiếng trẻ nhỏ chạy nhảy vui đùa ầm ĩ,nàng gấp đến độ muốn ra cửa tìm con,lại bị Cảnh Trình Ngự ngăn lại,“Đừng để ý cái đứa tiểu hồn tử kia,nó chỉ là đang chơi đùa vui vẻ thôi,nàng nếu muốn để ý,liền để ý nhiều tới phu quân nàng là ta,từ sau khi nàng sinh cái tiểu hồn tử kia,liền hoàn toàn đem vi phu vắng vẻ một bên.”

Cảnh Trình Ngự đối với đứa nhỏ này thật sự không thể nói là thích,từ sau khi nường tử nhà hấn sinh cho hấn một đứa trẻ béo mập,vật nhỏ kia liền mỗi ngày ở trong lòng mẫu thân,còn khi không oa oa khóc lớn làm phiền giấc ngủ người khác,hại hấn đường đường Vương gia chẳng những ở trong lòng nường tử nhất thời không có địa vị,mỗi ngày còn phải chịu để tên tiểu tử hồn đản kia cùng mình tranh lão bà.

Cổ tình tiểu tử nhà hấn tuy rằng có điểm béo,lại kéo lại khuôn mặt siêu cấp đáng yêu,mỗi lần dẫn nó tiến cung gặp Hoàng Thượng,hoàng huynh đều ước gì lưu nó lại hoàng cung cho chính mình nuôi.

Từ khi tiểu tử kia được ba tuổi,có thể ăn có thể uống có thể chạy có thể nhảy,mỗi ngày trừ bỏ cùng nường tử ra ngoài,niềm vui thú lớn nhất đó là chơi với tiểu gương đồng của mẹ nó.

Sáng sớm hôm nay,trời đổ tuyết lớn,tiểu tử kia không sợ rét không sợ đông lạnh chạy ra bên ngoài,ở trong viện hét to kêu vừa tuyết vừa băng thật tuyết,kêu người cùng nó ném tuyết.

Một hồi sau,người trong cung đến truyền hoàng đế triệu kiến,hấn cùng gia quyến vào hoàng cung,ăn một chút yến hội,lại lợi dụng con hướng hoàng huynh xin một chỗ tốt hơn (ta cũng k rõ! =..=),đến khi vừa lòng liền mang theo vợ cẩn thận trở về vương phủ.

Lúc này tuyết lớn đã tích một tầng thật dày,trên đường trở về,tiểu tử kia lại ngay tại trong kiệu ồn ào nói sau khi hồi phủ muốn dùng tay làm một người tuyết thật to.

Lúc này tiểu hồn tử kia khẳng định ở trong sân sau chơi đến điên rồi (hự! Nó là con anh đấy nha! Ta bó tay rồi! =..=),hấn có thể nhân cơ hội này hảo hảo chiếm lấy nường tử nhà mình.

Quan Ninh Nhi đã có chút nóng vội muốn ra bên ngoài,“Bên ngoài thời tiết rét lạnh,con sẽ bị đông lạnh đến phát bệnh mất.”

“Mới sẽ không,nó rất béo,mỡ trên người còn nhiều hơn người chết,làm sao có thể dễ dàng đông lạnh đến phát bệnh được?” Trên đời này đại khái chỉ có Cảnh Trình Ngự làm cha tuyệt không lo lắng cho đứa con bảo bối của mình.

Quan Ninh Nhi bị ôm không thể động đậy,đành phải để hân đối với mình giả trò,chỉ chốc lát,dung nhan xinh đẹp liền bị khiêu khích che kín mây đỏ.

Hôm nay tuy rằng tuyết lớn đột nhiên rơi xuống,mà vừa đến ban đêm,trong trời đêm ánh trăng trên cao lại dị thường sáng,quang hoa bắn ra bốn phía.Cảnh Trình Ngự nhìn gương mặt nương tử ngày càng xinh đẹp,nhìn không được tình dục tăng vọt.

Không để ý tới con bên ngoài cửa sổ đang lú rú,tranh cãi âm ỉ không ngừng,hai người một bên hôn môi,một bên tiến lên trên giường.

Ngay tại thời điểm hân muốn cởi quần áo nương tử,bên ngoài truyền đến một đạo tiếng la non nớt:“Cha,mẹ,có gì đó kỳ quái xuất hiện.....”

Quan Ninh Nhi cả kinh,muốn tránh khỏi trời buộc của hân,lại bị phu quân ôm chặt lấy,“Con đang kêu.....”

“Kệ cho nó kêu đi!” Tiểu quỷ đáng ghét,quấy rầy chuyện tốt của hân cùng nương tử,thật đáng đánh đòn.

Hai người tiếp tục hôn môi,không bao lâu,bên ngoài lại truyền đến tiếng kêu của đứa nhỏ.

“Mẹ,thật hay,người mau ra đây xem đi - - ”

“Nha đầu Bích Tình chết tiệt kia lại chạy đi đâu? Không phải bảo nàng hảo hảo chiếu cố tiểu hồn tử kia sao?”

Cảnh Trình Ngự bị con kêu tâm phiền ý loạn,cố tình là Bích Tình chẳng biết đã đi đâu,hai vợ chồng bị tiểu tử kia âm ỉ đến hưng trí hoàn toàn biến mất,chỉ có thể sửa sang lại quần áo,đẩy cửa đi ra ngoài xem xét.

Bên ngoài đại tuyết vẫn như cũ không ngừng rơi,đưa mắt nhìn lại,bốn phía là một mảnh màu ngân bạch,bóng tuyết từ trong ban đêm chiếu rọi thanh lệ không u.

Trong viện tử,một tiểu nam hài mặt áo hồng chỉ vào cách đó không xa,chỉ thấy trên tuyết trắng noãn,có một mặt gương đồng sáng trong suốt,từ trong gương di động,đổ hình soi ra cũng càng ngày càng rõ ràng.Khi mặt kính kia vuông góc cùng ánh trăng,đổ hình liền rõ ràng hiện ra đầy đủ trước mặt bọn họ.

Cảnh Trình Ngự cảm thấy khiếp sợ,thì thào lẩm bẩm:“Này không phải long mạch của Nam Nhạc sao?”

“Vương gia,đồ án này chỉ chỗ,sẽ không phải chính là.....”

Hai người đối diện thật lâu,đáy lòng ảm ảm đoán được đáp án.

Từ sau khi An Lăng vương đền tội,bảo tàng đồn đãi cũng dần dần bị người phai nhạt,Cảnh Trình Ngự xem xét,gương đồng căn bản vốn không có bảo tàng,chuyện bảo tàng bắt quá là có người có ý đồ loạn quốc nhiều dân nên đồn đại ra.

Không nghĩ tới qua vài năm,gương đồng bị con coi thành món đồ chơi cư nhiên thật sự giấu diếm huyền cơ,còn ngoài ý muốn làm cho bọn họ biết được chỗ bảo tàng.

Cảnh Trình Ngự đột nhiên nở nụ cười,hân đem gương đồng nhét vào trong tay con,“Bảo tàng này người phát hiện,thứ này liền thuộc về người.Sau này lớn lên,tìm được bảo tàng coi như người có phúc khí,nếu tìm không thấy,liền đem gương này trở thành truyền gia chi bảo,truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác đi.”

Tiểu tử kia nắm gương cười ngây ngô,vẻ mặt không rõ chuyện.

Quan Ninh Nhi bên người cười gật đầu,nhẹ nhàng nắm tay phu quân,“Ý Vương gia,cư nhiên cùng thần thiếp giống nhau như đúc.”

Về phần hợp chách chấn có hằng năm phát sinh chuyện gì,lão thiên gia đều đã có định đoạt.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-chieu-yeu-cua-nang-phi-ngoc-nghech>